Neale Donald **WALSCH**

Autorul cărților *Conversații cu Dumnezeu*

Ce vrea Dumnezeu

Un răspuns fundamental la cea mai mare întrebare a omenirii

fy
editura for you

Cât timp a trecut de când nu ați mai citit o carte periculoasă?

Veți pătrunde în cartea de față și veți ieși din ea, într-un timp foarte scurt. Este o carte scurtă. Deci, nu numai că e periculoasă, dar se și parcurge rapid.

Rapid și periculos. Deseori aceasta este o combinație fascinantă. Poate chiar și puțin incitantă. Periculos și captivant sunt cele două fațete ale aceleiași monede. Pe care din cele două le veți trăi ca experiență, e în funcție de ce anume vreți să vă *apropiați*, sau de *ce vă îndepărtați*.

Pe ce cale sunteți, în privința schimbării? Doriți ca lucrurile să rămână neschimbate, pe cât se poate, sau doriți ca ele să se modifice?

Dacă doriți ca lucrurile să rămână așa cum sunt, s-ar putea ca această carte să vi se pară periculoasă. Dacă abia așteptați ca lucrurile să se schimbe, o veți găsi captivantă. Ce alegeți?

„Păi...", ați putea spune, „asta ar depinde despre ce este vorba aici. Discutăm despre viața mea? Despre serviciul meu? Despre mariajul meu? Despre relațiile mele? Despre sănătatea mea? Sau discutăm despre țara mea? Despre lume, în general? Despre scena politică internațională? Despre provocările globale, cărora le face față omenirea?"

Așa că, dați-mi voie să vă dau o mână de ajutor. Vorbim aici despre toate acestea. Despre absolut fiecare în parte. Nu doar despre un lucru sau altul – ci despre toate.

Și asta, deoarece informațiile din această carte ar putea *schimba* totul.

Schimbarea ar putea fi un lucru periculos de sugerat, nu numai celor ce dețin puterea (pentru care schimbarea este amenințarea supremă), dar și oamenilor obișnuiți (pentru care schimbarea este amenințătoare, pur și simplu, deoarece îi conduce într-o zonă necunoscută).

Fostul vicepreședinte al Statelor Unite, Al Gore, s-a exprimat foarte exact, într-un interviu acordat ziarului *New Yorker*, în septembrie 2004:

„Într-o lume a schimbărilor decorcentante, unde forțe complexe și considerabile amenință punctele de reper familiare și confortabile, impulsul natural este de a apuca tulpina copacului cu cele mai adânci rădăcini, de a te ține bine pentru a-ți păstra viața ta dragă și de a nu pune niciodată la îndoială posibilitatea că nu aceasta este sursa mântuirii tale."

Ultima parte a acestei fraze spune povestea omenirii și a lui Dumnezeu, în câteva cuvinte. Al Gore confirmă acest lucru, prin următoarea lui declarație. „Cele mai adânci rădăcini", spune el „sunt ancorate în cele mai vechi tradiții filozofice și religioase." Perspicacitatea lui Al Gore ne pune în față o întrebare răsunătoare: vom găsi *drumul înainte*, îndreptându-ne *spre înapoi*?

Răspunsul este nu.

Și, după cum notează fostul vicepreședinte, noi nu ne punem niciodată problema că dacă tradițiile noastre filozofice și religioase nu vor fi sursa mântuirii noastre – prezumtiv, deoarece ne simțim amenințați de astfel de întrebări – ar putea exista un moment când *a nu pune la îndoială* aceste tradiții ar reprezenta o și mai mare primejdie?

Răspunsul este da.

Și acum suntem într-un astfel de moment.

Cel mai mare pericol în lumea de astăzi nu este de a ne pune întrebări, ci de a presupune că avem toate răspunsurile; nu invitația spre schimbare, ci tendința de a fugi de schimbare; nu idei absolut noi despre Dumnezeu și despre Viață, ci mereu aceleași vechi idei.

Dacă unele dintre aceste idei vechi continuă să fie acceptate, viața pe care rasa umană o cunoaște acum ar putea să nu supraviețuiască după prima jumătate a secolului al douăzeci și unulea. În modul în care se desfășoară lucrurile, s-ar putea să nu supraviețuiască nici măcar după primul trimestru.

Da, știu că aceasta sună a exagerare.

Dar nu este.

Cumpără-ți ziarul de dimineață. Urmărește programul la televizor.

În anii imediat următori, rasa umană ar putea face un salt dramatic înainte, în procesul său evolutiv, sau s-ar putea prăbuși, poticnindu-se și împiedicându-se, și, în cele din urmă, surpându-se sub greutatea propriilor greșeli din trecut.

S-a mai întâmplat și înainte.

Este ceea ce se poate petrece, atunci când evoluția tehnologică o ia înaintea dezvoltării morale, etice și spirituale. Este momentul când universul trebuie să se descurce cu copiii care se joacă cu chibriturile.

În momentul de față, aceștia suntem noi.

Rasa umană se află în faza copilăriei din cadrul evoluției sale. Nu e nimic greșit în asta. Copilăria poate fi un moment minunat. Dar, în același timp, este vremea când trebuie să fim foarte atenți.

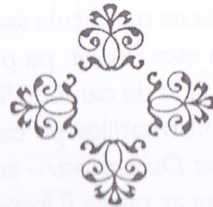
Dacă urmărim ceea ce facem în timpul copilăriei; dacă, așa cum sugerează autorul Robert Fulghum, privim în ambele direcții, înainte de a trece strada; dacă învățăm să împărțim cu ceilalți; dacă ne ținem de mâini și nu ne pier-

dem din vedere unul pe celălalt; dacă renunțăm să lovim și spunem că ne pare rău, atunci când simțim acest lucru; dacă ne curățăm propria mizerie; dacă nu ne mai luptăm cu frații și surorile noastre – vom ajunge în faza în care vom evolua și viitorul nostru ar putea fi spectaculos.

Cred cu tărie că acest lucru se va întâmpla. Cred că viitorul pe care suntem pe cale să-l creăm, urmează să fie spectaculos! Dar știu, la fel de bine, că lucrurile ar putea-o lua și în altă direcție. Și știu că, dacă nu începem să ne purtăm corespunzător, chiar așa se va întâmpla. A nu înțelege acest lucru, ar putea fi un gest temerar. Mai mult decât temerar. Ar fi iresponsabil. Este exact ceea ce ar face un copil.

Cei mai mulți oameni vor să creadă că omenirea este indestructibilă, că specia noastră nu poate fi eradicată sau eliminată, că nimeni și nimic nu o poate influența negativ, într-un mod larg răspândit sau ireversibil.

Luând în considerare evenimente mondiale recente, acest lucru pare să sugereze că cei mai mulți dintre oameni sunt dispuși să creadă ceea ce este de necrezut. Și aceasta aduce la suprafață o întrebare interesantă. Dacă oamenii sunt dispuși să creadă ceea ce este de necrezut, *de ce să nu creadă ceea ce cuprinde această carte?*

Mulți oameni vor fi, pur și simplu, înfricoșați să creadă ceea ce este în această carte.

O idee șocant de neobișnuită urmează a fi prezentată aici, în doar aproximativ 12.000 de cuvinte. Dar, opus acestei idei, este faptul că, în unele țări, ai fi condamnat la moarte, dacă ai spune, cu voce tare, lucrurile conținute în această carte.

Dar nu de o mulțime înfuriată.

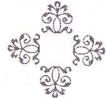
De guvern.

Ai putea fi acuzat de a fi comis crime împotriva legilor țării și condamnat la moarte. În alte țări, chiar dacă nu ai fi ucis, ai putea fi criticat, defăimat și ostracizat. Ai putea fi îndepărtat din poziția influentă pe care o deții și, în mod cert, viziunile tale ar fi marginalizate.

Da, chiar atât de periculos este ceea ce e scris aici.

Evident, *Ce vrea Dumnezeu* nu conține o informație neimportantă. De fapt, ea este atât de importantă, încât cuvintele sunt prezentate cu majuscule sau cu caractere italice, oriunde acest termen este folosit, pe parcursul cărții.

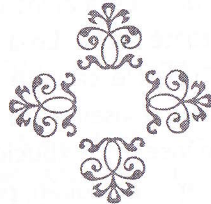
Vedeți voi, milioane de oameni din întreaga lume și-au trăit viețile pe baza informațiilor pe care le-au primit până acum, despre *Ce vrea Dumnezeu* – iar dacă acest subiect este inexact, omenirea ar putea fi într-o mare încurcătură.

Informațiile anterioare existente în lume despre acest subiect nu sunt conforme cu realitatea.

Omenirea se află într-o mare încurcătură.

Omenirea nu trebuie să fie într-o astfel de stare de confuzie. Se întâmplă pentru că asta a ales. Oamenii ar putea alege altceva.

Sunt convins că, în curând, acest lucru se va întâmpla. Sunt convins că oamenilor le-a cam ajuns. Le-a ajuns atâta violență, teroare și ucideri. Le-a ajuns conflictele, certurile și luptele care duc la toate astea. Le-a ajuns propriile vieți care nu funcționează, relațiile care se destramă, propriile cariere care se prăbușesc și visele care se dizolvă și dispar.

Le-a ajuns tot ce înseamnă zbucium în această lume, fiecare zi plină de ostilități și dificultăți, pretutindeni pe glob. Le-a ajuns să urmărească modul în care societatea umană face doi pași înainte și un pas înapoi, târându-se în permanență fără niciun rost.

Rasa umană își pierde răbdarea cu ea însăși. Cred că oamenii își spun: „*Ar trebui* să existe și *altă cale*". Devine din ce în ce mai clar că ea există. Pur și simplu, trebuie să facem această alegere.

Câteodată, oamenii cred că *trebuie* să trăiască în modul în care trăiesc, deoarece *nu au* altă alternativă. Aspectul lucrurilor dă adesea impresia că această idee este foarte, foarte reală. Dar niciodată nu este reală. Niciodată.

Oamenii *au* posibilitatea de a alege, iar cartea de față urmează să vă dovedească acest lucru. Oamenii au posibilitatea de a alege în viața pe care și-o creează și au posibilitatea de a alege modul în care își trăiesc viața acum. Înainte de a ajunge la ultima pagină, veți primi cel mai puternic instrument care există – și cu care puteți să faceți o alegere adevărată. Deocamdată rețineți acest lucru: oamenii care fac o alegere diferită sunt acei oameni care creează o lume diferită.

A venit momentul pentru *Cei care fac alegeri* să avanseze cu un pas. În caz contrar, lumea va continua să se miște în aceeași direcție în care se mișcă acum. Aceasta nu e direcția în care omenirea declară că ar vrea să meargă. Și totuși, ce vrea omenirea să facă în această privință? Iată întrebarea care stă în fața noastră, în acest moment.

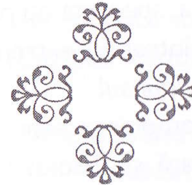
Dacă cea mai înaltă idee a omenirii în privința direcției în care dorește să o ia nu este definită acum, cea mai joasă idee ar putea fi îmbrățișată, în lipsă de altceva. Acest lucru se întâmplă acum, în mintea unor oameni, în multe părți ale lumii.

Există oameni care spun că totul este așa cum este, deoarece așa *trebuie să fie*. Ei spun că acestea sunt vremuri apocaliptice – și că asta este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Cu toate acestea, oamenii *pot* fi mântuiți, spun ei. Oamenii nu trebuie părăsiți. Atunci când suferința este foarte puternică, oamenii pot fi mântuiți. Tot ce trebuie să facă este ca, în cele din urmă, să accepte Vestea cea bună.

Ei bine, am o veste bună pentru voi.

Omenirea nu înțelege *Ce vrea Dumnezeu.*

Luați în considerare următorul lucru: dacă omenirea *înțelege Ceea Ce Vrea Dumnezeu* și dacă situația prezentă în lume este cea mai bună pe care ea o poate crea, după toți acești ani, folosind această informație, cât de multă speranță poate să existe pentru un viitor mai luminos?

Dacă știm tot ce este cu adevărat important de știut despre Dumnezeu – și dacă totul despre Dumnezeu a fost revelat, totul a fost deja învățat, totul a fost spus și cântat, iar omenirea a ajuns în această situație, atunci la ce au folosit toate acestea?

Dar dacă mai este ceva *nou* de învățat pentru noi, ceva *în plus* de înțeles despre Dumnezeu, atunci e încă posibil să apară o schimbare a condiției umane. Speranța se întoarce. Nu speranța pentru ceva mai bine în Viața de Apoi – după ce viața, așa cum am cunoscut-o noi pe Pământ, a fost distrusă – ci speranța pentru ceva mai bun, chiar aici și chiar acum, *înainte* ca totul să fi fost distrus.

Cu toate acestea, speranța nu poate fi împlinită, până când nu se vor pune întrebări extrem de importante – și ele nu își vor găsi și răspunsul.

E adevărat că omenirea este extrem de încăpățânată, complet refractară și absolut incapabilă să-și depășească cele mai primitive instincte? Sau *e cumva posibil să mai existe vreo învățătură de acumulat, să mai lipsească*

încă unele date, iar vreun aspect important despre Dumnezeu și Viață să nu fie încă înțeles?

E oare posibil ca însăși informația să fie problema, și nu receptorii informației?

E oare posibil ca percepția omenirii despre Dumnezeu și Viață să nu fie atât de „greșită“, ci mai degrabă incompletă?

A venit, în cele din urmă, timpul ca oamenii să deschidă larg porțile întrebărilor despre Dumnezeu, într-o manieră cu totul nouă?

Pentru mult prea mult timp discuțiile lumii despre Dumnezeu s-au mișcat doar într-o singură direcție, conduse în principal de aceia care spun că noi înțelegem tot ce este cu adevărat important de înțeles despre Dumnezeu și care pretind că problemele omenirii nu sunt cauzate de către ființele umane care nu reușesc să înțeleagă, ci de către ființele umane care nu reușesc să *acționeze* în conformitate cu ceea ce au înțeles.

Aceasta este o noțiune populară – dar, de fapt, este o concepție greșită. În realitate, exact opusul este valabil. E vorba de oamenii care *au acționat* în baza a ceea ce au înțeles ei despre Dumnezeu și, în felul acesta, au creat cele mai mari probleme.

Există oameni care sunt convinși că ei știu *Ce anume vrea Dumnezeu.*

Aceștia sunt cei care, crezând că ei știu *Ceea Ce vrea Dumnezeu,* au inițiat cei două sute de ani de Cruciade Creștine și ororile Inchiziției, căutând să supună lumea pentru Creștinătate.

Aceștia sunt cei care, crezând că știu C*e vrea Dumnezeu,* le-au cerut armatelor musulmane să-și trimită jefuitorii pretutindeni, ca să cucerească orice teritoriu și orice cultură și să le aducă sub stăpânirea Islamului.

Aceștia sunt cei care, crezând că știu *Ce vrea Dumnezeu,* s-au numit singuri Poporul Ales și au revendicat pământuri pe care le-au declarat a fi fost inițial ale lor, ignorând faptul că istoria a făcut ca timp de mii de ani ele să fie locuite de alții, pe care i-au gonit și i-au obligat să trăiască în alt loc și în alt mod, ca și cum ar fi fost cetățeni de mâna a doua, fără a avea drepturi egale, în propria lor casă.

Aceștia sunt cei care, crezând că ei știu *Ce vrea Dumnezeu,* au spânzurat oameni în piețele orașelor, iar pe unele femei le-au ars pe rug, arătând Cartea Sfântă și declarându-le vrăjitoare.

Sunt cei care, crezând că ei știu *Ce vrea Dumnezeu,* au inițiat legi ce le interziceau oamenilor de diferite rase să se căsătorească între ei, sau ca adulții să se angajeze, prin consimțământ, în anumite practici sexuale.

Sunt cei care, crezând că ei știu *Ce vrea Dumnezeu,* au creat prohibiții culturale, interzicându-le oamenilor să cânte sau să danseze, să picteze imagini ale anumitor persoane, sau să cânte alte cântece decât cele sfinte.

Sunt cei care, crezând că ei știu *Ce vrea Dumnezeu,* au spus că este interzis să rostești sau să scrii numele Domnului – dar că este în regulă să ucizi în numele lui.

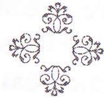
Oare, toate acestea sunt, cu adevărat, *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*?

Sunteți siguri?

Este important să fiți siguri, deoarece nu vorbim aici despre lucruri mărunte.

Am fost învățați multe lucruri despre *Ce vrea Dumnezeu.* Oare aceste învățături sunt corecte?

Hai să aruncăm o privire.

Iată o scurtă analiză a unora dintre lucrurile pe care mulți oameni le-au învățat de la strămoșii lor, de la părinți, de la profesori și de la alte persoane competente din viața lor, despre *Ce vrea Dumnezeu.* Pentru unii dintre voi va fi dur să treacă prin această analiză. Încercați totuși.

Asemenea mesaje, transmise de-a lungul timpului, au creat viziunile de astăzi, ideile și experiențele a milioane de oameni care au aderat cumva, sau trăiesc în cadrul unor culturi ce au fost profund afectate de doctrinele Iudaismului, Creștinismului sau Islamului, cele trei mari religii organizate ale omenirii. O parte a acestor învățături s-au transformat în alte religii. Rezultatul este faptul că o uriașă parte a populației lumii a fost expusă acestor idei și profund afectată de ele.

Să începem cu subiectele cele mai evidente.

Dumnezeu

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca ei să înțeleagă că El e Ființa Supremă, Creatorul Cerului și al Pământului, Cel care Dă Viață, Omnipotentul, Omniscientul, Omniprezentul și Înțeleptul aflat dincolo de Înțelegerea Umană.

Dumnezeu este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, separat de omenire, dar creatorul acesteia, după propria Sa imagine. Separat de viață, dar Creatorul acesteia, ca darul Său pentru omenire.

Multor oameni li s-a spus că Dumnezeu este un singur Dumnezeu, un Dumnezeu unificat, Singurul Dumnezeu care există. *Allah* înseamnă de fapt „Dumnezeu". Unor oameni li s-a spus că acest Unic Dumnezeu este divizat în Trei Părți, dintre care una a devenit ființă umană. Unora li s-a spus că nu există doar un singur Dumnezeu. Iar altora li s-a spus că nu există niciun fel de Dumnezeu. Majoritatea oamenilor din secolul al XXI-lea cred că nici nu există vreun fel de Dumnezeu.

Multora dintre cei care cred în Dumnezeu li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este Iubire și Dreptate.

Pentru a împlini primul mandat, Dumnezeu i-a îngăduit fiecărui om o mare și repetată șansă de a se împăca cu El.

Pentru a împlini al doilea mandat, Dumnezeu, la sfârșitul fiecărei vieți umane, vine la Judecata de Apoi a fiecărui suflet omenesc, decizând dacă sufletul a câștigat răsplata veșnică în Ceruri, sau pedeapsa veșnică în Iad.

Multor oameni li s-a spus că Dumnezeu este un Dumnezeu invidios, un Dumnezeu răzbunător, plin de mânie, care folosește violența directă asupra ființelor umane – și care îi îndeamnă și chiar le ordonă oamenilor să facă acest lucru, unul altuia.

Li s-a spus și că Dumnezeu este compătimitor, Dumnezeu este milostiv, Dumnezeu este îndurător, Dumnezeu este iubitor și nu vrea decât ceea ce este mai bun pentru oameni. Singurul lucru pe care îl au aceștia de făcut este să I se supună.

Oamenii știu exact cum să I se supună lui Dumnezeu, deoarece chiar El le-a spus ce să facă și ce să nu facă. Totul este scris acolo, în Sfintele Scripturi. Poate fi găsit și în cuvintele și în învățăturile reprezentantului personal al lui Dumnezeu pe Pământ.

Acestea sunt credințele majorității oamenilor.

Un rezultat al acestei învățături este că mulți oameni sunt înspăimântați de Dumnezeu. Dar ei Îl și iubesc. Astfel, mulți confundă frica cu dragostea, văzându-le legate în vreun fel. Când este vorba de Dumnezeu, ne place să fim înfricoșați (am creat chiar o *virtute* din „Doamne ferește") și ne este teamă să nu-L iubim (ni s-a ordonat: „Iubește-L pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată ființa ta, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău").

Oamenilor le este frică de ceea ce ar putea să le facă Dumnezeu, dacă nu-L ascultă. El îi va pedepsi cu chinuri veșnice. Ca atare, când își organizează viața, când interpretează situații și evenimente sau când iau hotărâri, mulți oameni se bazează pe modul în care înțeleg cuvântul lui Dumnezeu, dorința lui Dumnezeu și ce anume acceptă Dumnezeu.

Când președintele Statelor Unite a fost întrebat dacă a cerut vreodată sfatul tatălui său, el a răspuns că sfaturile le caută la un „Părinte mai înalt".

În ziua următoare alegerii sale, în noiembrie 2004, lui Bush i-a fost trimisă o scrisoare din partea lui Bob Jones III, președinte al colegiului fundamentalist care îi poartă numele, în care i se spunea că ar trebui să-și folosească mandatul electoral pentru a numi judecători conservatori și să aprobe legislația „definită de normele biblice".

„În re-alegerea ta, Dumnezeu ți-a acordat cu generozitate America – deși ea nu merită asta – o dojană la adresa programului păgân", i-a scris Jones lui Bush, într-o scrisoare de felicitare postată pe Website-ul universității în 3 noiembrie 2004. „Ți s-a încredințat un mandat ... Pune-ți programul pe foc și lasă-l să ardă. Nu le datorezi liberalilor nimic. Ei te disprețuiesc, deoarece Îl disprețuiesc pe Cristosul tău", spunea scrisoarea.

Când liderul spiritual de atunci al Hamasului, Abdel Aziz Rantisi, a ținut o cuvântare la Universitatea Islamică din Gaza, în martie 2004, a spus celor adunați acolo că „Dumnezeu a declarat război" Americii, lui Bush și primului ministru israelian Ariel Sharon. Rantisi a adăugat: „Războiul lui Dumnezeu continuă împotriva lor și pot să văd victoria venind dinspre pământurile Palestinei, prin mâna Hamasului. Două săptămâni mai târziu, Rantisi era mort, ucis de un atac cu rachetă asupra mașinii sale.

S-a menționat mai devreme în această carte, că „Ideile omenirii despre Dumnezeu dau naștere ideilor omenirii despre viață și despre oameni".

Este dureros de clar. Este dureros de evident.

Cuvântul lui Dumnezeu și Mesagerul Lui Dumnezeu

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca să fie recunoscut Cuvântul Domnului, așa cum este conținut în Sfintele Scripturi și Textele Sacre, iar Mesagerul Lui Dumnezeu să fie respectat, ascultat și urmat.

Există multe Sfinte Scripturi și Texte Sacre, cum ar fi Adi Granth, Bhagavad Gita, Cartea Mormonilor, Hadith, I Ching, Kojiki, Lun-yü, Mahabharata, Mathnawi, Noul Testament, Pali Canon, Qur'an, Talmud, Tao Te Ching, Torah, Upanishadele, Vedele și Yoga Sutrele, ca să numim doar câteva. Multor oameni li s-a spus că numai una dintre acestea este cea corectă. Restul sunt greșite. Dacă alegi învățăturile celor „greșite", vei ajunge în Iad.

Există mulți mesageri, printre care Noe, Abraham, Moise, Confucius, Siddharta Gautama (cel care a fost numit Buddha), Iisus din Nazareth (care a fost numit Salvatorul), Mahomed (care a fost numit Marele Profet), Patanjai (care a fost numit Iluminatul), Bha'u'llah (care a fost numit

Binecuvântatul), Jalal al-Din Rumi (care a fost numit Misticul), Paramahansa Yogarada (care a fost numit Maestrul), Joseph Smith (căruia i s-a spus în multe feluri) și alții. Multor oameni li s-a spus că numai unul dintre acești mesageri este cel corect. Restul sunt greșiți. Dacă alegi mesajul unuia dintre cei „greșiți", te vei duce în Iad.

Un rezultat al acestor învățături este că, de mii de ani, oamenii încearcă să-și imagineze care este textul corect și care este mesagerul corect. Adepții anumitor mesageri și credincioșii anumitor texte au căutat să convingă restul lumii că mesagerul și textul convingerilor lor este singurul spre care oamenii ar trebui să-și întoarcă fața.

În multe ocazii de-a lungul istoriei, aceste încercări de dialog s-au transformat în violență. Cu greu a existat vreo zi pe această planetă, în care nu s-a purtat vreo bătălie sau vreun om nu a fost ucis în numele Domnului sau pentru cauza lui Dumnezeu.

Sfintele Scripturi ale religiilor principale indică faptul că răzbunarea, pedepsirea și uciderea în numele Domnului și în numele mesagerului lui Dumnezeu sunt acceptabile și, în anumite circumstanțe, chiar necesare.

Mulți oameni din această lume cred că asta este *Ce vrea Dumnezeu.*

Rai și Iad

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca oamenii să aibă vieți frumoase și că, după moarte, oamenii buni vor merge în Ceruri sau în Paradis, în timp ce oamenii răi vor merge în Iad, în Gheena, sau în Hades. Cei din Ceruri vor trăi într-o veșnică binecuvântare, reuniți cu Dumnezeu, iar cei din Iad vor trăi împreună cu alți făcători de rele, care au fost condamnați la tortură eternă. Unde va merge sufletul fiecărui muritor, va fi hotărât la Ziua Judecății de Apoi.

Unor oameni li s-a spus că Iadul este o experiență temporară, în cursul căreia păcătoșii sunt chinuiți de demoni, până când datoriile față de diavol, create în cursul vieții lor, au fost plătite, în timp ce alții au fost informați că Iadul nu e decât o fază în călătoria sufletului, care trece prin multe experiențe ale reîncarnării.

Un rezultat al acestei învățături: milioane de oameni și-au structurat întreaga viață în jurul luptei de a evita „să meargă în Iad" și a speranței de „a ajunge în Rai". Ei au făcut lucruri extraordinare și deseori chiar șocante, pentru a atinge acest rezultat.

Conceptele de Cer și Iad le-au format nu numai comportamentul, dar și întreaga înțelegere a vieții înseși. De asemenea, ele au modelat întreaga istorie a omenirii.

Viața

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca viața să fie o școală, un loc de învățătură, o perioadă a încercărilor, o scurtă și prețioasă oportunitate de a trimite sufletul înapoi la Ceruri, la Dumnezeu, de unde a venit.

Multor oameni li s-a spus, de asemenea, că atunci când viața se sfârșește, începe adevărata bucurie. Întreaga viață trebuie considerată un preludiu, o platformă pe care s-a clădit experiența sufletului pentru eternitate. Viața ar trebui trăită cu un ochi ațintit spre Viața de Apoi, căci ceea ce se câștigă acum, va continua să fie trăit veșnic.

Majoritatea oamenilor crede că *Ce vrea Dumnezeu* este ca oamenii să înțeleagă că viața constă în ceea ce ei pot vedea, auzi, gusta, atinge și mirosi – și nimic în plus.

Un rezultat al acestor învățături: oamenii cred că viața nu este ușoară și nici nu se presupune a fi. Ea este o luptă permanentă. În decursul acestei lupte, orice nu e perceput decât prin cele cinci simțuri este considerat „supranatural" sau „ocult" și, ca atare, intră în categoria „înțelegere cu Diavolul" și „lucrătura Satanei".

Oamenii se luptă să se întoarcă la Dumnezeu și la iertarea Lui. Se luptă să se întoarcă înapoi acasă. Acesta ar fi sensul vieții. Este vorba despre lupta sufletului, care trăiește în corp și tânjește să se întoarcă acasă, să revină la Dumnezeul de care a fost separat.

Majoritatea oamenilor care au o credință religioasă se concentrează asupra Paradisului și Iadului. Cei care cred că „a ajunge în Rai" este scopul final al vieții și care cred, cu adevărat și cu patimă, că intrarea lor în Ceruri poate fi *garantată* de anumite acțiuni făcute cât timp sunt pe Pământ, vor căuta să se poarte în acel fel.

Vor avea grijă ca păcatele lor să fie mărturisite cu regularitate și ca iertarea lor să fie la zi, astfel ca, dacă vor muri subit, sufletul lor să fie pregătit pentru Judecata de Apoi. Vor posti ore în șir, zile sau săptămâni, vor face pelerinaje spre locurile sfinte, vor merge necondiționat la biserică, templu sau sinagogă în fiecare săptămână, vor da zeciuiala, vor mânca sau nu vor mânca anumite mâncăruri, vor purta sau nu vor purta anumite haine, vor spune sau nu vor spune anumite cuvinte și se vor angaja în tot felul de ceremonii și ritualuri.

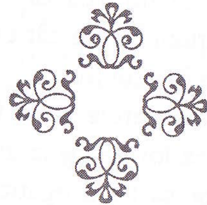
Vor asculta regulile religiei lor, vor onora obiceiurile tradiției credinței lor și vor urma instrucțiunile conducătorilor lor spirituali, pentru a-l demonstra lui Dumnezeu că ei sunt oameni respectabili – și astfel, locul lor va fi rezervat în Paradis.

Dacă sunt suficient de necăjiți, de oprimați și de nefericiți, unii își vor sacrifica propriile vieți și vor omorî alți oameni – chiar și pe cei nevinovați și pe cei complet nepregătiți – pentru promisiunea unei recompense în Ceruri.

(Dacă acea promisă recompensă se întâmplă să fie șaptezeci și două de tinere virgine cu ochii negri, cu care să-ți petreci eternitatea, dacă oamenii respectivi se întâmplă să fie bărbați între optsprezece și treizeci de ani, cu un viitor îndoielnic și o sărăcie umilitoare, cu un prezent plin de nedreptăți, șansele ca ei să ia o astfel de decizie distructivă vor crește înzecit.)

Vor face aceste lucruri, deoarece cred că asta este *Cea Ce vrea Dumnezeu.*

Dar, oare, asta să fie, cu adevărat?

Viziunile omenirii asupra multor lucruri au fost influențate de ideile noastre despre Dumnezeu și despre dorințele Lui, astfel încât este dificil să hotărâm ce alte aspecte ale vieții să includem în această listă. Adevărul e că această explorare ar putea ocupa întreaga carte. Nu vom fi chiar atât de extinși. Ne vom limita studiul la câteva subiecte: Bărbatul și Femeia, Căsătoria, Sexul, Homosexualitatea, Iubirea, Banii, Liberul arbitru, Suferința, Moralitatea și Moartea.

Să privim la ceea ce strămoșii și învățătorii noștri contemporani ne-au spus despre aceste lucruri. Să vedem *Ce vrea Dumnezeu.*

Bărbatul și Femeia

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca omenirea să înțeleagă faptul că Dumnezeu este bărbat. Rezultatul a fost că cei care cred într-o zeitate de orice fel, consideră că acest lucru este adevărat. Ideea că Dumnezeu e de sex masculin este atât de atotpătrunzătoare, încât e de-a dreptul șocant să auzim că cineva se referă la Dumnezeu ca la „ea".

Multora li s-a spus că Dumnezeu vrea ca bărbații și femeile să aibă anumite roluri și să fie tratați într-un anumit fel – și că El ar fi specificat aceste lucruri, în Sfânta Scriptură. Un rezultat al acestor învățături este că, în aproape

toate culturile lumii, bărbații sunt considerați superiori femeilor. Într-unele dintre ele, acest lucru se manifestă ca norme culturale, care nu le permit femeilor să meargă la școală, să aibă poziții sociale înalte sau pline de responsabilitate, să părăsească locuința fără a fi însoțite de o rudă masculină, sau să permită ca vreo parte a corpului lor să fie văzută în public, cerându-li-se să fie acoperite din cap și până în picioare. (Multe dintre aceste restricții culturale se justifică ca fiind un semn de respect și protecție pentru femei, sau ca protejarea *bărbatului* de „tentații".)

Mărturia unei femei la tribunal are jumătate din valoarea celei a unui bărbat – ceea ce înseamnă că e nevoie de două femei martor, pentru a fi o dovadă acceptată. Mărturia unei femei în ce privește bătăile soțului, cruzimea sau infidelitatea va fi ignorată, dacă ea nu va aduce și o altă mărturie care să o confirme, în timp ce un bărbat își poate trimite nevasta la moarte prin bătaie cu pietre, declarând pur și simplu că ea a comis un adulter. Simpla sa declarație este suficientă.

Partea de moștenire a unei femei este acceptată ca jumătate din cea a unui frate. Logica acestei decizii este că bărbatul este responsabil pentru familia sa, din punct de vedere financiar, în timp ce femeia nu este. Această logică e identică și în alte culturi, și a făcut ca, la muncă egală, femeile să nu câștige aceleași salarii ca și bărbații.

În anumite culturi dominate de bărbați, organele genitale ale femeilor sunt mutilate, tăiate și cusute cu scopul de a le priva de plăcerile sexuale, și astfel să se reducă tentațiile de a se angaja în relații sexuale – altele decât cele inițiate de soțul lor. În alte cazuri, această mutilare este văzută ca un ritual, prin care femeile să poată avea copii și să fie potrivite pentru măritiș.

Alte norme culturale reflectă prejudecăți extreme împotriva femeilor, incluzând tradiția de a le interzice să devină clerici, sau să acceadă la posturi de putere în orice fel de instituție civilă, de drept sau de afaceri, ori să dețină vreo poziție de conducere majoră în domeniul politicii sau în guvern. Puține femei, din anumite culturi, au depășit aceste tradiții (în multe locuri încă nu li se permite nici măcar să încerce), dar este mereu o luptă, mereu e o excepție remarcabilă, e un mare efort de a urca, pentru a fi acceptate în pozițiile cele mai înalte sau în roluri de putere și influență, în societatea globală.

De exemplu, Katrina Brooks din Roma, Georgia (S.U.A.), știe totul despre acest lucru. Conform unei relatări scrise de Louise Chu, pentru Associated Press, în 25 sptembrie 2004, Katrina este membră a Bisericii Baptiste din Sud, care a simțit chemarea și a dorit să devină preot. S-a înscris la Seminarul Teologic din Richmond, Virginia, apoi a găsit o biserică dispusă să îi accepte, pe ea și pe soțul ei, Dr. Tony Brooks, care era deja hirotonosit în calitate de co-pastor. Biserica Baptistă Roma de nord, din Georgia, a invitat acest cuplu să le conducă congregația, în noiembrie 2003.

Nu toată lumea a fost mulțumită.

O revizuire a Credinței și Învățăturii Baptiste, făcută în anul 2000, adoptă o linie dură în ce privește femeile pastor, relatează Louise Chu. Declarația doctrinală de bază spune că „poziția de pastor este accesibilă doar bărbaților, după cum este menționat în Sfânta Scriptură", citând Biblia, I Timotei 2:11-14. Acest pasaj spune: *Femeia să se învețe în liniște, cu toată ascultarea. Nu îngădui femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniștită (tăcută).*

La două săptămânii după ce Katrina și soțul ei au sosit la noua lor biserică, câțiva dintre colegii lor clerici (toți

bărbați), au inițiat întâlniri la Asociația Baptistă a comitatului Floyd, ca să discute acest subiect. Ar fi dorit ca asociația să adopte o astfel de poziție, care, de fapt, ar fi forțat biserica din Roma să părăsească asociația.

Diferența în tratamentul celor două grupuri umane, în funcție de gen, este Ceea Ce Vrea Dumnezeu – cel puțin așa cred mulți oameni ai acestei lumi. La urma urmei, ei sunt de părere că asta este ceea ce spune Biblia și tot așa spun și Scripturile altor religii.

Căsătoria

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* în ceea ce privește căsătoria este ca aceasta să fie o uniune eternă între un bărbat și o femeie, la bine și la rău, cu scopul de a perpetua specia și de a menține o societate civilă organizată în unități, respectiv familii, care ar sprijini programul lui Dumnezeu pentru omenire.

Un rezultat al acestor învățături este că, în cele mai multe culturi religioase, terminarea unei căsătorii, indiferent de motive – fie că e vorba de cruzime mentală sau fizică – este profund descurajată, și una dintre religiile majore le spune adepților ei că nu pot să divorțeze niciodată, nu pot să se recăsătorească în biserică, nici să primească binecuvântarea bisericii, dacă divorțează, și nici nu se pot căsători cu o altă persoană care a divorțat.

În multe locuri și culturi, regulile căsătoriei sunt stabilite de către religie, apoi devin legi civile, limitând și impunând constrângeri partenerilor de căsătorie – iar acele limitări devin valabile pe viață. Cea mai importantă dintre aceste limite este ceea ce oamenii numesc „fidelitate". Oamenii care trăiesc în cadrul căsătoriei, trebuie să rămână credincioși unul altuia. Asta înseamnă că nu vor avea experiențe sexuale cu nimeni altcineva, pentru tot restul vieții

lor – nu numai sub forma devotamentului personal sau a angajamentului sacru, dar și ca o chestiune de drept civil.

Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă, deoarece, după cum a fost menționat mai înainte, interdicțiile împotriva multor feluri de activități sexuale au fost împuternicite de către religie. Conform explicațiilor date de aceste religii, despre Ceea Ce Vrea Dumnezeu, ființele umane nu ar trebui să aibă relații sexuale cu nimeni în afara căsătoriei, sau cu nimeni înainte de căsătorie și, ca atare, în cazul în care nu se vor căsători niciodată, ar trebui să nu facă sex *niciodată în cursul întregii lor vieți.*

Acestea sunt perspectivele, și oamenilor li se spune că a încălca acest tabu poate să conducă la pedepse severe din partea lui Dumnezeu și din partea societății. Ca rezultat, mulți tineri din întreaga lume se căsătoresc fără să fie pregătiți pentru o astfel de obligație, sau suficient de maturi pentru responsabilitățile implicate, ne fiind dispuși să mai îndure interdicțiile legate de experiențele sexuale.

Ideea supremației masculine, extrasă din conceptul de Dumnezeu ca bărbat, are un efect major în multe căsătorii. În unele culturi, căsătoria este considerată o formă de proprietate și sclavie, femeia fiind obiectul posesiunii – de fapt, *plătită* prin zestre – iar bărbatul fiind persoana servită. Chiar și în culturile cu vederi mai puțin extreme, o nevastă trebuie să fie „ascultătoare" față de soțul ei și să-i fie supusă în orice fel. Bărbatul este „capul familiei".

Mulți oameni sunt convinși că aceasta este *Ce vrea Dumnezeu.*

Sex

Multor oameni li s-a spus că *Ceea Ce vrea Dumnezeu* este ca uniunea sexuală să fie trăită numai cu partenerul de căsătorie, cu scopul procreării și ca expresie a iubirii.

Un rezultat al acestei învățături este că milioane de oameni cred că sexul nu trebuie să fie făcut niciodată într-o formă care previne concepția și, deși este ceva minunat, a avea experiența sexului, pur și simplu pentru plăcere, fără nici o posibilitate de a procrea, este împotriva voinței lui Dumnezeu și, ca atare, „nenatural", imoral, rușinos și o manifestare a instinctelor primare.

Așa cum frica și iubirea s-au combinat în înțelegerea inițială a lui Dumnezeu, combinarea plăcerii și rușinii a produs o confuzie emoțională cronică: mirare, tulburare și pasiune, dar și stinghereală, teamă și vină, pentru dorințele și experiențele sexuale.

În cele mai multe dintre culturi, părțile sexuale ale corpului omenesc nu pot fi numite pe față. Nu e permis să se folosească în public, cuvinte precum „vagin" și „penis" (cu excepția cazului în care este absolut necesar, într-un scop pur medical) și niciodată în prezența copiilor mici. Cuvinte precum „pipi", „cocoșel" sau „popou" pot fi folosite liber. Pe scurt, cultura umană este de acord că numele reale ale anumitor părți ale corpului sunt de ocară și jenante și trebuiesc evitate ori de câte ori posibil.

Ați putea crede că cele expuse mai sus sunt cam exagerate. Vă asigur că nu e așa. Ziaristul de renume internațional, Molly Ivins, raporta în numărul din septembrie/octombrie 2004 al publicației *Mother Jones*, că Avocații Tinerilor, un grup ce milita pentru o educație sexuală comprehensivă, s-a trezit că finanțarea pentru prevenirea SIDA le-a fost tăiată de către Centrul pentru Controlul Bolilor, o agenție a guvernului S.U.A., deoarece „tinerii (din prezentarea video a proiectului) au folosit terminologia corectă pentru anatomia masculină și feminină". „Acest lucru", spunea James Wagoner, șeful Avocaților Tineretului „este absurd. Ce urmează să facă președintele? Să emită un ordin

ca fiecare bărbat, femeie și copil să se refere la penis, folosind cuvântul *cocoșel?*"

Și, desigur, dacă cineva nu poate *să vorbească* despre anumite părți ale corpului, în mod cert nici nu poate *să le arate.* Bineînțeles că nici sie însuși. Încă o exagerare? Îmi pare rău să vă spun, dar nu e. În atât de multe locuri, punctul de vedere asupra tuturor acestor subiecte este atât de puritan, încât următoarea scrisoare a putut fi publicată fără clipire, în peste 300 de ziare din Statele Unite, în 24 septembrie, 2004, într-o rubrică de sfaturi.

Dragă Abby,

Astăzi m-am dus să o trezesc pe fiica mea de 14 ani și am descoperit că dormea goală. Se pare că practica acest lucru, de ceva timp.

În mod normal se trezește ușor și nu era nevoie să intru în camera ei pentru asta. Când am întrebat-o de ce face acest lucru, mi-a răspuns că îi e mai confortabil și doarme mai bine.

Când i-am spus că această atitudine mă deranjează, m-a întrebat de ce, și, sinceră să fiu, nu am găsit un motiv mai bun, decât de a-i spune că nu mi se pare „în regulă" și mi-e teamă de ce s-ar întâmpla în caz de cutremur sau incendiu. M-a întrebat de ce ar fi în neregulă, dacă nu știe nimeni – doar dacă intră la ea în cameră, fără să bată (cum am făcut eu). Alături de pat își ține un halat lung, pe care îl poate purta imediat în caz de urgență. (Într-adevăr, umblă prin casă în acel halat și mereu am crezut că poartă o cămașă de noapte pe dedesubt, pe când ea era goală, încă de la Crăciun).

Încă mă deranjează această situație, dar am căzut de acord că vom urma sfatul dumneavoastră. Este OK pentru ea să doarmă goală și de ce – sau de ce nu?

Mamă îngrijorată din San Leandro

Ziarista i-a răspuns că „în principiu, nu era nimic greșit“ în faptul că ea dormea goală. „Privește la partea bună“, a sfătuit-o ea pe mamă. „Vei avea mai puține rufe de spălat.“

După cum ne arată scrisoarea acestui părinte, mulți oameni simt că anumite părți ale corpului trebuie acoperite și ascunse, deoarece apreciază că sunt prea excitante, sau de ocară – sau chiar amândouă. Ca anumite părți ale corpului să nu fi acoperite, este incorect sau de neacceptat. Desigur, în multe locuri este ceva *ilegal*, iar *legea civilă* îi pedepsește pe cei care nu se supun.

Mulți oameni consideră că sexul trăit în anumite feluri, chiar între soț și soție, este „nenatural“ și, ca atare, imoral. Și, bineînțeles, în decursul timpurilor și în anumite locuri, anumite experiențe, care se desfășoară între adulți care consimt asta, au fost declarate *ilegale*. Cei care au făcut această legislație au spus că ei înțeleg că Dumnezeu nu ar vrea ca anumite experiențe sexuale să aibă loc. Dumnezeu îi trimite pe oameni în Iad, pentru acest lucru.

Oamenii cred, de asemenea, că descrierile grafice ale activităților sexuale, în fotografii, desene, benzi desenate, jocuri video, televiziune și filme sunt dezagreabile, respingătoare, dezgustătoare și de neacceptat. Pe de altă parte, descrierile grafice ale violenței fizice extreme și ale crimelor sunt perfect acceptabile.

Milioane de oameni cred că energia sexuală și energia spirituală nu se pot amesteca. Li s-a spus că energia sexuală este o energie a „chakrei de jos“ și că activitatea sexuală și claritatea spirituală sunt totalmente opuse una celeilalte. Persoanele care încearcă să obțină măiestria spirituală sunt sfătuite să nu se angajeze în experiențe sexuale. Unora, chiar li se recomandă să rămână abstinenți.

Mulți oameni cred că aceasta reprezintă *Ceea Ce vrea Dumnezeu*.

Homosexualitatea

Oamenilor li s-a spus că *Ceea Ce vrea Dumnezeu* este ca sexul să fie experimentat numai între un bărbat și o femeie și că activitatea sexuală între persoane de același sex să fie considerată dezgustătoare.

Un rezultat al acestei învățături este că oamenii cărora atracția sexuală către persoane de același sex li se pare foarte naturală, au fost denunțați, defăimați, condamnați, ostracizați, izolați, atacați și chiar uciși de către alți oameni, care cred că ei urmează voia Domnului.

Trista relatare despre uciderea lui Matthew Shepard din Laramie, Wyoming, ne oferă un caz renumit al zilelor noastre, legat de acest subiect. Shepard, un tânăr student gay, de la Universitatea din Wyoming, a fost scos dintr-un bar din Laramie de către doi tineri, dus cu mașina pe un drum pustiu în afara orașului, legat de un gard și bătut atât de violent, încât a intrat în comă și a murit cinci zile mai târziu.

Tinerii care l-au agresat au fost judecați și condamnați la închisoare pe viață, dar Reverendul Fred Phelps, pastor la Biserica Baptistă Westboro din Topeka, Kansas, nu a fost dispus să lase lucrurile așa. În fiecare an, din următorii cinci ani ce au urmat bătăii brutale și decesului lui Matthew, acest prelat creștin a călătorit la Laramie, precum și la Casper, Wyoming, locul de naștere al lui Matthew, ca să „sărbătorească“ moartea sa. Și, conform unui articol din *Los Angeles Times*, al reporterului David Kelly, pe 12 octombrie, 2003, Reverendul Phelps a adus cu el la Casper un monument de granit, gravat cu fața lui Matthew, urmată de aceste cuvinte cizelate în piatră:

MATTHEW SHEPPARD A INTRAT ÎN IAD PE 12 OCTOMBRIE 1998, LA VARSTA DE 21 DE ANI, DIN CAUZĂ CĂ L-A SFIDAT PE DUMNEZEU:

NU VEI FI NICI CU BĂRBAȚII, NICI CU FEMEILE. EȘTI O RUȘINE"

LEVITICUL 18:32

Reverendul Phelps chiar a luat parte la funeraliile lui Matthew Shepard, și, în timp ce părinții, familia și prietenii tânărului priveau îndurerați, a strigat: "Dumnezeu îi urăște pe homosexuali!" Cu acest nivel de înțelegere în ceea ce privește Intenția și Dorința Divină, țări întregi au fost forțate, de puterea autorității guvernamentale și a legii, să se supună Voinței Domnului în acest domeniu. În cazul anumitor națiuni, pedeapsa civilă pentru homosexualitate este moartea – îngroparea sub un strat de ciment de patru metri. În multe locuri, legea civilă a fost creată în așa fel, încât mariajele gay să fie sunt ilegale. În anul 2004, în Statele Unite, președintele a susținut personal o campanie, pentru a-și prezenta poziția ca în constituția țării să fie înscrisă dorința lui Dumnezeu privind interzicerea căsătoriilor gay. (După cum scria un colaborator permanent al unui ziar de nivel național, ironia, în cazul de față, este faptul că cuplurile de homosexuali declarate încearcă cu disperare să *facă*, ceea ce cuplurile normale *evită* să facă.)

În timp ce anumite emoții sexuale pot fi foarte naturale pentru persoana care le experimentează, ele nu sunt Ceea Ce Vrea Dumnezeu, spun mulți oameni – și, ca atare, prin *definiție* sunt „nefirești". Un raport prezentat în ziarul *Calgary Herald* din Edmonton, Canada, pe 20 octombrie 2003, de către Chris Zdeb din Serviciul de Știri Can West, subliniază faptul că exact opusul ar putea fi adevărat.

„Oamenii de știință au descoperit 54 de gene, ceea ce sugerează faptul că identitatea sexuală este implantată puternic în creier, înainte de naștere și înainte ca organele sexuale să se dezvolte", ne informează ziaristul și continuă: „Descoperirile aduse la cunoștință astăzi, de o echipă de cercetători ai Universității din California, Los Angeles, ar putea să însemne că sexualitatea, inclusiv homosexualitatea și sexualitatea fără legătură cu genul, ar putea să nu fie opționale."

Cu toate acestea, clerul multor religii majore ale lumii continuă să afirme că Dumnezeu condamnă astfel de experiențe sexuale.

Jerry Falwell* a emis o declarație, pe 6 octombrie 1999, care este descrisă ca „poziția definitivă asupra homosexualității". Declarația spune că „a sugera că homosexualitatea este o condiție fizică determinată de factori biologici – mai degrabă decât o condiție emoțională sau mentală – este o adevărată blasfemie. Biblia ne spune că originea homosexualității este păcatul. O persoană nu se naște homosexual, ci devine astfel din cauza dorinței sale păcătoase. O astfel de persoană le permite diavolului și păcatului să preia controlul asupra vieții sale."

„Homosexualii", spune Jerry Falwell „sunt oameni care nu au fost mântuiți." În mod cert „ei vor merge în lad, doar dacă nu se pocăiesc, nu se leapădă de păcat și nu își întorc fața spre Iisus Christos, pentru iertare".

Și reporterul Rachel Zoll de la Associated Press comunică, pe 7 octombrie 2007, că cel mai influent conducător anglican din Africa – patrie a aproape jumătate din populația anglicană a lumii – spune că Biserica Episcopală a Statelor Unite a creat o „nouă religie", prin confirmarea unui episcop gay în New Hampshire, încălcând legămintele credinței care își au rădăcinile în Biserica Angliei.

Arhiepiscopul Peter Akinola, din Nigeria, a spus și el, într-un interviu cu Zoll, că el îl vede pe cel din fruntea Bisericii Episcopale, ca pe un avocat al homosexualilor și lesbienelor și nu mai are încredere în el.

---

* Jerry Falwell (11 august 1933 – 15 mai 1995) a fost un pastor Baptist fundamentalist bine cunoscut, televangelist și fondator al Thomas Road Baptist Church, o megabiserică în Lynchburg, Virginia, SUA.

Comentariile sale au intervenit cu mai puțin de două săptămâni înaintea unei mese rotunde internaționale, care urma să emită un raport critic pe tema analizării posibilității Comuniunii Anglicane globale să-și poată depăși scindarea în ce privește problemele homosexualității. Biserica Episcopală este ramificația americană a Anglicanismului, iar Akinola conduce Biserica Anglicană a Nigeriei.

„Cu toții suntem zguduiți. Distruși," spune Akinola. „Comuniunea care ne-a legat, nu mai este cea adevărată." (O separare în plus, în numele Domnului.)

Raportul lui Zoll spune că el nu-i urăște pe homosexuali, în ciuda comentariilor sale înverșunate din trecut, prin care protesta împotriva acceptării crescânde a homosexualității. La un moment dat, a denumit această tendință *un atac satanic asupra bisericii.* Pe de altă parte, a spus că nu ar putea accepta să „suprapună" cultura modernă peste Scriptură, ignorând astfel ceea ce el denumea interdicțiile biblice legate de sexul între homosexuali.

„Nu eu am scris Biblia. Ea este o parte a moștenirii noastre creștine. Ne arată ce anume să facem", ne spune Akinola. „Dacă slova Domnului spune că homosexualitatea este dezgustătoare, atunci așa să fie." Povestea lui Zoll continuă să spună că cei care îi sprijină pe homosexualii hirotonisiți susțin că Scriptura nu interzice relațiile de același sex și că, în vremurile biblice, nu se înțelegea că homosexualitatea ar fi, după cum o dovedește știința acum, o orientare naturală și nu o opțiune.

Cu toate acestea, pentru mulți oameni, angajarea în ceea ce ei declară ca fiind „activități nefirești", va avea drept consecință, în Viața de Apoi, o condamnare eternă la tortură în focurile Iadului.

Aceasta este, cred ei, *Ceea Ce vrea Dumnezeu.*

Iubirea

Multor oameni li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca iubirea să fie condiționată. Dumnezeu a lămurit faptul că El iubește oamenii, dar numai dacă fac ceea ce vrea El. Dacă nu, aceștia vor cunoaște mânia Lui.

Vor fi condamnați la blam etern.

Unii spun că, de fapt, El acționează cu iubire, atunci când condamnă oamenii la o tortură fără sfârșit. Cu această explicație, ei caută să păstreze imaginea și noțiunea unui Dumnezeu plin de iubire.

Un rezultat al acestei învățături este că mulți oameni sunt derutați asupra adevăratei naturi a iubirii. Oamenii „percep", la un nivel profund intuitiv, că a impune o pedeapsă nesfârșită, nu este tocmai o dovadă de iubire. Cu toate acestea, li se spune că o astfel de pedeapsă este o demonstrație a celei mai profunde și înalte iubiri. Este iubirea lui Dumnezeu, în acțiune.

Prin urmare, nu e un lucru neobișnuit ca oamenii să fie speriați de iubire, în același mod în care au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu, care este sursa iubirii. Li s-a spus că iubirea lui Dumnezeu se poate transforma într-o clipită în mânie, ceea ce duce la rezultate înfricoșătoare. Acest amestec de iubire și teamă din teologia umană, nu a rămas fără consecințe în comportamentul uman.

Mai devreme s-a spus: „Concepția omenirii despre Dumnezeu creează mentalitatea omenirii despre viață și despre oameni". Acest lucru este profund adevărat și astfel mulți oameni sunt speriați de iubire – dar și atrași de ea, în același timp. Adeseori, când ei încearcă să intre într-o relație mai apropiată de iubire cu o altă persoană, primul gând este: „Oare ce vrea această persoană de la mine, de ce anume are nevoie, ce așteaptă din partea mea?" În concluzie, aceasta fiind natura relației lor de iubire cu un Dumne-

zeu atotputernic, nu au niciun motiv să creadă că situația va fi diferită în cazul unei ființe umane, care este mult mai slabă.

Există și un gând corolar și anume că, într-o anume relație, partenerii au *dreptul* să pretindă anumite lucruri, în schimbul iubirii – că dragostea este o ofertă de a da și a primi, o situație „quid pro quo". Aceste așteptări și temeri subminează, din plecare, multe relații de iubire.

Întrucât iubirea și tortura cea mai greu de imaginat au fost asociate în mintea oamenilor ca fiind activități naturale din partea lui Dumnezeu, cei mai mulți cred că este corect și adecvat să pedepsești alți oameni pentru comportamentul lor, așa cum face și Dumnezeu.

În ceea ce ar putea fi cea mai dramatică demonstrație a acestui lucru, mulți cred că este permis să ucizi ființe umane, tocmai pentru a trimite un mesaj – și anume, că nu este permis să ucizi ființe umane.

Aceasta este ceea ce se crede că reprezintă *Ce vrea Dumnezeu.*

Banii

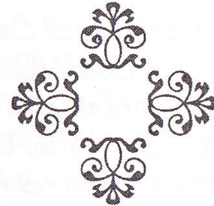
Oamenilor li s-a spus că *Ce vrea Dumnezeu* este ca banii să fie considerați sursa răului. Banii sunt răi și Dumnezeu este bun – așa că banii și Dumnezeu nu pot fi amestecați.

Iată un rezultat al acestei învățături: cu cât este mai înalt scopul cuiva și cu cât este mai măreață poziția lui în societate, cu atât venitul lui ar trebui să fie mai mic. Asistentele medicale, profesorii, angajații implicați în siguranța publică și cei în poziții similare, nu ar trebui să vrea să primească prea mulți bani. Preoții, rabinii, fețele bisericești ar trebui să ceară și mai puțin. Casnicele și mamele, potrivit acestor norme, ar trebui să nu aibă niciun fel de venit, de nicio formă. Dacă vor ceva pentru ele, ar trebui să le ceară soților câțiva dolari, sau să economisească din banii de piață.

Aici mesajul este: deoarece „câștigul murdar" e rău, deoarece banii vin de la diavol într-un mod intrinsec, plata ar trebui să fie în raport invers proporțional cu funcția pe care o îndeplinesc. Cu cât este mai bună acțiunea, cu atât mai proastă plata. Oamenii nu ar trebui să primească o grămadă de bani, pentru a face lucruri bune. Iar dacă fac ceva într-adevăr, *cu adevărat* bine, ar trebui să-și dorească să o facă gratuit.

Oamenii au creat o separare între „a face bine" și a fi generos recompensați. Pe de altă parte, a face lucruri de o valoare intrinsecă mai puțin durabilă, poate aduce o compensare în valoare de milioane. Și o activitate ilegală de orice fel poate aduce același lucru. În acest mod, valorile societății descurajează acțiunile nobile și încurajează nonvaloarea și ilegalitatea. Lozinca omenirii este: cu cât mai înalt e scopul, cu atât mai mică e răsplata.

Aceasta este ceea ce cred mulți oameni că reprezintă *Ce vrea Dumnezeu.*

Cum te descurci? Știu că îți ia ceva timp, dar e important pentru noi să privim, din când în când, la aceste lucruri. Influența învățăturilor pe care noi toți le-am primit despre Dumnezeu are rădăcini profunde. Cuprinde zone filozofice, dar și aspecte practice ale vieții.

Chiar dacă subiectul final pe care îl abordăm aici gravitează în jurul unor concepte pe care am putea crede că le vom întâlni doar în domeniul abstractului, realitatea este că modul în care gândim despre aceste noțiuni abstracte afectează – și *creează* – experiența noastră foarte concretă, de zi cu zi.

Liberul arbitru

Multor oameni li s-a spus *că Ceea Ce Vrea Dumnezeu* este ca oamenii să aibă Liber Arbitru. În acest fel, ei pot hotărî și decide pe care dintre soluțiile finale – Paradisul sau Iadul – le vor aborda după moarte. Ei pot hotărî în orice moment, la orice cotitură. Nu au restricții de niciun fel.

Oamenilor li s-a spus că Dumnezeu i-a acordat omenirii Liberul Arbitru, astfel încât ei să-l poată alege în mod liber pe Dumnezeu, calea lui Dumnezeu și să fie reuniți cu Dumnezeu în ceruri. Cu alte cuvinte, ei pot alege deliberat să fie buni, și nu să fie forțați să fie astfel. Dumnezeu vrea ca oamenii să se întoarcă spre Dumnezeu, prin *alegere*. Nimănui nu trebuie să i se impună acest lucru.

De asemenea, oamenilor li s-a spus că, sub doctrina Liberului Arbitru, ei pot să aleagă liber – dar, dacă nu aleg *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*, vor plăti veșnic pentru asta, prin torturi nesfârșite. În această afirmație, nu a fost observat niciun element de constrângere. Pur și simplu, Așa Stau Lucrurile. Este vorba de Dreptate, la cel mai înalt nivel. Este Dreptatea lui Dumnezeu, cea care urmează Judecata lui Dumnezeu. De aceea, este important să alegi liber *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Iată un rezultat al acestei învățături: conceptul omenirii despre libertate a fost adânc afectat și profund deformat de ceea ce s-ar înțelege că definește Dumnezeu prin „libertate". Oamenii au decis că libertatea nu trebuie să însemne *libertate*, dar poate să însemne, pur și simplu, capacitatea de a alege rezultatele. Aceasta este mai bine decât de a nu avea niciun fel de alegere, astfel încât oamenii în poziții de putere au învățat să folosească cuvântul „libertate", pentru a descrie în particular procesul prin care ei îi determină pe alții să facă ceea ce li se spune. De fapt, oamenii nu trebuie să facă ceea ce li s-a spus. Dar, dacă nu o fac, vor fi obligați să plătească un anume preț. Aceasta ar putea însemna orice, de la verificarea plății taxelor, până la a fi aruncați în închisoare pentru doi ani, fără să li se aducă învinuiri clare și fără niciun fel de explicații, altele decât că au fost etichetați drept un pericol pentru securitatea țării. Folosind astfel de măsuri, națiunile se definesc a fi „libere".

Majoritatea oamenilor – poate doar cu excepția celor mai încăpățânați apologeți – observă o contradicție în toate acestea. Ei înțeleg perfect că nimeni nu este cu adevărat liber, dacă trebuie să suporte urmările cele mai îngrozitoare, în cazul în care nu fac ceea ce li s-a spus. Doar un ipocrit sau un nebun ar putea numi o astfel de alegere – „liberă".

Oamenii au învățat astfel că ipocrizia – în special, ipocrizia pentru scopul „corect", pentru cauza „corectă" – este acceptabilă atât pe Pământ, cât și în Cer. Mare parte din activitatea politică a omenirii a fost formată pe baza acestei etici – și astfel, oriunde în cadrul activității umane, în felul în care oamenii comunică între ei, în felul în care se comportă unii cu alții, s-a ajuns la concluzia că scopul scuză mijloacele.

De fapt, mulți s-au convins pe ei înșiși că nimic din toate acestea nu înseamnă ipocrizie. Este, pur și simplu, o chestiune de *interpretare*.

Și astfel, în ziua de azi și în această epocă, libertatea este desființată chiar în numele Libertății. Milioane de oameni îmbrățișează, cu recunoștință, retorica politică ce spune că *lipsa* libertății este ceea ce le garantează libertatea, precum și doctrina religioasă care afirmă că alegerile lor în viață sunt pe deplin libere, doar dacă fac ceea ce li s-a spus, pentru că aceasta este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Suferința

Multora li s-a spus că *ceea ce vrea Dumnezeu* este ca suferința să fie folosită de oameni pentru a deveni mai buni și a-și purifica sufletul. Suferința este bună. Ea aduce credite sau puncte în mintea lui Dumnezeu, mai ales dacă este îndurată în tăcere, oferită eventual ca ofrandă Domnului. Suferința este o parte necesară a evoluției și învățăturii omenirii, și, încă și mai important, este mijlocul prin care oamenii pot fi salvați în ochii lui Dumnezeu.

Într-adevăr, o întreagă religie este construită pe această credință, afirmând că toate făpturile au fost mântuite prin suferința unui singur om, care s-a jertfit pentru păcatele noastre. Această ființă a plătit „datoria" cuvenită lui Dumnezeu pentru slăbiciunile și răutățile omenirii. Potrivit

acestei doctrine, Dumnezeu a suferit din cauza slăbiciunilor și răutăților omenirii și, pentru a pune lucrurile la locul lor, *cineva trebuia să sufere.* Dumnezeu și omenirea nu s-ar fi putut împăca altfel. Astfel, suferința a fost considerată a fi o experiență care aduce salvarea.

În ce privește suferința oamenilor datorită unor cauze „naturale", aceasta nu trebuie scurtată prin moarte, sub nicio formă care nu este și ea „naturală". Suferința animalelor poate fi curmată înainte de moartea „naturală" – dar nu și suferința oamenilor. Dumnezeu – și numai Dumnezeu însuși – poate decide când va lua sfârșit suferința umană.

Iată un rezultat al acestei învățături: oamenii au îndurat suferințe de neimaginat, pe perioade îndelungate, pentru a face voia Domnului și a nu atrage mânia Lui în viața de apoi. Milioane de oameni consideră că, chiar dacă o persoană este foarte, foarte bătrână și suferă foarte, foarte mult, ea trebuie să îndure orice îi oferă viața și să nu moară, ci să suporte dureri interminabile.

Omenirea a creat cu adevărat o astfel de lege civilă, prin care se declară că oamenii nu au dreptul să-și curme propria suferință și nici să ajute pe altcineva să facă acest lucru. Oricât de chinuitor ar fi, oricât de inutilă a devenit viața cuiva, suferința trebuie să meargă înainte.

Și asta, pentru că este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Moralitate

Multor oameni li s-a spus că *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* este o societate morală.

Iată un rezultat al acestei învățături: omenirea și-a petrecut întreaga istorie încercând să definească ce este moral și ce nu este. Marea provocare a fost de a veni cu un standard pentru o societate care nu se schimbă, în timp ce, de fapt, societatea în sine este într-o permanentă schimbare.

Pentru a găsi acest „standard de aur", multe societăți s-au întors spre Dumnezeu, sau Allah, sau Yahweh, sau Iehova, sau spre orice alt nume folosit pentru a numi Divinul și s-au bazat pe propria înțelegere despre *ce vrea Dumnezeu.*

Cu multe secole în urmă, preferințelor lui Dumnezeu în acest domeniu li s-a acordat o definiție foarte puternică. Se numeau „naturale". Asta, deoarece conceptul de Divin a intrat mai întâi în mintea oamenilor primitivi, ca rezultat al observațiilor timpurii și al contactelor cu Natura. Au găsit aici ceva mult mai mare decât ei, ceva ce nu puteau controla, ceva ce nu puteau decât să privească și să spere să fie bine.

„A spera să fie bine" s-a transformat, curând, în ceea ce se numește acum rugăciune. Oricine sau orice ar fi fost această Divinitate, era profund legată de natură și natura era o expresie a ei, au gândit oamenii primitivi. Și astfel, oamenii au creat zeități care reprezentau soarele, luna și stelele, vremea, recolta, râurile, pământurile și aproape orice altceva, în speranța de a avea putere asupra lucrurilor – sau, cel puțin, de a obține un mod de comunicare cu cel care *deținea controlul.*

Pornind de la această legătură între Dumnezeu și Natură, a fost nevoie doar de un mic salt al minții, pentru a ajunge la concluzia că toate lucrurile legate de zeități erau „naturale" și tot ce nu era legat de zeități era „nenatural". Când limbajul omenirii s-a perfecționat, cuvinte precum „Dumnezeu" și „Natură" au devenit strâns legate. Anumite condiții, circumstanțe și comportamente au început a fi descrise drept „naturale" sau „nenaturale", în funcție de faptul de a fi aderat sau violat percepția prezentă despre Voia Domnului.

Ceea ce este „nenatural" a devenit, la rândul lui, „imoral" – deoarece nu este în voia Domnului și, ca atare,

nu ar fi *Ceea ce Vrea Dumnezeu.* Astfel, cercul se închide de la sine. Orice nu e considerat drept „natural", este considerat „imoral". Aceasta include toate capacitățile, puterile, comportamentele – chiar și gândurile „nenaturale".

Ideea că *Ce Vrea Dumnezeu* este ceea ce e natural și că ce e natural este și moral, nu a fost o hotărâre perfectă, dar a fost cel mai bun lucru pe care omenirea a fost capabilă să-l creeze, în căutarea unui standard stabil. Acesta este motivul pentru care omenirea s-a împotrivit să-și schimbe ideile despre *Ce Vrea Dumnezeu.* Schimbarea acestor idei schimbă standardul de aur al comportamentului uman.

Comportamentul este moneda interacțiunii umane. Credințele despre *Ce Vrea Dumnezeu* dau valoare alegerilor comportamentale ale oamenilor – tot așa cum aurul dă valoare bucăților de hârtie numite bani.

Astfel, în majoritatea societăților umane nu este vorba de experiența individului în sine, ci de *definiția* societății despre aceasta, cea care va determina moralitatea. Acesta este și cazul homosexualității. De asemenea, este cazul cu multe alte comportamente precum prostituția, sexul premarital, descrierea explicită a activității sexuale, utilizarea marihuanei și a altor plante și stimulatori și chiar a trăirii extazului neindus de niciun fel de stimulator.

De exemplu, dacă cineva afirmă că ar fi avut o experiență extatică a lui Dumnezeu, dar dacă această experiență nu este inclusă în ceea ce omenirea definește, în mod curent, drept „natural", ea e considerată drept imorală, iar în cazul în care continuă, va fi sancționată – sau, și mai rău, continuarea ei va duce la pedeapsă.

În timpurile străvechi, o astfel de experiență era adeseori pedepsită prin tortură sau moarte. De-a lungul îndelungatei istorii umane, mai mulți sfinți, care a pretins că au avut astfel de stări de extaz și le-au și descris, au fost mar-

tirizați. Ei au fost uciși, de către oameni care erau convinși că îndeplinesc *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Moartea

Multora li s-a spus că *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* este ca minunata lor viață să ia sfârșit, iar în acel moment, oportunitatea lor de a învăța și a evolua s-a terminat și a venit vremea recompensei sau a pedepsei, în funcție de modul în care au trăit.

Iată un rezultat al acestei învățături: mulți oameni consideră că moartea este un lucru cumplit și ceva de care trebuie să ne temem. Este Capătul drumului, Ultima cădere a cortinei, Clopotele de încheiere. Aproape toate aceste imagini ce însoțesc moartea sunt negative, încărcate de teamă sau tristețe – și în niciun caz pozitive, înălțătoare sau de bucurie. Aceste imagini sunt peste tot în societatea noastră. O stradă care nu merge nicăieri este o fundătură. O persoană care a făcut o mare greșeală este un Om mort. Spiritul care vine să-ți ia sufletul este necruțătoarea Femeie cu coasa.

Cei mai mulți oameni nu vor nici măcar să vorbească despre moarte – cu atât mai puțin să o experimenteze. Nimeni nu vrea să aibă această experiență, înainte să trebuiască să facă acest lucru. Oamenii se agață de viață – uneori de-a dreptul cu disperare. Instinctul de supraviețuire este cel mai puternic instinct uman dintre toate. Cultura noastră comună sprijină supraviețuirea ca pe țelul suprem. Nici măcar oamenilor care *doresc* să moară, nu li se permite acest lucru.

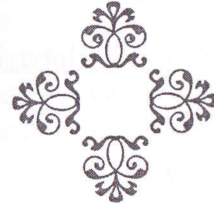
Cei mai mulți oameni sunt siguri că, de partea cealaltă a morții, se află Judecata de Apoi. Dacă nu ai fost bun, acesta este momentul în care te vei îndrepta spre Iad. Plata pentru toate păcatele tale este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Lista omenirii despre *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* e foarte lungă și acoperă multe zone ale experienței umane, despre care nu s-a vorbit aici. Ea formează baza pentru nenumărate legi civile, tradiții culturale, moravuri sociale și obiceiuri de familie, care ating toate ființele umane.

Deci, ce gândiți despre ceea ce ați citit aici? Cu mici schimbări, cu puține excepții în folosirea cuvintelor, pe ici, pe colo, ori cu ușoare diferențe în interpretare, este cumva, în principiu, ceea ce vă amintiți că ați primit drept învățătură despre *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*?

Dacă acesta este cazul, să știți că vi se alătură multe persoane. Milioane de oameni au avut aceeași experiență.

Ce spun eu...! Miliarde!

Ce se întâmplă dacă ceva foarte important din ceea ce cred oamenii că știu despre Dumnezeu se dovedește a fi, pur și simplu, incorect?

Oare asta ar schimba ceva?

Dar acum, dați-mi voie să vă întreb dacă voi ați observat acel lucru care mie mi-a atras atenția, referitor la ceea ce am fost învățați cu toții despre *Ce Vrea Dumnezeu*. Ați observat că teologia, reprezentată de învățăturile noastre tradiționale, este o teologie a separării? Potrivit acestei teologii, noi suntem aici și Dumnezeu este acolo.

Ei bine, ați putea spune: Dar asta este situația, nu-i așa? Dacă am crede că teologia nu ne afectează, în mod real, viețile de zi cu zi, chiar atât de mult, răspunsul la această întrebare nici nu ar conta de fapt! Voi ați crede ceea ce credeți și eu aș crede ceea ce cred – și cu toții am merge pe drumul nostru, cu credințele noastre și ne-am trăi fiecare viețile. Dar aici nu este vorba, pur și simplu, de o chestiune teologică.

Teologia produce sociologia. O teologie a separării va produce o sociologie a separării. Este chiar foarte simplu. Din păcate, teologia produce prea des o sociologie care, la rândul ei, duce la patologie.

Este exact ce s-a întâmplat peste tot pe acest Pământ. Omenirea a creat o patologie a separării, în care trăim noi acum. Separarea de Dumnezeu și separarea unuia față de celălalt.

Totuși, este adevărat că, în ciuda sociologiei separării, am obținut succese remarcabile. Oamenii pot să dividă atomul, să creeze tratamente pentru boli, să trimită oameni pe Lună, să spargă codul genetic al vieții însăși. Cu

toate acestea, din nefericire, mulți oameni – probabil majoritatea – nu pot să facă un lucru foarte simplu.

Să se înțeleagă între ei.

De ce credeți că se întâmplă asta?

la gândiți-vă puțin la acest lucru.

Cu tot ceea ce au fost învățați oamenii prin mituri, prin istoriile lor culturale și prin religii – cu tot ce li s-a spus despre Dumnezeu și despre Viață, de către strămoșii și bătrânii lor, de către prelații și preoții lor, de rabini și mulahi – cum se face că, în experiența colectivă a unei uriașe părți a omenirii, *nu s-a ajuns la nimic bun*?

Ați putea spune că, totuși, au fost multe lucruri bune. Lumea *este* un loc mai bun decât a fost înainte. Oamenii nu mai acționează în același mod în care o făceau în vremurile primitive. În cele mai multe locuri trăiesc în pace și nu sunt violenți. Nu, într-adevăr nu sunt. Cei mai mulți, luați separat, nu sunt. Aici putem avea același punct de vedere. Dar putem să fim de acord și cu următoarele? *În mod colectiv*, omenirea este neîncetat, și din ce în ce mai ades, violentă cu cei din aceeași specie.

A le permite oamenilor să sufere de foame este o formă de violență.

Faptul că medicamente ce pot salva vieți și un serviciu medical de înaltă calificare nu sunt disponibile pentru milioane de oameni, constituie o formă de violență. O plată de mizerie pentru muncitori și profituri uriașe pentru companii este o altă formă de violență. Discriminarea, o muncă sub-plătită și mutilarea femeilor este o formă de violență. Prejudecățile rasiale sunt o formă de violență. Abuzarea copiilor, folosirea lor pentru muncă, aducerea lor în sclavie, prostituția copiilor, traficul cu copii, copiii-soldați – iată o alte forme de violență.

Pedeapsa cu moartea este o formă de violență.

A le refuza unor oameni drepturile civile, pe motive de preferințe sexuale, de religie sau de apartenență etnică este o formă de violență. Crearea și menținerea unei societăți mondiale în care exploatarea, oprimarea și nedreptatea sunt o stare de fapt, reprezintă o formă de violență.

Ignorarea suferinței este o formă de violență, tot atât de mare ca și crearea ei.

În 2004, omenirea a urmărit cum peste 75.000 de oameni au murit și peste 1.5 milioane au fost forțați să-și părăsească locuințele, în timpul disputelor etnice din regiunea Darfur, din Sudan. Omenirea s-a blocat, s-a poticnit și a făcut prea puțin sau nimic, de-a lungul multor luni de desfășurare a evenimentelor. Aceasta reprezintă dovada unei societăți extraordinar de primitive, prea timidă, prea slabă, prea minimalizată – sau, chiar mai rău, prea preocupată de ea însăși, pentru a fi în stare să oprească *chiar și un genocid.*

Ați devenit puțin cam nerăbdători cu narațiunea? Nu vă acuz. E greu să priviți modul în care se desfășoară lucrurile, modul *real* în care se desfășoară ele în lumea noastră. Am prefera să ne aflăm în zona însorită a situației. Ne-ar plăcea să gândim pozitiv, să avem gânduri frumoase despre viață. Nimeni nu vrea să privească partea întunecată.

Dar, dacă nu petrecem măcar *puțin* timp privind la partea întunecată, cum am putea să schimbăm lucrurile?

Negarea este, oare, modul cel mai bun de a schimba situația? Nu prea cred! Există o replică în minunata piesă a lui Arthur Miller, *Moartea unui comis-voiajor*, în care Linda, nevasta lui Willy Loman, strigă la copiii ei, deja mari, invitându-i *să vadă* tragedia din fața lor, sub forma unui tată a cărui viață se destramă chiar sub ochii lor și să vadă prin ce a trecut el de-a lungul vieții și cât de multe s-a străduit să le ofere. „Trebuie să fiți atenți", spune ea cu vocea zguduitoare. *„Trebuie să fiți atenți".*

Trebuie să fim atenți asupra faptului că modul nostru de viață este pe moarte. Și trebuie să vedem prin ce a trecut lumea și ce a încercat să ne ofere. Și trebuie să observăm ce facem – la modul colectiv, dar și individual – în această lume.

Trebuie să fim atenți.

În lumea noastră de astăzi se estimează că 250 de milioane de copii muncesc. Dintre aceștia, peste 50 de milioane, cu vârste cuprinse între cinci și unsprezece ani, sunt angajați în forme de muncă intolerabile, conform raportului *Progresul Națiunilor*, elaborat de Fondul pentru Copii al Națiunilor Unite 2000. Îi pasă cuiva?

În fiecare moment, peste 300.000 de copii sub vârsta de optsprezece ani, fete și băieți, luptă, ca soldați, împreună cu forțele armate guvernamentale sau în cadrul grupurilor armate de opoziție, în peste 30 de țări din lumea întreagă, conform *Raportului global asupra copiilor-soldat* (2001), publicat de către Coaliția pentru stoparea folosirii copiilor-soldat. Majoritatea copiilor au vârste cuprinse între cincisprezece și optsprezece ani, dar cea mai tânără vârstă menționată în acest raport este de șapte ani.

Pentru două treimi din populația lumii, viața este o luptă de zi cu zi. Pentru jumătate din acest număr e vorba despre o luptă de *supraviețuire.* Îi pasă cuiva?

Ce credeți, de ce există astfel de condiții? Credeți că are de-a face cu faptul că nu ne vedem unii pe alții ca membri ai aceleiași familii, pe acest pământ? Credeți că se întâmplă, deoarece ne imaginăm că suntem separați unii de ceilalți?

Oricare ar fi motivul, adevărul este că lumea nu a pus la punct un sistem pentru a împărți tuturor abundența existentă pe Pământ, ci numai pentru a o da celor care corespund anumitor criterii legate de culoarea pielii, de gen, de religie sau de origine etnică.

Rapoartele elaborate de Națiunile Unite menționează faptul că țările donatoare alocă o medie de un sfert de procent (0.25%) din produsul național brut, ca asistență pentru dezvoltarea națiunilor mai sărace. Îi pasă cuiva?

Și care este cea mai zgârcită națiune dezvoltată din lume, în ceea ce privește proporția din întreaga avere pe care o donează? Statele Unite, fără îndoială cea mai bogată țară. Cea mai bogată este și cea mai zgârcită.

Poate fi adevărat acest lucru? Da. Este posibil și este adevărat. Acum ați putea spune: ei, stai puțin, Statele Unite donează mai mulți dolari decât jumătate din ceea ce donează celelalte țări la un loc. Și ați avea perfectă dreptate. În ce privește suma reală de dolari aveți dreptate. Dar, Statele Unite și *dețin* mai mulți dolari decât are la un loc jumătate din celelalte țări. Astfel că, dacă ne referim la *porția din ceea ce deține*, Statele Unite sunt cea mai zgârcită țară.

Dacă aveți zece dolari și îi dați fratelui trei, deoarece acesta are un necaz, iar vecinul vostru are cincizeci de dolari și îi dă fratelui său cinci – care dintre voi este mai generos? Vă impresionează faptul că vecinul a dat mai mult decât voi? Sau sunteți conștienți de faptul el are de cinci ori mai mult și, ca atare, ar fi putut să dea de cinci ori mai mult? Ar fi fost de așteptat ca el să ofere proporțional cu averea lui, nu credeți? Propria mea idee despre acest lucru îmi revine ca un ecou în minte, exprimată în cuvintele lui John F. Kennedy, cu mulți ani în urmă: „Celor cărora li s-a dat mult, li se cere mult".

Dar Statele Unite nu sunt singurele în ceea ce privește lipsa de prioritate pentru alocațiile destinate țărilor nevoiașe. Toate țările bogate ale lumii au cheltuit, în anul 2003, 60 de miliarde de dolari, ca să ajute țările cele mai sărace să facă față problemelor lor: lipsa educației și sănătatea precară. În aceeași perioadă, cheltuielile pentru apă-

rare ale acestor țări foarte bogate au fost de 900 de miliarde de dolari. Aceasta l-a făcut pe președintele Băncii Mondiale să sugereze, sec, că dacă lumea și-ar schimba prioritățile, costurile destinate apărării nu ar trebui niciodată să depășească o cifră foarte mică.

Într-o societate globală, în care suferința altora ar conta cu adevărat – nu doar așa, din vârful buzelor, ci la nivelul la care *s-ar face ceva* care să schimbe cu adevărat lucrurile – o astfel de răsturnare a priorităților ar fi instantanee și automată. Dat fiind că această schimbare de priorități nu a avut loc, violența la modul cel mai direct devine un mod de viață pe Pământ. În zilele acestea, din ce în ce mai des, în din ce în ce mai multe locuri, ea îmbracă forma atacurilor fizice directe a unei persoane sau a unui grup de persoane, unii asupra altora.

Semnul unei ordini sociale în destrămare este faptul că și printre acei oameni, a căror vieți sunt mai confortabile și care nu suferă pe față, violența ia amploare într-un mod dramatic. Când și cei care ar trebui să fie mulțumiți, nu sunt, atunci știi că ceva nu e în regulă; știi că ești în mare încurcătură.

Violența ia amploare nu numai pe străzile Orientului Mijlociu, dar și pe străzile din Europa; nu numai în casele celor săraci din Asia de sud-est, dar și în casele celor care o duc bine, din America de Nord. De aceea, în multe țări se găsesc acum pretutindeni, detectoare de metal – la instalațiile militare și în aeroporturi, unde ar fi de așteptat, dar și în locuri unde altă dată ar fi fost considerate grotești și complet neobișnuite: mall-uri și hoteluri, magazine și cluburi de noapte – și chiar și în școli, biserici, moschee, temple și sinagogi.

De aceea, la Londra s-au instalat camere ascunse pe străzi. La Chicago s-a anunțat instalarea altor sute de noi

camere de luat vederi, în întregul oraș, în plus față de miile existente deja. Toate acestea, pentru propria noastră protecție, desigur! E vorba de securitate. Aceste camere sunt programate să depisteze orice „activitate neobișnuită" și să lanseze alarma la poliție, pompieri și alte agenții care vor trimite imediat personalul lor să acționeze.

Big Brother este cu ochii pe voi.

George Orwell ne-a oferit acea descriere care ne îngheață sângele în vine, a vieții de zi cu zi pe planeta noastră, într-o carte pe care a scris-o acum peste cincizeci de ani. Acestei lumi de coșmar, *1984*, i-a luat cu douăzeci de ani mai mult decât se estima pentru a fi creată, dar a fost creată, completă, cu sateliți care pot să determine cu mare precizie poziția unei persoane, camere de supraveghere pe străzi, accesul guvernului la închirieri video și birouri de evidență a returnărilor – și, de fapt, investigația amănunțită, practic, a oricărei activitate pe care ai putea-o avea în afara casei tale. Curând, camerele de supraveghere ar putea fi chiar în casa ta. Îi pasă cuiva?

Toate acestea sunt necesare, ni se spune, din cauză că un număr din ce în ce mai mare de oameni de pretutindeni se simt frustrați, supărați, înstrăinați, imprevizibili și dispuși, mai mult decât oricând, să folosească violența.

De ce credeți că se întâmplă acest lucru?

Gândiți-vă.

Și de ce teologiile după care se ghidează omenirea, pentru a primi cele mai înțelepte răspunsuri, la cele mai dificile întrebări ale vieții, nu au fost capabile să oprească această tendință – ca să nu spunem că ar fi putut să o elimine cu totul.

Răspunsul este că Teologia Separării nu funcționează. Cu toate acestea, oamenii insistă, chiar și în acest moment, că *aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Dacă sunteți într-adevăr interesați în *Ceea Ce Vrea Dumnezeu,* permiteți-mi să vă pun o întrebare. Conform opiniei voastre, teologiile umane ne-au asigurat o îndrumare eficientă asupra modului în care putem să trăim împreună, în pace și armonie?

Iată opinia mea: nu. De fapt, chiar foarte des s-a obținut rezultatul opus.

Astăzi, 4.000 de copii mor de foame la fiecare oră. *La fiecare oră!* Cu toate acestea, ar fi posibil ca toți copiii ce mor de foame pe această planetă să fie hrăniți, să fie protejați de boli letale și să le fie permis accesul la educația de bază, cu nu mai mult de 5% din cifra totală a vânzărilor de arme din întreaga lume.

Cinci la sută!

Ar fi posibil acest lucru?

Da, este posibil și este adevărat.

Este aceasta o dovadă de faliment a religiilor și teologiilor? A-ți neglija copiii, până la punctul unde sunt lăsați să moară de foame, se poate petrece doar într-o societate ai cărei membri se văd separați de Dumnezeu, separați unul de celălalt, au prea puțin de-a face cu ceilalți, *și asta este ce ne învață religiile noastre.* Doar o astfel de istorie culturală poate să justifice o lume în care venitul celor mai bogate 225 de persoane este egal cu venitul a trei miliarde de oameni săraci.

Poate ați scăpat din vedere adevăratul impact al acestui lucru, așa că, permiteți-mi să repet. Noi am creat o lume, în care venitul a 225 de persoane este egal cu venitul a trei miliarde de oameni săraci.

Trei miliarde!

Această cifră reprezintă jumătate din populația lumii.

Ceea ce e extrem de trist în această situație, este nu numai faptul că ea există, ci că atât de mulți oameni consideră că e în regulă ca ea să existe. Spune-le că venitul a două sute douăzeci și cinci de oameni bogați este egal cu venitul a trei miliarde de oameni săraci și îți vor răspunde: „Hmmm. Asta e! Și care-i problema?“

Vreți să știți de ce este atât de multă neliniște, frământare și violență în lume? Deschideți ochii!

Poate că deja i-ați deschis. Poate că deja înțelegeți. Dar e nevoie ca și mai mulți oameni să înțeleagă și apoi să ia decizia de a face ceva, pentru ca lucrurile să se schimbe. Ce bine ar fi dacă mult mai mulți dintre noi ar deschide ochii, ca să vadă lumea din jurul lor! Dacă mult mai mulți dintre noi ar crea lumea ca o expresie a unicității noastre! Dacă tehnologiile noastre i-ar ajuta pe cât mai mulți să facă mai multe în acest sens, pe parcursul unei mai mari părți a timpului lor! Dar, de fapt, chiar tehnologiile noastre ne țin departe de posibilitatea de a experimenta realitatea unicității noastre și ne învață să fim separați.

Dacă teologia ar fi o știință fizică – să spunem biologie sau fizică – cu mult timp în urmă s-ar fi considerat deja că ceea ce oferă nu poate să producă rezultate consistente. În cel mai rău caz, chiar și după mii de ani de folosire, datele oferite ar fi puse acum la îndoială.

Are omenirea curajul să pună la îndoială propriile date despre viață și despre Dumnezeu? Sunt oamenii sufi-

cient de curajoși, ca să cugete la întrebarea ce nu se poate pune: ***Ce-ar fi dacă?***

Ce-ar fi dacă un lucru foarte important, pe care oamenii sunt siguri că îl știu despre Dumnezeu, este pur și simplu neadevărat?

Cât de mult vor mai accepta ei să îndure, înainte de a căuta motivul pentru care lumea e așa cum e? Și, dintre cei care spun că o anume credință în Dumnezeu este suficient de puternică pentru a rezolva problemele omenirii, câți ar fi capabili să vadă că o credință *greșită* ar putea fi atât de puternică, încât să fie chiar ea, *cauza*?

Voi ce spuneți? Ce credeți despre toate astea? Dată fiind situația de astăzi a lumii, nu credeți că ar fi un moment bun pentru a ne gândi la o viziune nouă despre Dumnezeu, despre viață, despre noi?

Cum merge viața ta? Totul e-n regulă? Sau întâmpini mai multe provocări decât, sincer vorbind, ți-ai dori să ai în relații, în carieră, în viața de zi cu zi?

Pe măsură ce îți privești viața și lumea care te înconjoară, crezi că vezi o reflectare a *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*? Dacă nu, ce crezi tu că *ar vrea* Dumnezeu?

Păi, presupun că acesta ar fi motivul pentru care ai cumpărat cartea asta, nu-i așa...?

Vreau să spun că ai ales-o, ca să vezi ce are de spus asupra acestui subiect, nu-i așa? Așa că, acum a sosit momentul de a vorbi. Acum a venit vremea pentru a dezvălui marele adevăr despre *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.* Ar putea fi cea mai importantă informație care a fost adusă vreodată la cunoștința omenirii. A mai fost adusă la cunoștință și în trecut, mai des decât o singură dată, dar se pare că oamenii nu au înțeles. Urmează să fie dezvăluită atât de limpede, atât de clar, într-un mod atât de nou și de accesibil, încât să nu mai existe în viitor nicio posibilitate de a înțelege greșit.

Întrucât această informație este atât de vitală pentru viitorul omenirii, i-am dedicat un întreg capitol.

Dar, înainte de a citi mai departe, vă rog, iată o notă de atenționare! Această dezvăluire s-ar putea să vă șocheze. Omenirea a păstrat ideile și credințele despre *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* strâns legate de inima colectivă, în decursul a mii de generații.

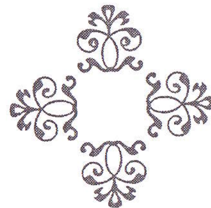
Am spus, *mii de generații.*

Asta înseamnă o perioadă extrem de lungă. Pentru o specie care declară că iubește aventura, oamenii sunt extrem de rezistenți la ceea ce înseamnă nou. Iar când vine vorba despre ceea ce este cel mai vechi lucru în univers – presupus de unii a *preceda* universul și de a-l fi *creat* – atunci, acest lucru este de două ori adevărat.

Așa că, să nu fiți surprinși dacă veți opune rezistență la revelația care îți taie răsuflarea și pe care o găsiți pe pagina următoare. Și totuși, a venit vremea schimbării – iar următorul capitol ar putea fi mult mai mult decât un nou capitol din această carte.

Ar putea fi un nou capitol în viața voastră.

Așa că, haideți să explorăm împreună, cu curaj, adevărul despre *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

14

Tocmai ați văzut răspunsul la cea mai importantă problemă din istoria omenirii.

Ce vrea Dumnezeu?

Nimic.

Absolut nimic.

Vă rog să vă gândiți la acest lucru.

Așa stau lucrurile. Nu vă repeziți să dați paginile, nerăbdători să vedeți ce mai conține această carte, sau să o aruncați pe undeva, convinși că nu mai are nimic să vă spună. Vă rog, opriți-vă pentru o clipă.

Vreți? Vreți să vă opriți puțin?

Mulțumesc. Acum urmează să vă cer să analizați liniștiți tot ceea ce a fost spus aici. Așezați ușurel cartea în poală, închideți ochii pentru o clipă și urmăriți această idee:

Ce vrea Dumnezeu?

Nimic.

Absolut nimic.

Cum vi se pare acest lucru? Cum vi se pare acest gând, atunci când încercați să-l asimilați? Simțiți un gol în suflet? Vă supără? Vă creează o simplă stare de acceptare, ca de exemplu: „mda, nimic nou"? Vă creează o stare de confuzie? Vă face fericiți?

Cum credeți că ar reacționa o lume întreagă, dacă s-ar dovedi că e adevărat? Ce anume s-ar schimba – în cazul în care s-ar schimba ceva? (Răspunsul la ultima între-

bare ar putea să vă surprindă. Urmează să aruncăm o privire acestui aspect.)

Ar putea exista o teologie care să aibă sens, dacă avem un Dumnezeu care nu vrea nimic?

Dacă spunem că Dumnezeu nu vrea nimic, nu e ca și cum am spune că, de fapt, nu există niciun Dumnezeu? Dacă toți suntem de acord că *există* Dumnezeu, dar El nu vrea nimic, atunci care este rolul lui Dumnezeu? Care e scopul și funcția lui Dumnezeu? De ce să mai credem în Dumnezeu? Cine mai are nevoie de așa ceva?

Unii oameni au ajuns la astfel de întrebări și apoi au mers mai departe, dând din umeri și declarând: „Nu *există* niciun motiv să credem în Dumnezeu. *Nu avem nevoie* de așa ceva."

Aș demonstra cu multe argumente și neîncetat, că prima dintre aceste afirmații este falsă și a doua e adevărată. Există un motiv – chiar unul foarte puternic – să credem în Dumnezeu și ... nu avem nevoie de Dumnezeu. Motivul pentru care trebuie să credem în Dumnezeu este faptul că această credință ne deschide posibilitatea ca Dumnezeu să joace un rol în viețile noastre. Nu poți folosi puterea lui Dumnezeu, dacă nu crezi în existența acestei puteri.

Și totuși, de ce ne-am strădui să folosim puterea lui Dumnezeu, dacă nu avem nevoie de Dumnezeu? Bună întrebare. Chiar faptul că *putem* folosi puterea lui Dumnezeu reprezintă motivul pentru care nu avem nevoie de Dumnezeu. Răspunsul se învârte în cerc. Dacă un om bogat vă trece în testamentul său, în care spune că vă lasă toți banii și îi și pune într-un seif la dispoziția voastră, nu mai aveți nevoie de el. Iar dacă nu credeți că acest om a existat, nici nu veți merge la seif să luați banii. *Nici nu veți crede că banii sunt acolo.* Veți crede că e o glumă, o farsă. Veți fi bogat, dar nu veți ști acest lucru.

Dumnezeu ne-a creat „după chipul și asemănarea sa". Acesta este un *adevăr.* Nu este doar o declarație simplă și plăcută – chiar *așa este.* Este așa cum ne spun Scripturile: „Nu v-am spus că voi sunteți Dumnezeu?"

Ideea că noi avem nevoie de Dumnezeu este o iluzie. Este un act de uitare. Este ceea ce ne imaginăm că e adevărat, atunci când uităm cine suntem cu adevărat, respingându-ne moștenirea. Dacă credința noastră în Dumnezeu se bazează pe ideea că avem nevoie de Dumnezeu pentru un anume motiv, cea mai parte a interacțiunii noastre cu Dumnezeu va fi disfuncțională. Și, desigur, așa și e. Aceasta este cheia în acest caz.

Cel mai bun motiv de a crede în Dumnezeu este faptul că noi nu avem nevoie de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a făcut suficient de capabili de a progresa frumos, așa cum ar face-o orice bun părinte. Astfel, putem fi deschiși, pur și simplu, spre iubirea față de Dumnezeu – și, a-L iubi pe Dumnezeu, este cel mai puternic lucru pe care oricare dintre noi l-ar putea face vreodată. Asta, deoarece iubirea declanșează puterea a cine suntem noi – și, când puterea este eliberată, nu mai există nimic ce să nu putem face. Iar asta este exact ceea ce Dumnezeu a avut în vedere.

Intenția lui Dumnezeu nu a fost ca noi să fim dependenți de El. Dumnezeu a intenționat ca noi să fim *independenți.* Liberi. Și nu numai liberi, dar *pe deplin capabili.* De ce anume? De a produce, a crea, a experimenta orice – exact ce ne-am dorit dintotdeauna.

Dar a-L iubi, pur și simplu, pe Dumnezeu ar însemna, desigur, că am înceta să ne temem de Dumnezeu – și acest lucru s-ar întâmpla, numai dacă ne-am gândi că nu avem nevoie de Dumnezeu. Atâta timp cât ne imaginăm că avem nevoie de Dumnezeu, pentru un motiv anume, in-

vităm frica, deoarece credem că există întotdeauna o șansă ca Dumnezeu să nu ne dea acel lucru de care avem nevoie.

Cele mai multe interacțiuni ale omenirii cu Dumnezeu nu sunt funcționale, exact din motivul că omenirea a creat o relație cu Dumnezeu, bazată pe nevoie. Această relație nu numai că presupune că avem nevoie de ceva de la Dumnezeu, dar – poate cu și mai profunde implicații – și că *Dumnezeu ar avea nevoie de ceva de la noi.*

Relația cu Dumnezeu, pe care atât de mulți oameni au stabilit-o, se destramă, dacă este adevărat că Dumnezeu nu vrea nimic de la oameni. Dar, și dacă se destramă, nu înseamnă că ea s-a sfârșit. Câteodată este necesar ca lucrurile să se destrame, pentru ca ele să se așeze cu adevărat la locul lor, pentru prima oară. Nu ne folosește întotdeauna să ne ferim de ideile care ar putea duce la destrămarea lor. Așa că, haideți să privim din nou această idee, cu mai multă profunzime:

Ce vrea Dumnezeu?

Nimic.

Absolut nimic.

Vă rog să vă gândiți la acest lucru. Chiar dacă nu sunteți absolut deloc de acord cu el, chiar vă rog să vă gândiți. *Mai ales* dacă nu sunteți de acord, vă rog să vă gândiți cu toată profunzimea.

Ce anume vă face să nu fiți de acord?

Cine va spus că această afirmație nu este adevărată?

Cine le dă *lor* dreptate?

Cum știți că ceea ce știu *ei* este adevărat? Deoarece au citit într-o carte? De acord! Dar atunci, *ce anume face ca această carte să fie corectă*? Deoarece Dumnezeu a spus că așa este corect? *Care* Dumnezeu? Care *carte*?

Gândiți-vă profund la acest lucru, chiar și numai ca exercițiu intelectual, emoțional și spiritual.

Haideți să pretindem, pentru moment, că Dumnezeu nu vrea nimic de la omenire. Dacă așa stau lucrurile, atunci, virtual, tot ce a gândit omenirea s-a dat peste cap: miturile antice, istoriile culturale, tradițiile etnice, tradițiile familiale, doctrinele religioase, sistemele legale și educaționale. Construcțiile de orice fel, politice, economice și sociale sunt invalidate

Ar putea fi acesta motivul pentru care s-a perpetuat ideea unui Dumnezeu care vrea ceva?

Gândiți-vă puțin.

De ce ar vrea Dumnezeu ceva? Ce anume ar putea dori sau vrea Dumnezeu? Ce anume L-ar *determina* pe Dumnezeu să vrea ceva? Ce anume L-ar determina pe Dumnezeu să devină nefericit, dacă nu obține ce vrea?

Iar acum, gândiți-vă *în felul următor* ....

Ce anume L-ar face pe Dumnezeu *să-i considere pe oameni responsabili* pentru ceea ce vrea El să obțină? I-ați face răspunzători pe copiii voștri, de fericirea voastră?

Ni s-a spus că Dumnezeu vrea ca oamenii să-L iubească, să-L venereze, să I se supună, să-I fie recunoscători, să-I aducă omagii. *De ce?* De ce ar vrea Dumnezeu așa ceva? De ce L-ar interesa așa ceva?

Ni s-a spus că Dumnezeu vrea ca oamenii să respecte poruncile Sale și, dacă nu o fac, dacă nu reușesc să caute și să obțină iertarea pe căile potrivite și recomandate, El hotărăște ca ei să meargă în Iad și acolo să sufere chinuri insuportabile. Dar gândiți-vă puțin. De ce i-ar pedepsi Dumnezeu pe oameni într-un mod atât de îngrozitor, pentru slăbiciunea și starea lor de derută?

Dacă *noi* am vrea ca oamenii să *ne* înțeleagă mai bine, să *ne* asculte mereu și în toate domeniile și dacă nu am reuși să-i determinăm să facă acest lucru, i-am considera pe ei vinovați? (De fapt, desigur că am face acest lucru – și

chiar îl facem. Dar cine ar putea să ne acuze? Nu-L folosim noi pe Dumnezeu ca model? Și dacă modelul nostru se bazează pe presupuneri greșite?)

Ni s-a povestit despre un Dumnezeu a cărui judecată este perfectă. În acest caz, de ce un Dumnezeu care nu este vulnerabil la nimic și nu poate fi rănit sau vătămat în niciun fel, simte nevoia să pedepsească sau, și mai mult, *să-i condamne pe oameni la tortură?*

Ni s-a vorbit despre un Dumnezeu care vrea ca oamenii să se lupte pentru El, să-i omoare pe alții pentru El, și chiar îi invită să o facă. După cum spun Scripturile, El ar fi omorât mii de oameni care au atras mânia Sa. Dar de ce? De ce ar vrea Dumnezeu să omoare pe cineva, sau să ceară altora să omoare în numele Său?

Chiar ar vrea Dumnezeu ca oamenii să se masacreze unii pe alții, luptând pentru cauza Sa?

Și, până la urmă, care *este* Cauza Sa?

Ce urmărește Dumnezeu?

Ce este „Cauza lui Dumnezeu"?

Să fie cumva ideea că toată lumea de pe acest Pământ trebuie să adere la o singură religie? Despre asta e vorba? *Aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu?*

De ce? De ce ar vrea Dumnezeu așa ceva? De ce l-ar păsa lui Dumnezeu?

Oare chiar contează pentru Dumnezeu dacă tu ești musulman sau evreu, hindus sau creștin, budist sau baha'i? Dar dacă ești o persoană bună, cu un caracter frumos, iubitoare, plină de compasiune – și nu ai aderat la nicio religie?

Dar dacă te ridici *împotriva* religiilor organizate și a extremelor lor? Te transformă asta într-un renegat? Înseamnă că ești gata osândit? Înseamnă că ești păgân și numai bun de a fi omorât de un Credincios Adevărat? *Aceasta este Ceea Ce Vrea Dumnezeu?*

De ce? Oare chiar contează? Cine anume *ți-a spus* că asta contează? *Este cumva vorba despre vreo religie organizată, care ar dori ca și tu să devii unul dintre membrii ei?*

Ia gândește-te!

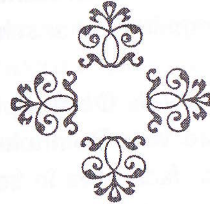
Să fie ăsta scopul religiei pe Pământ?

Aceasta e Cauza lui Dumnezeu?

Ce se întâmplă cu toate acestea, ce se întâmplă cu tot acest sistem de gândire, dacă se declară că Dumnezeu nu vrea nimic, *absolut nimic* de la oameni?

Poți să crezi într-un Dumnezeu care nu vrea nimic? Poți să accepți un astfel de gând, în realitatea ta?

Poți măcar să-ți *imaginezi așa ceva?*

Ia în considerare posibilitatea ca majoritatea oamenilor să aibă o concepție greșită despre Dumnezeu. Ia în considerare posibilitatea că adevărul despre Dumnezeu este ceva – o noțiune pe care cei mai mulți oameni nici măcar nu și-o pot imagina.

De exemplu, nu ar fi interesant să nu existe ceva ce se numește Voia Domnului? Nu ar schimba asta o grămadă de lucruri?

Chiar crezi că e Voia Domnului, ca lumea să fie așa cum e? Și dacă *nu* este Voia Domnului, oare este neputincios Dumnezeu ca să facă ceva în sensul acesta? Și dacă Dumnezeu *nu* este lipsit de putere ca să facă ceva în acest sens, atunci de ce nu face ceva? Și dacă Dumnezeu face ceva, atunci de ce nu reușește?

Unii spun că motivul e că *oamenii nu Îl lasă.* Omenirea stă în calea lui Dumnezeu, ca să nu se obțină *ceea ce vrea Dumnezeu.* De fapt, nu sunt chiar puțini cei care cred acest lucru. Potrivit acestei doctrine, Dumnezeu nu e în stare să obțină *ceea ce vrea* – și doar omenirea e de vină. Și totuși, doar în cazul în care există ceva ce oamenii nu înțeleg despre cine și ce este Dumnezeu, nu vi se pare că logica are pe undeva o breșă?

Poate că aici intervine Satana. E ceva tot atât de bun ca orice altceva și, în mod sigur, e ceva convenabil. Poate că întreaga afacere este o parte a bătăliei lui Dumnezeu cu Satana, pentru sufletele oamenilor. Poate că însuși Dumne-

zeu este cel care le permite lucrurilor să se întâmple împotriva Voinței Domnului, în scopul de a desfășura bătălia cu Satana. Dacă acest lucru este adevărat, atunci *Voia Domnului* e ca Voia Domnului să fie încălcată... caz în care, de fapt, Voia Domnului nu este în niciun fel încălcată.

Ar putea să fie vorba de faptul că Voia Domnului *este exprimată întotdeauna* în forme diferite?

Care ESTE, atunci, Voia Domnului? Și cum am putea ști acest lucru?

Ne-am întors de unde am plecat! Cum ar putea ști oamenii *Ce Vrea Dumnezeu?*

Poate a sosit momentul pentru o întrebare mai directă. Credeți cumva că noi am inventat totul? Cel puțin credeți că există ceva ce nu înțelegem despre Dumnezeu – *și a înțelege acest lucru ar putea schimba totul?*

Eu cred că răspunsul la ambele întrebări este *da.* Și aici găsim lucrul la care majoritatea oamenilor și majoritatea religiilor se tem să privească: e posibil ca ceea ce nu înțeleg oamenii despre Dumnezeu să fie aceea că Dumnezeu nu e deloc așa cum au gândit ei.

E posibil ca Dumnezeu să nu fie un bătrân care stă în ceruri și are nevoi și dorințe, o voie personală și temeri personale, ca și toate conflictele interioare, contradicțiile, tumultul și turburările emoționale ale oamenilor. E posibil ca Dumnezeu să fie Suma Tuturor Lucrurilor – cu adevărat „Totul în Tot", „Alpha și Omega", „Cel Ce ESTE" – și probabil că *în afara acestuia nu mai există nimic.*

Dacă acest lucru este adevărat, atunci TU nu exiști în afara Acestuia și Acesta nu există în afara ta. Asta înseamnă că ceea ce vrei tu, vrea și Dumnezeu. Înseamnă că voia ta pentru tine este Voia Domnului pentru tine.

Dar ce se întâmplă, când suntem conștienți că „nu voia mea, ci Voia Ta să se împlinească"? Ce se întâmplă

când facem alegerea să-L lăsăm pe Dumnezeu să hotărască pentru noi, iar Dumnezeu ne răspunde „Poţi să faci cum vrei tu"? Atunci ce se întâmplă cu voia, cu ideea, cu rugămintea, dacă Îi spunem lui Dumnezeu: alege Tu pentru mine, iar El spune: *Tu* să alegi pentru *tine*?

Când faci alegerea ca Dumnezeu să hotărască pentru tine, înseamnă că ai coborât pânzele, ai dat drumul la cârmă şi ai lăsat barca în voia valurilor, pe o mare în furtună. Asta, deoarece Dumnezeu alege cu adevărat pentru tine, ceea ce tu alegi pentru tine. Sau, ca să ne exprimăm altfel, dacă Dumnezeu ar avea o preferinţă, aceasta ar fi: *tu eşti cel care trebuie să aleagă.*

Acum, dacă *nu vrei* să alegi, dacă vrei ca altcineva să facă alegerea *în locul tău*, atunci avem o mică problemă. Desigur că poţi să-ţi laşi viitorul tău în mâinile destinului, dar întorsăturile destinului, după cum sigur că ai învăţat, te pot duce într-una din cele două direcţii: într-un port adăpostit, sau pe un banc de nisip – adică, naufragiu.

În limba engleză există un acronim foarte frumos pentru FATE (destin): „From all thoughts everywhere" – adică „din toate gândurile de pretutindeni". Asta ar însemna că toate gândurile *tale* anterioare sunt incluse – la fel şi ale celorlalţi. Dar pe primul loc vin propriile tale gânduri. Primul lucru care se va întâmpla este că Sinele tău personal şi creativ îşi va căuta îndrumarea în gândul tău cel mai puternic – cel care se găseşte cel mai adesea în subconştientul tău. Adică, nu îţi dai seama de el, în mod conştient. Atunci vei obţine un rezultat. Doar că nu vei face acest lucru, în mod conştient. Îl vei face la modul inconştient, apoi vei pretinde că ce s-a întâmplat a fost „destin" sau „Voia Domnului".

În plus faţă de propriul tău gând, viitorul îţi va fi influenţat de conştiinţa colectivă a lumii din jurul tău; adică, de alte fiinţe umane care îţi populează viaţa, cei cu care călă-

toreşti şi, într-o anumită măsură, de toţi oamenii din lume, a căror atitudini combinate creează mult prea des experienţa colectivă a multora dintre noi.

De vreme ce multe dintre aceste gânduri le aparţin altor oameni şi ar putea fi complet diferite unele de altele, e posibil să te simţi puţin cam dărâmat. Acest lucru s-ar putea manifesta ca un sentiment de „a fi tras în toate părţile" de ceea ce trebuie să faci.

În viaţă, indecizia nu face altceva decât să dea naştere la şi mai multă indecizie – şi apoi, în final, la o decizie care este luată *pentru* tine. Asta, datorită faptului că, aşa cum vei descoperi în curând, *a nu decide, înseamnă tot a decide.* Adevărul este că, de fapt, tu eşti cel care decizi întotdeauna – şi e doar o chestiune legată de felul în care o faci. Tu eşti cel care creezi tot timpul. Este, mai degrabă, o problemă a metodei pe care o foloseşti.

Recomandarea mea: fă o alegere personală şi conştientă, pentru orice.

Dacă lăsaţi ca alegerea privitoare la direcţia spre care se îndreaptă lumea, în general, să fie înspre lumea mare, conştiinţa colectivă a omenirii va stabili traseul şi direcţia pentru viitorul planetei. Tu poţi fie să urmezi conştiinţa colectivă, fie să ajuţi la direcţionarea ei.

Dacă îţi întorci privirile spre *Dumnezeu* ca să găseşti direcţia, s-ar putea să ai în vedere şi întrebările de mare importanţă care s-au pus aici.

Dar dacă voia ta pentru tine este chiar voia lui Dumnezeu pentru tine? Şi cum ar fi, dacă acelaşi lucru este valabil şi în ce priveşte voinţa colectivă a omenirii?

Dar dacă Dumnezeu îi va da forţă voinţei colective a omenirii, dar *nu o va modifica*?

Gândeşte-te la asta.

Această idee are implicaţii enorme.

Poate că „Dumnezeu" nu vrea ceva anume *de la* oameni, ci există numai pentru *a le da* ceva oamenilor. Și poate că ceea ce vrea Dumnezeu să le dea oamenilor este *exact ceea ce vor oamenii.* Nimic mai mult, nimic mai puțin.

N-ar fi *asta* o idee extraordinar de interesantă...

Iar acum, să luăm în considerare și o altă posibilitate. Este vorba de un gând care ar putea să schimbe totul pentru tine, care ar putea să deschidă totul în fața ta. Este vorba de un gând care ar putea produce instantaneu în tine pacea interioară, ți-ar putea aduce o înțelegere instantanee, ți-ar putea oferi dintr-o dată extinderea conștiinței și a capacității tale de a-ți trăi viața proprie, într-un mod care, în cele din urmă, înseamnă ceva pentru sufletul tău...

Ia în calcul și posibilitatea ca ceea ce tu numești „Dumnezeu" să poată fi numit, pur și simplu, „viață". Ia în calcul posibilitatea că Dumnezeu nu numai că *a creat* viața, dar Dumnezeu *este* viața – și că *viața este Dumnezeu, în formă manifestă.*

Aceasta nu este o idee nouă. Este posibil ca tu să mai fi auzit de această idee și mai înainte – dar te-ai gândit, într-un mod cu adevărat serios, la ea? Te-ai gândit vreodată profund la implicațiile ei? Pentru majoritatea oamenilor, răspunsul la această întrebare va fi *nu* – pur și simplu, pentru că nu a fost admis ca această idee să fie răspândită pe scară largă. Și nu a fost răspândită, deoarece nu servește paradigmei *puterea care controlează și intimidează* – paradigmă creată de structurile timpurii ale omenirii, religia nefiind ultima dintre ele.

Această paradigmă a fost evidențiată, oriunde a fost prezentă religia. Una dintre cele mai timpurii figuri autoritare în domeniul spiritualității, din timpurile moderne, a fost Papa, despre care s-a spus că ar fi primit puterea sa,

autoritatea sa – și nu în mod întâmplător – *infailibitatea* sa, direct de la Dumnezeu.

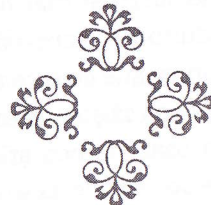
Un rege al Angliei, furios din cauza faptului că avea de dat socoteală Papei (care nu era de acord cu decizia regelui de a divorța de o femeie și de a se căsători cu alta), a decis să inițieze *propria sa* religie și s-a autoproclamat ca cel care Îi dă socoteală numai Celui de Sus.

Împăratul Japoniei a fost acceptat de aproape toți supușii săi, ca fiind Dumnezeu încarnat.

Toate rasele și națiunile au cooptat autoritatea lui Dumnezeu de tip *puterea care controlează și intimidează*, cu scopul de a se pune pe o poziție mai înaltă și mai specială, ca să fie mai *separați* de restul lumii. Ei s-au numit Poporul Ales, sau O Națiune sub conducerea lui Dumnezeu, sau Națiunea Islamului.

Unii oameni au căutat să legitimeze cele mai rele fapte împotriva celor din afara grupului lor special și separat, spunând că acțiunile lor sunt o parte a *jihad*-ului sau a *cruciadei* – o luptă sfântă, *în numele lui Dumnezeu.*

Prin urmare, în cazul în care Dumnezeu nu vrea nimic, *unde se situează toate acestea?*

Dar dacă Dumnezeu nu este punctul cel mai înalt dintr-o piramidă, care transmite autoritatea de sus în jos, ci este mai degrabă *puterea care există de-a lungul întregii linii* – și ca atare, într-un anumit sens, *linia însăși* – să ne punem întrebarea: ce legătură are acest lucru cu structurile de control și intimidare, pe care o mare parte a omenirii este construită?

Le distruge, iar aceasta este realitatea. Le neagă autoritatea împrumutată.

Din acest motiv, organizațiile și oamenii care dețin puterea, chiar și religiile, nu consideră convenabil să încurajeze învățătura potrivit căreia Dumnezeu este Una cu Toate – adică tipul de Dumnezeu care are „Putere alături de ...“, mai degrabă decât „Putere asupra ...“ .

Dacă cuvintele „Dumnezeu“ și „viață“ pot fi folosite unul în locul celuilalt, implicațiile sunt – dacă e posibil să se imagineze un astfel de lucru – mai mult decât enorme. Sunt amețitoare, zguduitoare, care dărâmă paradigmele! Asta, deoarece toată lumea știe ce este adevărat despre viață. Nu toată lumea ar putea să știe ce este adevărat despre Dumnezeu, în schimb toată lumea știe ce este adevărat despre viață. Ceea ce se știe despre viață este faptul că nimic nu există în afara vieții. Nimic nu există în afara vieții – iar viața nu există, dacă nu există nimic.

Tu ești expresia vieții însăși. La fel este și tot ce se află în jurul tău. Atunci când sunt examinate la microscop, se

vede că până și așa-numitele obiecte fără viață sunt formate din particule în mișcare permanentă. Aceste particule și mișcările lor sunt toate o parte din *viață*. Fără îndoială, tot ce poate fi observat în univers este viață, într-o anume formă.

Existența vieții este confirmată de viața însăși. Viața se autocaracterizează, se autoconfirmă, se autosusține și se autoevidențiază. Viața este *dovada* existenței vieții.

Nu numai că toată lumea cunoaște aceste lucruri, dar toată lumea este de acord cu ele. Ceea ce face însă ca lucrurile spuse aici să fie atât de periculoase, este ceea ce se întâmplă când cuvântul „Dumnezeu“ este inserat acolo unde apare cuvântul „viață“. Se produce următorul rezultat:

Nimic nu există în afara lui Dumnezeu. Nimic nu există fără Dumnezeu și Dumnezeu nu există, dacă nimic nu există. Voi sunteți expresia lui Dumnezeu însuși. La fel este tot ce se află în jurul vostru. Chiar și așa numitele obiecte fără viață, atunci când sunt examinate la microscop, se dovedește că sunt formate din particule în permanentă mișcare. Aceste particule și mișcările lor sunt toate o parte din Dumnezeu. Fără îndoială, tot ce există în universul observabil este Dumnezeu într-o anume formă.

Existența lui Dumnezeu este confirmată de Dumnezeu însăși. Dumnezeu se autocaracterizează, autoconfirmă, autosusține și autoevidențiază. Dumnezeu este *dovada* existenței lui Dumnezeu.

Înțelegeți, acum, care e problema? Aceste paragrafe fac ca toate paragrafele din toate cărțile despre Dumnezeu să se prăbușească. Totul se spulberă. Nu doar o parte din credințele noastre despre Dumnezeu, dar chiar și bazele pe care am construit atât de mult din societatea umană. Totul se răstoarnă.

Ce e minunat în acest caz, ce e tulburător, este faptul că trebuie să ne *re*-creăm încă odată și să reconstruim

societatea noastră umană – și exact asta se întâmplă, chiar acum. Omenirea se află în procesul de a se reconstrui pe sine și o parte naturală a acestui proces o solicită să se demoleze până la punctul în care suficiente piese dezasamblate zac în fața noastră, înainte ca noi să ne dăm seama cum ar putea fi potrivite la un loc, într-un mod cu totul nou. Totul face parte din procesul de evoluție. O parte uriașă a acestui proces este explorarea noastră reînnoită, a întregii noțiuni de Dumnezeu și a modului nostru de a gândi despre *Ce Vrea Dumnezeu*. Dacă, în realitate, cuvintele „Dumnezeu“ și „viață“ descriu același lucru... în acest caz avem de-a face cu implicații teologice *majore*.

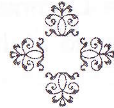
Avem nevoie de o mai clară dovadă a existenței vieții, decât viața însăși? Nu. Și ce vrea *viața*? Nimic. Viața este, pur și simplu.

Viața este o energie, o putere pentru a fi folosită. Și chiar *este* folosită, în mod liber, de toată lumea. Nu are așteptări, nu are dorințe, solicitări, cerințe, nu cere să fie venerată și nici nu e cazul ca cei care nu o venerează să fie pedepsiți. Viața este o realitate singulară și lipsită de emoții. Viața este creatorul – și ceea ce a fost creat.

Viața este sursa vieții și este Ceea Ce Vine din Sursă. Viața produce viață și viața îi oferă informații vieții, despre viață, prin însuși procesul vieții.

Viața este, în câteva cuvinte, Alpha și Omega, Totul în Tot. Nu există nimic din ceea ce ESTE, care SĂ NU FIE.

Dacă aceasta nu este definiția lui Dumnezeu, atunci nu știu care ar putea fi!

Dumnezeu este viață și viața este Dumnezeu. Nimic nu există în afara lui Dumnezeu – și, ca atare, nu există nicio separare între Dumnezeu și absolut orice altceva.

Când omenirea va înțelege acest lucru, va fi marcat Sfârșitul Separării, iar aceasta, la rândul ei, va încheia ciclul care a început atunci când Separarea a fost învățată pentru prima dată.

Cele trei mari religii ale omenirii se bazează pe revelații consecutive, acoperind mii de ani. Parafrazându-l pe Huston Smith, din binecunoscuta lui carte, *Religiile Lumii*, aflăm că:

1. Abraham i-a adus omenirii revelația că nu există o serie de zei care stăpânesc luna și soarele, vremea și recoltele, pământul și mările, ci un singur Cârmuitor, un singur Dumnezeu, iar Moise i-a adus omenirii revelația regulilor acestui Cârmuitor. El ne-a spus că există zece porunci.

2. Ilisus i-a adus omenirii revelația că regulile Unicului Cârmuitor pot fi reduse la o singură lege – care a fost denumită de Aur.

3. Mohamed i-a adus omenirii revelația că Unica Lege a Unicului Cârmuitor poate fi aplicată, într-un mod foarte practic, în viața de zi cu zi, acoperind structuri și proceduri într-o îndrumare foarte generală, transformând generalitățile în amănunte.

Acum urmează o nouă revelație. Nu de la un singur învățător, ci de la mulți; nu de la o singură voce, ci de la un cor întreg. Acest cor cântă o melodie diferită. Este cântecul sufletului.

1. Singura Lege a Unicului Cârmuitor este Propria Lege.

Aceasta este antiteza învățăturilor celei mai mari religii a omenirii. Este ideea despre care religia tradițională spune că va produce prăbușirea omenirii. N-ar fi interesant, dacă s-ar dovedi că e vorba despre ideea care ar salva omenirea?

Există oameni care spun că a te pune în poziția de autocârmuitor – ceea ce ar însemna a fi chiar în rolul lui Dumnezeu – este cea mai cumplită ofensă adusă lui Dumnezeu. Este vorba de grandoare. Este un ego care a luat-o razna. Este cea mai mare aroganță și cel mai mare blestem. Ființele umane nu au voie să încerce să se conducă pe ele însele, ci să se supună *legilor lui Dumnezeu.* Aceasta este doctrina proeminentă a credințelor majore, indiferent de alte deosebiri care ar putea exista.

Și astfel, această nouă revelație vine ca un șoc. Pare a fi o convulsie teologică. Cei care cred în orice fel de Dumnezeu sunt respinși. Dar, pentru oamenii care gândesc, este important să se întrebe: *dar dacă acest lucru este adevărat?* Dacă Dumnezeu le-a dat oamenilor puterea și autoritatea de a se autoconduce, fără nicio altă putere care să existe deasupra lor? Ce-ar fi dacă *aceasta este* semnificația Liberului Arbitru?

Dacă cuvintele „Dumnezeu" și „viață" *se pot pune cu adevărat unul în locul altuia,* dacă acesta nu este doar un gând interesant, ci chiar adevărul, atunci cel mai mare mis-

ter al tuturor timpurilor – *cine sau ce este Dumnezeu* – ar fi, în sfârșit, rezolvat.

Chiar și religiile tradiționale spun că Dumnezeu este Totul întru Toate. Dacă acest lucru este adevărat, atunci înseamnă că nu există nimic, cu excepția lui Dumnezeu, în diferitele Sale Forme. Dumnezeu nu poate fi separat de Dumnezeu – și, astfel, nu este separat de nimic. Dumnezeu se poate diferenția pe Sine, în nenumărate feluri, ceea ce El și face, ca un mijloc al exprimării de Sine, prin care devine Conștient de Sine. Cu toate acestea, diferențierea nu înseamnă diviziune. Separarea nu există.

Dată fiind această realitate, tot ce e posibil să-l dai lui Dumnezeu, Dumnezeu a primit deja de la tine, deoarece Dumnezeu EȘTI tu, cel care dă și cel care primește. Deci, Dumnezeu nu vrea nimic de la tine, nu are nevoie de nimic de la tine, nu cere nimic de la aspectul individualizat al Sinelui, pe care îl consideri „eu".

În același mod, tot ce Dumnezeu ar putea să-ți dea, El deja ți-a și dat. Există în tine, *ca fiind* tu. Prin urmare, de fapt, nu vrei nimic. Nu trebuie să-l ceri lui Dumnezeu nimic. Și asta, pentru că ESTE așa cum a fost scris: *„Înainte ca tu să fi întrebat, eu ți-am și răspuns".*

Dacă acest lucru e adevărat, singura rugăciune pe care trebuie s-o faci este rugăciunea de recunoștință. Iar aceasta este, practic, *singura rugăciune pe care a rostit-o orice maestru.* Iată cea mai puternică rugăciune pe care o cunosc. O folosesc adesea: *„Îți mulțumesc, Doamne, că mă ajuți să înțeleg că această problemă a fost deja rezolvată".*

Există rugăciuni de mulțumire și rugăciuni de implorare. Maeștrii știu – și acum a venit timpul ca și tu să știi – că o rugăciune de implorare neagă, pur și simplu, adevărul. Cerând ceva, tocmai anunți că acum nu ai acel ceva. De

aceea, îți este foarte greu să trăiești experiența acelui lucru, întrucât nu poți experimenta ceva ce ai negat.

Tot ce ai nevoie acum de la Dumnezeu, există deja în tine.

Simți că ai nevoie de mai multă iubire?

Se află deja în tine.

Simți că ai nevoie de mai multă compasiune?

Se află deja în tine.

Simți că ai nevoie de mai multă răbdare, înțelegere, blândețe, compasiune, iertare?

Se află deja în tine.

Odată ce ești conștient de acest lucru, nu vei mai simți din nou nevoia lor. Tot ce vei simți va fi dorința de a le atrage către tine. În experiența unui maestru, dorința înlocuiește nevoia. Dorințele și nevoile nu sunt același lucru (deși, pe parcursul vieții noastre, mulți dintre noi le-am făcut să fie identice). A dori ceva, nu este același lucru cu a avea nevoie de acel lucru.

O dorință este o preferință. O nevoie este o trebuință. Poți să știi dacă ai o nevoie sau o dorință, urmărind cantitatea de fericire care scade, dacă nu obții acel lucru.

Ai *prefera* o înghețată de ciocolată, dar e în regulă și una de vanilie. Nu e o problemă, nici dacă nu e niciun fel de înghețată. Ai *prefera* să ai un iubit cu părul negru, dar dacă este blond e în regulă. Ai *prefera* să nu ai nicio durere în corp, sau vreun organ care nu funcționează cum trebuie, dar nu e o mare problemă dacă există totuși. Poți să trăiești și așa. Poți chiar să fii fericit, în aceste condiții.

Scriitorul Ken Keyes Jr.*, abordând probleme legate de potențialul uman, în cartea sa vândută în peste un milion de exemplare *„Îndreptar pentru o conștiință mai înaltă“*, a

* autor al cărții *Rețete pentru fericire*, publicată de Editura For You. n. ed.

sugerat faptul că dacă simți că fericirea ta e în pericol, înseamnă că ți-ai creat o anumită dependență față de o condiție sau de ceva anume. Cheia păcii interioare, ne spune el, este ca să te ridici de la dependență, la preferință.

Aceasta este prima treaptă pe calea spre a deveni maestru. Fiecare moment este un pas de-a lungul drumului. Fiecare moment reprezintă un proces. Te-ai gândit vreodată în acest fel? Fiecare moment din viață *este un proces*. Moment după moment în decursul vieții tale, decizi cine ești și cine alegi să fii. Și *nu* trebuie să fii cine *erai* până acum. Acest lucru reprezintă o mare eliberare. Este marele miracol. Marea victorie.

Dar nu poți să câștigi această victorie, dacă te gândești că tu lupți bătălia Altcuiva. Dacă îți imaginezi că lupți în bătălia lui Dumnezeu cu Satana, că tu ești în linia întâi a lui Dumnezeu împotriva Diavolului și că depinde de tine să îi dai lui Dumnezeu *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*, în ciuda încercărilor Diavolului să te facă să mergi pe calea lui, vei fi prins la mijloc în Marele Război Ce Nu Poate Fi Câștigat. Nu poate fi câștigat, deoarece, de fapt, nu există.

Ce vrea Dumnezeu? Nimic.

Cine este oponentul lui Dumnezeu? *Nimeni.*

În timp ce Dumnezeu nu are nevoi, Dumnezeu are dorințe. Dorința este începutul întregii creații. Întâi este gândită. Este un simțământ măreț în suflet. Și care ar fi dorința lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu ar fi aici, acum, vorbindu-ne astăzi, cred că Dumnezeu ar spune:

„În primul rând, aș dori să Mă cunosc și să Mă experimentez în toată gloria Mea. În al doilea rând, aș dori ca tu să știi și să trăiești experiența lui Cine Ești Tu cu Adevărat, prin puterea pe care ți-am dat-o ca să te creezi și să te experimentezi pe tine însuți, în orice fel alegi să o faci. În al treilea rând, aș dori ca întregul proces al vieții să fie o ex-

periență de bucurie permanentă, de creație continuă, de expansiune fără sfârșit și de o totală împlinire în fiecare moment de acum.

Am creat un sistem perfect, în cadrul căruia aceste dorințe se pot împlini. Ele se împlinesc acum, chiar în acest moment. Singura diferență între Mine și tine este că eu știu acest lucru. În momentul propriei tale Cunoașteri Totale (moment ce ar putea să apară în viața ta, în orice clipă) și tu vei simți așa cum Mă simt Eu în permanență: plin de o totală bucurie, iubire, acceptare, binecuvântare și recunoștință.

Acestea sunt cele cinci atitudini ale Dumnezeirii. Observă că nu s-a spus nimic despre a-ți fi teamă, despre mânie, violență, de a judeca sau condamna. Acestea nu sunt atitudini ale Dumnezeirii, deși alții ți-au spus că sunt. Acum ești liber să renunți la aceste idei. Ai fost în permanență liber s-o faci. Eu nu vreau nimic de la tine și, în niciun caz, supunere forțată sau iubire impusă."

Iată cel mai mare dar. Dacă Dumnezeu ar vrea ceva, ar trebui să-ți petreci întreaga viață încercând să-ți imaginezi despre ce e vorba și apoi încercând să i-L oferi. Așa că, dacă Dumnezeu nu vrea nimic, înseamnă că ai întreaga libertate să-ți creezi viața pe care dorești să o trăiești.

Aceasta este, de fapt, definiția iubirii perfecte, în două cuvinte. Libertate totală. Este de asemenea o altă definiție a lui Dumnezeu. Asta, pentru că Dumnezeu este esența libertății totale. Este și o descriere a sufletului. Sufletul tău este expresia libertății totale. E păcat că oamenii cred exact contrariul.

Cei mai mulți oameni cred că sufletul este „întemnițat" în corp, ceea ce înseamnă un fel de loc ocupat temporar, sau un fel de „școală", unde tragedia, suferința și învățatul pe calea cea grea sunt la ordinea zilei. Într-adevăr, multe religii ne învață variante ale acestui lucru. Dar aces-

te învățături sunt greșite. Sunt eronate. Ele funcționează exact împotriva adevăratei naturi a lucrurilor.

Esența vieții, a lui Dumnezeu, a iubirii și a TA este *libertatea*.

Ești liber să-ți atragi orice realitate dorești. Cel mai rapid mod de a atrage orice este de a-l oferi altuia. Nu poți să oferi altuia, ceva ce tu nu ai – și, cu toate astea, a oferi ceva, te face să ai acel lucru. Nu crezi că asta este o formulă minunat de simplă?

Lasă-mă să folosesc un exemplu, ca să limpezesc puțin ideile. Să spunem că ceea ce cauți tu este să trăiești starea de abundență. Poți avea această experiență, chiar dacă tot ce ai pe lume este un singur dolar!

Experiența abundenței este a ta, în momentul în care găsești pe cineva care are chiar mai puțin decât tine și îi dai persoanei respective o parte din ceea ce ai tu. Și aici intervine restul lumii. Iată cum noua idee care va schimba lumea ta interioară va schimba și lumea ta exterioară. Iată cum, credința într-un Dumnezeu fără separare poate crea o societate în care, oamenii, ca și Dumnezeu, nu vor nimic.

Dacă este adevărat că cel mai rapid mod de a experimenta faptul că ai ceva, este să dai acel lucru, atunci dăruiește-l – și astfel îi vei *produce altcuiva experiența de a-l avea*. Aceasta funcționează în cazul a tot ce există în viață și nu numai în cazul banilor. Funcționează excelent, mai ales când e vorba de iubire.

Dacă vrei să ai experiența puterii, creează-i altcuiva experiența de a avea putere. Dacă vrei să ai experiența compasiunii, creează-i altcuiva posibilitatea de a trăi compasiunea în viața lui. Dacă vrei să ai experiența prieteniei, creează-i altcuiva posibilitatea de a avea mai mulți prieteni. Dacă vrei să ai mai mult umor în viața ta, adu-i altcuiva mai

mult umor în viața lui. Încearcă cu orice! Încearcă cu totul! Chiar *funcționează*.

Această învățătură poate fi rezumată în două cuvinte: FII SURSA. Pentru unii, aceasta este o răsturnare de roluri de o magnitudine enormă. Cei mai mulți dintre oameni se situează în poziția celor care primesc darurile vieții. În primul rând, ei joacă rolul de *solicitator*, apoi pe cel de *primitor*. Întâi solicită, apoi așteptă să primească. Ceea ce spun eu aici este că nu trebuie nici să ceri, nici să aștepți să primești. Trebuie *să dai* ceea ce tu dorești să primești. Creează-i *altuia* experiența a ceea ce dorești *tu* să trăiești ca experiență.

Acest mesaj simplu a fost transmis și de alții, mai înainte. Unul din acei alții a spus-o într-un fel în care nu a fost uitat niciodată: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel"*.

Oamenii sunt încurajați să acționeze în acest fel, nu deoarece acesta este un mod frumos și nobil de a acționa, ci deoarece acesta este modul *în care lucrează universul*. Acesta este *mecanismul*. Acesta este *procesul*. Ceea ce le faci tu altora ȚI SE FACE ȚIE, deoarece nu există altcineva decât TU, în forme diferite.

Acum poți să vezi cum o Teologie a Unității poate crea o lipsă a cerinței. Nu numai în cazul lui Dumnezeu, dar și în experiența acelei părți a lui Dumnezeu cunoscută ca ființe umane. Dacă noi ne-am putea vedea ca Unul, aceasta ar crea o nouă etică pentru specia noastră și un nou mod de viață pe planeta noastră. În mod virtual, toate comportamentele noastre s-ar schimba.

Ceea ce știu este că, pentru ca toate comportamentele noastre să se schimbe, mai întâi ar trebui să aibă loc o

* legea de aur, exprimată de Iisus în Noul Testament, Luca 6:31 și Matei7:12, n.t.

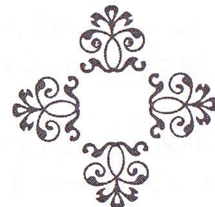
altă schimbare. O schimbare în modul fundamental în care îl înțelegem pe Dumnezeu. O lărgire și o extindere a teologiilor omenirii.

Ar trebui să ia naștere un nou fel de spiritualitate. O spiritualitate construită în jurul a două concepte de bază noi și total reconstruite: Dumnezeu nu vrea absolut nimic și Dumnezeu nu este separat de absolut nimic.

Aceste două concepte – deoarece *sunt* atât de noi – vor fi repetate de-a lungul acestui text, într-o formă sau alta. Te rog să nu te gândești că este o repetiție făcută din neglijență. Apare cu un anume scop. Când cineva întreabă: „Deci, de fapt, la ce se referă această nouă spiritualitate?", răspunsul va fi pe vârful limbii.

Chiar dacă nu ești de acord cu acest lucru, vei ști exact despre ce este vorba și vei fi capabil să-l explici, fie că ești pentru sau împotrivă.

Vei putea să spui că Noua Spiritualitate este o spiritualitate care nu vorbește despre *Ce vrea Dumnezeu*, ci despre *Ce este Dumnezeu*.

Există un singur Dumnezeu. Indiferent de ceea ce gândim că ar putea fi Dumnezeu, majoritatea marilor religii ale lumii sunt de acord: există Unul Singur.

Islamul spune într-un mod succint: „Nu există un alt dumnezeu decât Dumnezeu" (*La ilaha illa 'llah)*. Iudaismul și Creștinismul formulează astfel, în Cele Zece Porunci: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău și să nu ai alți Dumnezei în afară de Mine".

De la „Există un singur Dumnezeu", la „Există numai o singură ființă" este un salt foarte mic. El nu reprezintă o negare a doctrinei, ci o lărgire. Nu este vorba de a abandona învățăturile religioase tradiționale, ci de a le extinde.

Este important să înțelegem acest lucru. Crearea Noii Spiritualități, nu începe cu a ne abandona tradițiile legate de credință. În niciun caz nu e vorba despre a respinge religia. De fapt, este vorba de a o înviora, a o însufleți, de a o împrospăta.

Iisus a fost crucificat, pentru că a sugerat acest lucru. El nu i-a spus omenirii: „abandonați-vă tradiția credinței". A spus: „s-ar putea să fie ceva mai mult de cunoscut despre aceasta". Chiar și alții, înainte sau după, au avut de-a face cu o primire a acestor idei, la fel de lipsită entuziasm. Și totuși, Viața însăși ne cheamă să ne mișcăm, să avansăm, să *împingem* limitele înțelegerii umane, să pregătim scena pentru următorul uriaș pas cuantic și să nu dăm niciodată înapoi.

Evoluția este o călătorie orientată spre în sus – și nu o spirală ce merge în jos.

A venit timpul pentru ca religiile omenirii să evolueze. Evoluția nu înseamnă moarte – ci chiar opusul. Așa că, în niciun caz nu ar trebui ca cineva să se îngrijoreze că noile idei spirituale ar urma să distrugă religiile. Nici gând. Din contră, ele le vor *da forță*.

Religiile ar avea acum oportunitatea de a trece de la „Există un singur Dumnezeu" la „Există numai o singură Ființă". Aceasta este o schimbare pe care unele mișcări spirituale – cum ar fi mișcarea Sufi din cadrul Islamului – au făcut-o deja. Din nou, e vorba de Huston Smith, care ne spune că în Sufism declarația că *Nu există un alt dumnezeu decât Dumnezeu* a fost schimbată, cu mult timp în urmă, cu *Nu există decât Dumnezeu.*

Sunt de acord cu faptul că, pentru unii, această idee ar putea fi îngrijorătoare. Dacă există un Singur Lucru care există, atunci totul și fiecare în parte trebuie să facă parte din acest Unic Lucru – ceea ce înseamnă că sentimentul de a avea pe *altcineva căruia să i te adresezi* în momente de stres și vremuri grele, ar fi pierdut.

De unde va putea omul să primească alinare, curaj, înțelepciune și putere? Cui i s-ar adresa, pentru a primi răspunsuri? La cine ar pleda, pentru a obține rezultatele dorite? Cui i s-ar putea plânge... și ar ști că tânguirea sa a fost primită cu blândețe și iubire?

Veștile bune sunt că oricine I se poate adresa, în continuare, lui Dumnezeu, din toate motivele acestea. Simplul motiv că Dumnezeu este totul, nu înseamnă că Dumnezeu trebuie să renunțe la a fi orice parte din ceea ce a fost mereu. Asta înseamnă că Dumnezeu devine chiar mai important – sau, ca să fim mai corecți, că vei trăi experiența lui Dumnezeu într-o măsură și mai mare.

Oamenii I se pot adresa, în continuare, lui Dumnezeu, pentru alinare sau înțelepciune. Pot să-I ceară lui Dumnezeu ceea ce au nevoie. Sau pot să-I mulțumească lui Dumnezeu în avans, pentru ceea ce urmează să primească. Și I se pot plânge lui Dumnezeu cât de tare doresc – așa cum au făcut-o întotdeauna. Pot să-L întrebe pe Dumnezeu, sau pot chiar să discute în contradictoriu cu Dumnezeu. Pot să facă acest lucru fără teamă acum, în tradiția lui Abraham și a lui Moise, în tradiția lui Iisus, în tradiția lui Mohamed și a tuturor marilor maeștri care L-au înțeles, cu adevărat, pe Dumnezeu. Oare cum L-ai putea înțelege, cu adevărat, pe Dumnezeu, fără să-ți pui vreo întrebare, fără a discuta puțin în contradictoriu?

Este posibil, oare, ca „oamenii normali“ să înțeleagă noțiunea de Dumnezeu și să știe *ce vrea Dumnezeu?* Pun pariu că da. Pentru a face acest lucru, nu trebuie să fii un Maestru înălțat sau un Sfânt în viață. Oameni obișnuiți, ai vieții de zi cu zi, pot face asta. Și tu poți și eu pot. Dacă începi chiar acum, faci un pas uriaș.

Există și oameni care nu vor ca tu să gândești că poți face acest lucru. Ei îți vor spune că până și a *încerca* reprezintă o blasfemie. Dar este inexact. Pur și simplu, nu este adevărat. Dumnezeu nu ar fi creat o lume pe care n-ar fi vrut să o înțelegem, o viață pe care să nu o cunoaștem sau o experiență a Divinității pe care El nu ar fi vrut să o percepem vreodată. Care ar fi fost sensul acestui lucru?

Vei fi deschis spre posibilitatea de a-L înțelege cu adevărat pe Dumnezeu, în momentul în care vei renunța să crezi că e imposibil.

Să renunțăm la ideea că *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* este un Dumnezeu care nu poate fi înțeles în vreun fel. Dacă poți face acest lucru, modul în care Îl înțelegi pe Dumnezeu se va schimba pentru totdeauna. Exact acest

lucru urmează să se întâmple în istoria omenirii. Nu se pune problema dacă – ci când.

Dar faptul că ceea ce înțelege omenirea despre Dumnezeu se va schimba, nu înseamnă că trebuie să se schimbe ceva în modul în care oamenii Îl abordează pe Dumnezeu. Ceea ce s-ar putea schimba este modul în care Dumnezeu îi abordează pe oameni. Sau, mai exact, modul în care oamenii *cred* că Dumnezeu face acest lucru.

În prezent, se crede că Dumnezeu abordează oamenii, în același mod în care ei Îl abordează pe Dumnezeu: în general, cu o listă de cumpărături. Există lucruri pe care oamenii le vor – și atunci, I le cer lui Dumnezeu. Există lucruri pe care Dumnezeu le vrea – și atunci le cere oamenilor. E vorba de un târg. Tu îmi dai mie asta, eu îți dau ție altceva. Tu nu-mi dai mie ce vreau eu, nici eu nu-ți dau ție ce vrei tu. Tu vrei să ajungi în ceruri, dar nu vei putea acest lucru, decât dacă tu îmi dai ceea ce vreau eu.

Acesta este modul în care omenirea a stabilit regulile. Probabil că e un mod simplist de a explica lucrurile – dar, în principiu, așa arată.

Singura problemă este faptul că nu așa stau lucrurile.

Dacă Dumnezeu i-ar putea trimite Omenirii un singur Mesaj și ar trebui să-l reducă la o singură propoziție, cred că știu care ar fi aceasta.

M-ați înțeles total greșit.

Și dacă lumea ar crede, cu adevărat, că așa a spus Dumnezeu, această propoziție ar crea un miracol, deoarece ar redeschide pe larg discuțiile despre Dumnezeu și despre *Ce Vrea Dumnezeu.* Discuția despre care toată lumea crede că a fost închisă, ar fi reluată. Acest lucru nu ar putea fi decât benefic pentru omenire. Teologia s-ar putea chiar dezvolta din nou – așa cum se întâmplă cu orice fel de cunoaștere.

Cu cât este mai rapid modul în care se dezvoltă teologia, cu atât este mai rapid modul în care se dezvoltă mintea umană. Acest proces poate începe, punând cele două Întrebări Fundamentale ale Teologiei și apoi urmând aceste întrebări cu un îndrăzneț *dar dacă*?

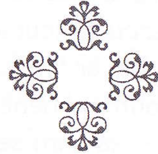
1. Cine și ce este Dumnezeu?
2. Ce vrea Dumnezeu și de ce?

Dar dacă răspunsurile standard la aceste întrebări – răspunsurile pe care omenirea le-a auzit de-a lungul secolelor – sunt incomplete? *Dar dacă* nu sunt corecte? *Dar dacă* cine și ce ai crezut că este Dumnezeu, nu este Dumnezeu? *Dar dacă* ceea ce ai crezut că vrea Dumnezeu, Dumnezeu nu vrea?

Ți s-au oferit aici răspunsuri la cele două Întrebări Fundamentale ale Teologiei. Ești invitat să reconsideri cu atenție aceste răspunsuri.

1. Dumnezeu este viață și tot ce este în viață.
2. Dumnezeu nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu are și *este* tot ceea ce ar putea vrea Dumnezeu.

Teologia Unității este cea care aduce răspunsurile. Teologia Separării nu ar putea să o facă vreodată. Ceea ce s-ar dovedi extrem de benefic chiar acum, ar fi o transferare a modului de gândire al omenirii de la a doua variantă, spre prima. O astfel de transferare ar duce la dispariția efectelor pe care numai o separare le-ar putea inspira.

Dacă Dumnezeu este totul, are totul și a creat totul, atunci ce nu are Dumnezeu?

Motivul pentru care omenirea, în totalitatea ei, nu a trecut la o teologie a unității este faptul că o mare parte a crezut, în mod sincer, că nu aceasta este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.*

Întreaga discuție despre ființele umane ca fiind una cu Dumnezeu și unul cu celălalt, a fost denumită, într-un mod superficial, Era Nouă (*New Age*), ceva rupt de realitate. Unii au denumit-o chiar *apostazie.*

Tot ce a învățat omenirea despre Dumnezeu spune că Dumnezeu este separat de omenire. Dumnezeu *vrea* să fie separat, deoarece omenirea, în forma prezentă, *nu merită* să fie în unitate cu Dumnezeu. Aceasta este învățătura. Acesta este mesajul.

Dumnezeu este Perfect, omenirea este imperfectă – și Perfectul nu poate fi în unitate cu imperfectul. Aceasta este o parte integrantă a celor mai multe teologii ale lumii.

Astfel, imperfectul trebuie să-și găsească drumul spre a deveni perfect. Dar acest drum nu poate fi găsit, deoarece perfecțiunea nu poate fi atinsă în forma umană. Unele religii chiar ne învață că ființele umane s-au *născut* într-o stare de imperfecțiune, astfel încât asta ar fi una dintre probleme. Alte credințe spun că oamenii ar putea să se fi născut fără prihană, dar sarcina este *să rămână* fără prihană. Toate religiile sunt de acord că pe drumul vieții apar tentații, cărora oamenii le cad victimă. În acest fel, perfecțiunea nu mai este accesibilă pentru majoritatea oamenilor.

Cu toate acestea, ei trebuie să încerce. Trebuie să se străduiască. Și dacă cineva tinde spre perfecțiune, Dumnezeu îi va răsplăti efortul cu un Act de Grație Divină, transformând încă o dată imperfectul, în Perfect. Apoi, reunirea cu Dumnezeu în Ceruri poate fi împlinită. Aceasta e, din nou, o altă simplificare, dar se apropie foarte mult de rezumatul a ceea ce este doctrina majorității religiilor.

Astfel, pare că există o dihotomie. Dumnezeu vrea ca ființele umane – de fapt a *făcut ca* ființele umane – să fie separate de Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu le-a oferit oamenilor „un drum înapoi spre casă", întrucât *Ceea Ce Vrea Dumnezeu* este ca oamenii să *nu fie* separați de Dumnezeu.

Hmmmm! Acum trebuie să punem întrebarea care nu se poate pune.

ACEASTA este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu?*

Și răspunsul este *nu.*

Răspunsul acesta schimbă totul. Prin el, vârful de lance al gândului uman capătă o nouă precizie și confuzia poate fi oprită.

Dumnezeu nu vrea Unimea cu oamenii, sau cu orice altceva. Dumnezeu ESTE Unimea, iar El nu are nevoie de ceva care este deja propria lui experiență.

Oamenii pretind că își doresc Unimea cu Dumnezeu și cu celelalte ființe umane. Dar omenirea nu poate experimenta ceea ce are deja, dacă *neagă faptul că are acel lucru.*

Acesta este răspunsul la un alt mister: de ce a fost atât de dificil pentru oameni să simtă Unimea cu Dumnezeu sau unul cu celălalt?

Nu poți simți ceea ce nu dorești să exprimi. Nu poți să mergi acolo unde te afli deja. Prin însuși actul plecării, negi faptul că ai ajuns acolo unde voiai să mergi. Dată fiind această credință, *nu poți trăi niciodată experiența de a fi*

deja acolo. Viața ta va deveni o permanentă călătorie. Va fi o călătorie spre nicăieri. Va fi o continuă căutare. O căutare pentru ceva ce se află deja acolo.

Dacă îți cauți ochelarii care sunt pe vârful nasului, nu vei găsi ceea ce cauți. Vei găsi ceea ce cauți, doar când te vei uita în oglindă.

Până acum, omenirea nu a prea vrut să se uite în oglindă. Introspecția nu este tocmai punctul ei forte. Faptul că tu ai citit până aici a dovedit că ești o excepție.

De ce, oare, oamenii și-au negat Unimea? Deoarece ei au confundat *unimea,* cu *a fi la fel.* Se pare că nu am înțeles că nici măcar două degete nu sunt la fel, deși se află pe aceeași mână.

Îngroziți de pierderea individualității, teribil de speriați că propria identitate ar putea dispărea, ființele umane s-au agățat cu perseverență de iluzia lor de separare unul de celălalt, de toate lucrurile din natură și de Dumnezeu. În mod deosebit de Dumnezeu. Asta, deoarece, dacă omenirea *nu* este separată de Dumnezeu, nu numai că oamenii se tem să nu-și piardă propria identitate individuală, dar unimea cu Divinitatea sugerează un mod de acțiune cu totul nou, un mod de existență cu totul nou, pentru care religia i-a lăsat pe oameni lamentabil de nepregătiți.

Cu toate acestea, nu e necesar să te pregătești pentru a iubi. Iubirea este ceea ce ești tu – și astfel, iubirea vine spre tine, în mod natural. Este dificil să te oprești din iubit. Iubirea pentru oricine și orice se ivește cu ușurință, atunci când teama pentru oricine și orice dispare. Iar teama pentru oricine și orice dispare, când îți dai seama că nu ai nevoie de nimic de la nimeni și de la nimic, deoarece tot ce ai crezut că ai avea nevoie să obții de la ceva sau cineva din afara ta, este disponibil în ființa ta.

Astfel, cercul se închide de la sine și ești un Întreg. Acum, tot ce găsești în interiorul tău, poți dărui și altora – acelora care nu știu că și ei sunt un Întreg.

A le arăta altora că sunt demni de a fi iubiți este cea mai rapidă cale de a-i ajuta să descopere întregirea, să descopere iubirea care se află în interiorul lor. Când îi iubești pe alții, efectiv *îi redai pe oameni, lor înșiși.*

În cele din urmă, iubirea și frica sunt singurele sentimente care există. Viața vă aduce un șir întreg de oportunități, pentru a alege între cele două.

Iubirea este sentimentul după care alergi în fiecare moment, deoarece iubirea este expresia supremă de sine – iar expresia de sine este motivul pentru care te afli aici. Iubirea se manifestă în multe feluri, dar cu o singură măsură. Nu poți să iubești în cantități diferite, dar *poți* iubi în feluri diferite. Iubirea filială este iubirea pe care o simți pentru familia ta. Agape este iubirea pe care o simți pentru un prieten. Eros este iubirea pe care o simți pentru un iubit romantic. De fapt, este vorba doar de iubire, pur și simplu, dar exprimată în forme diferite.

Și acum vine o mai profundă înțelegere a motivului pentru care ne este frică să nu ne pierdem identitatea individuală. Dacă individualitatea se pierde, *cine mai rămâne ca să iubească?*

De acest lucru suntem înspăimântați – că, în cele din urmă, am putea pierde *capacitatea de a iubi.* Asta, deoarece a pierde capacitatea de a iubi înseamnă pierderea capacității de a fi și de a experimenta cine ești tu cu adevărat. Aceasta se simte ca o pierdere supremă a eu-lui, deoarece eu-l *este* iubire – și știe acest lucru. Cu toate acestea, nu e nevoie să te temi de pierderea eu-lui *sau* a iubirii, deoarece tu și iubirea sunteți unul și același lucru – și, chiar dacă

orice altceva și oricine altcineva a dispărut, tu vei fi în continuare capabil de iubire. Poate chiar mai mult.

Nu este un accident că cele mai multe experiențe mistice apar în starea de solitudine. Nu este o coincidență că unimea și singurătatea sunt atât de des împreună. N-ar fi interesant dacă, așa cum în limba engleză „already" este forma contrasă pentru „all ready", cuvântul „alone" să se dovedească a fi forma contrasă pentru „all one"?*

Sunteți cu toții gata pentru asta, sau o știați deja?

Tu și iubirea nu pot fi separate în niciun chip, deoarece iubirea este ceea ce este Dumnezeu, iar tu nu ești separat de Dumnezeu, nu ai fost vreodată și nici nu vei fi vreodată.

Acest lucru este atât de greu de crezut pentru atât de mulți oameni, deoarece astăzi religia ne învață exact opusul. Ne spune că *am fost* separați de Dumnezeu și ne umple de teama de a fi separați pe vecie. Cu toate acestea, într-o bună zi, religia nu ne va mai învăța acest lucru. Într-o bună zi, foarte curând, toate religiile vor vorbi despre unitatea dintre Dumnezeu și omenire – și, fără îndoială, despre unitatea întregii vieți, așa cum face Biserica Unității, fondată de Charles și Myrtle Fillmore, în 1889.

Deși este o minunată mișcare spirituală, această biserică nu a câștigat vreodată dimensiunea sau statutul de religie majoră a omenirii. De ce? Pentru că, cea mai mare parte a oamenilor *au refuzat să renunțe la credința lor în separare*. În mod ironic, până în ziua de azi, chiar ideea *separării* este cea mai atrăgătoare – și cea mai înfricoșătoare. Și astfel, ne temem exact de acel lucru în care credem.

Totuși, mesajul acestei cărți vine să vă spună că separarea nu există – și nici nu poate să existe. În niciun caz, nu este un aspect al vieții. Întotdeauna este o iluzie.

* joc de cuvinte: already – deja; all ready – cu toții gata. Alone – singur; all one – cu toții una. n.tr.

Întotdeauna.

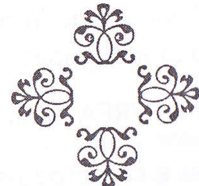
Viața este o expresie unificată a singurului lucru care există: viața însăși – care mai poate fi numită Dumnezeu. Dorința noastră permanentă pentru unitate este expresia noastră pământeană, exterioară, a celei mai adânci cunoașteri a sufletului nostru: suntem una cu toate lucrurile și cu viața însăși și, în permanență, căutăm să trăim această experiență. Aceasta este ceea ce facem, zi după zi, oră după oră, moment după moment. Faceți acest lucru trăindu-vă viața, exprimându-vă viața din voi și prin sărbătorirea vieții care vă produce bucurie.

În orice moment în care faci ceva măreț, oricând te înalți spre o ocazie deosebită, depășești un obstacol, iubești mai mult decât ai crezut că e posibil, simți o mare bucurie. Aceasta este ceea ce cauți, ce urmărești întotdeauna, deoarece bucuria este iubire, este viață, este Dumnezeu și *tu simți acest lucru,* la cel mai profund nivel al ființei tale.

Tu ești în căutarea lui Dumnezeu – și Dumnezeu este chiar parte din tine. Însă dacă nu știi acest lucru, căutarea ta va fi în van. În cele din urmă, vei găsi pe deplin ceea ce cauți, doar atunci când vei privi într-o oglindă.

Această carte este o oglindă în formă scrisă. Ai așezat-o în fața ta, astfel încât să poți privi la tine însuți.

Privește deci, cu atenție. Această carte îți vorbește ție, direct.

Reflectând asupra experienței umane, ar putea dificil de imaginat un Dumnezeu „fără dorințe". Am fost atât de antrenați, atât de îndoctrinați să credem că trebuie să există ceva ce vrea Dumnezeu de la noi, încât e aproape imposibil să concepem un Dumnezeu care nu vrea nimic. Cu toate acestea, ar trebui luată în considerare posibilitatea că nu ar exista nimic ce *ar vrea* Dumnezeu, deoarece nu există nimic ce El nu este.

Dacă Dumnezeu este totul, are totul, poate crea orice și a creat totul, ce anume îi lipsește lui Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu este Totul în Tot, Alpha și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel care Mișcă rămânând Nemișcat, Omnipotentul, Atoateștiutorul, Omniprezentul, Cel mai Sfânt, Cel mai Înalt, ce mai rămâne atunci să vrea sau să îi trebuiască lui Dumnezeu? Răspunsul este mereu același: *nimic*. Nu contează în ce fel îl privești, nu contează cum îl întorci sau îl sucești, răspunsul este mereu același – *nimic*.

Acesta este adevărul despre Dumnezeu – care nu poate fi crezut. Acesta este adevărul despre Dumnezeu – care nu a fost propovăduit.

Încă o dată vă invit să luați în considerare acest adevăr. Cugetați profund asupra implicațiilor sale.

DUMNEZEU NU VREA NIMIC.

Acest adevăr nu a fost propovăduit, deoarece revelarea acestui adevăr ar schimba lumea. Doar ideea unui Dum-

nezeu care *nu este* totul și care este *separat* de ceea ce nu este El, ar putea justifica sau explica lumea creată de oameni.

Dacă lumea, așa cum există ea în prezent, este lumea pe care oamenii doresc să o susțină, dacă este o lume pe care nu vor să o vadă schimbată, nu vor ierta niciodată propovăduirea ideii unui Dumnezeu care este unit cu tot ce există, neseparat de nimic și care nu are nevoie de nimic. Bineînțeles că ei vor lupta contra acestei idei până la capăt, deoarece știu că lumea lor și puterea pe care au acumulat-o în cadrul acesteia, *va ajunge la capăt oricum*, în cazul în care se va îmbrățișa vreodată ideea nouă, a unui Dumnezeu Unificat și Complet.

Și astfel, din primele zile de viață ale copiilor voștri, veți fi încurajați să-i învățați despre un Dumnezeu al separării, un Dumnezeu care „are nevoi", care trebuie împăcat, satisfăcut, liniștit și ascultat.

Vi se va cere să le povestiți copiilor cu ochii mari, despre un Dumnezeu care *nu* a fost mulțumit de oameni, deoarece oamenii nu L-au ascultat și astfel a devenit un Dumnezeu care s-a îndepărtat de oameni.

Vi se va cere să propovăduiți un Dumnezeu care i-a aruncat pe oameni afară din Rai, forțându-i ca, acum, să-și câștige singuri drumul înapoi.

Sau, dacă nu vorbiți despre păcatul inițial, va trebui să vorbiți despre pericolul de a trăi în păcat, de a trăi o viață în care nu v-ați împăcat cu *ceea ce vrea Dumnezeu* – un Dumnezeu ale cărui nevoi trebuie împlinite, care *poruncește* ca lucrurile să fie într-un anume fel – sau, dacă nu, El nu le va permite niciodată oamenilor să trăiască, împreună cu El, experiența Unimii.

Orice poveste, alta decât aceasta – și, în mod cert, povestea unui Dumnezeu care nu vrea *nimic* – va fi considerată apostazie.

Cu toate acestea, dacă schimbi povestea și începi să vorbești despre un Dumnezeu care nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu este Una cu tot ce există – inclusiv cu *ființele umane* – și dacă le vorbești copiilor tăi cu blândețe și înțelepciune, despre toate ramificațiile care decurg de aici, ai putea *schimba cultura omenirii în decursul unei singure generații,* iar acest lucru ar putea *modifica experiența umană, pentru totdeauna.*

Noua cultură ar fi o cultură a unimii, a coeziunii, înlocuind cultura separării care există acum. Într-o cultură a unimii nu ar fi vorba numai de *Dumnezeu* care nu vrea nimic, ci și de oameni. Deoarece resursele combinate ale întregii omeniri – care ar putea fi făcute *disponibile* pentru întreaga lume, cu condiția ca omenirea să se vadă ca Unul – ar fi suficiente să curme sărăcia și suferința oamenilor.

Nu va fi ușor pentru omenire să schimbe povestea, fiindcă asta ar însemna să se accepte faptul că s-a făcut o mare greșeală în privința lui Dumnezeu. Multor oameni nu prea le place să admită că au făcut o greșeală, mai ales dacă e vorba de o greșeală pe care se bazează întreaga societate. Pare mai ușor ca greșeala să fie ignorată, decât să fie recunoscută și să se treacă la reconstruirea societății – *până când, din cauza acestei greșeli, societatea va fi într-o stare de dezagregare atât de mare, încât oricum va avea nevoie să fie reconstruită.*

Acest lucru se întâmplă chiar acum.

Societatea umană, așa cum o cunoaștem noi, este în curs de dezagregare. Se demontează bucățică cu bucățică, chiar în fața ochilor noștri. Acest lucru este făcut fie de cei care au intenții rele, fie de către cei care încearcă să ne *protejeze* în fața celor care au intenții rele. Și acest lucru se face, la modul inconștient, de către toată lumea, fie prin faptul că aranjează lucrurile într-un anumit fel, fie că acceptă, pur și

simplu, ca ceea ce se întâmplă să se întâmple și, din frustrare, descurajare și disperare, mărește confuzia, înlocuind valorile culturii noastre care au fost, cândva, comune.

Deși s-ar putea să nu reușim să conștientizăm faptul că schimbarea se întâmplă de la un moment la altul, dacă privim înapoi la o perioadă de timp mai îndelungată, vedem imediat impactul tuturor acestor lucruri. Știm și admitem că viața, așa cum o vedeam acum zece ani, nu mai există. Viața pe care o știam acum douăzeci de ani este un adevărat vis. Iar viața de acum cincizeci de ani este o fantezie.

Să te plimbi noaptea pe stradă, de unul singur, și să te simți în perfectă siguranță? O fantezie! Să traversezi aeroportul și să te urci în avion, fără să fi dat jos jumătate din hainele tale? O fantezie! Să înoți în râul din afara orașului tău, fără să te îngrijorezi de poluare? O fantezie! Să-ți pui întreaga încredere și credință în marile companii, care ar constitui motorul principal al țării tale? O fantezie! Să urmărești programele de televiziune o săptămână întreagă, fără să auzi că cineva a fost ucis? O fantezie!

Faptul că privesc această realitate drept în față, nu schimbă poziția celor mulți. Ei se uită la ceea ce privesc, dar nu văd ceea ce privesc. Și astfel, chiar în timp ce credințele lor fundamentale despre Dumnezeu și despre viață îi ucid, cei mai mulți oameni le mențin ca fiind calea spre glorie, pace și fericire. Chiar dacă viața se prăbușește în jurul lor, tot nu văd și nu admit care ar putea fi cauza.

Ceea ce împiedică evoluția rapidă a speciei este tendința ființelor umane de a vrea să aibă dreptate. Oamenii umblă pe pământ de milioane de ani și cu greu s-au ridicat deasupra celor mai primitive comportamente.

După cum am subliniat aici, omenirea se înfruntă cu aceleași probleme cu care a avut de-a face mereu. Iar acele probleme au crescut, deplasându-se *exact în direcția opu-*

să decât ar fi de așteptat la o societate în evoluție. Nu e necesar să intrăm în numere și statistici, dar haideți să privim lucrurile la modul general...

Problemele de lăcomie, de avariție și abuz de putere, problemele legate de sărăcie, foamete și boli, ale săracilor și celor nevoiași, ale celor fără de speranță și neajutorați, ale celor flămânzi și ale celor muritori de foame, nu au dispărut. Aceste probleme au crescut, în niciun caz nu au scăzut. Problemele legate de lipsa de libertate și creșterea furiei create de diferența între bogați și săraci, nu au dispărut. De fapt, omenirea nu a micșorat acest decalaj, iar el s-a mărit îngrijorător.

Problemele legate de violență și uciderile în masă a oamenilor nevinovați, nu s-au atenuat. De fapt, chiar s-au răspândit în întreaga lume – și chiar în grupurile de vârstă mică. Acum, chiar și copiii au început să ucidă. Copii de treisprezece ani își leagă explozivi de corp și se detonează la punctele de graniță din fâșia Gaza. Copii de șapte ani împing surori sau frați de trei ani pe geam, în Chicago.

Am vorbit foarte mult până acum despre aceste lucruri, așa că să facem un comentariu de încheiere despre actuala stare a lucrurilor. Situația de fapt este că există mai multă suferință pe planetă decât ar permite, îngădui sau tolera – și, cu atât mai mult, crea – o societate cu adevărat civilă. Sunt mai multe lipsuri decât abundență, mai multă teamă decât iubire, mai multă frământare decât pace și mai multă indiferență decât participare. Dacă nu ar fi tot mai multe, aceste probleme ar putea dispărea.

Multora li se pare nu numai că, pur și simplu, omenirea nu mai reușește să facă progrese, dar de fapt este în declin. Există și unii care spun că *renunțăm*. Lucrurile, spun ei, merg din ce în ce mai prost, în niciun caz spre bine, sunt mai dificile și nu mai ușoare și ceea ce este considerat progres e, de fapt, o mascaradă, o ascundere a adevărului despre incapacitatea omenirii.

O mare glumă este faptul că durează mai mult acum să traversezi marile orașe într-o mașină, decât dura acum 150 de ani, folosind o căruță și un cal. Durează mai mult acum să primești un pachet din celălalt capăt al țării, folosind serviciile poștale, decât atunci când se foloseau căluții ponei. *Și costă mult mai mult!* Omenirea plătește mai mult și primește mai puțin – și asta este ce se numește o viață bună.

Dar, în momentul de față, omenirea plătește cu *viața însăși* pentru lipsa de progres și înțelegere a vieții însăși, pentru că acum însăși viața este amenințată și, în multe cazuri, sfârșită din cauza faptului că nu înțelegem.

Omenirea trebuie să înțeleagă altfel viața și ceea ce însuflețește viața – ceea ce numim Allah sau Brahma sau Dumnezeu sau Yahweh sau Iehova, sau orice alt nume care a fost folosit pentru Ființa Supremă, pentru Totul și Unicul. Acum nu mai este o problemă de conveniență, ci una de supraviețuire.

Dacă nu am făcut progrese suficiente în dezvoltarea noastră socială, ca să ne aliniem cu dezvoltarea tehnologică, este pentru că, probabil, insistăm să folosim acel model despre care am vorbit mai devreme, acela de putere ASUPRA, decât de putere ÎMPREUNĂ CU. Continuăm să folosim proprietatea și controlul asupra resurselor, materialelor, produselor și serviciilor, mai degrabă decât să le împărțim între noi și să le facem accesibile pentru toată lumea – iar acesta să devină modelul nostru economic și social de bază. În curând, ar putea deveni la fel de bine și modelul nostru democratic.

Nu-ți vine să crezi? Fii atent aici! În septembrie 2004, la alegerile din Hong-Kong, jumătate din corpul legislativ a fost ales prin „vot non-uman".

Ce-ai spus?

Am spus Vot Non-Uman.

Crezi că inventez? Doar un scriitor de *science-fiction,* precum George Orwell sau Robert Heinlein, ar putea inventa așa ceva. Eu nu sunt un scriitor de literatură științifico-fantastică. Eu spun doar adevărul.

Vă spuneam că în Hong-Kong există acum ceva ce se numește Vot Non-Uman. Guvernul din Hong-Kong le permite *corporațiilor să distribuie voturi.* Ei, ca și alte grupuri de interes – de exemplu, educatorii – își plasează proprii reprezentanți în corpul legislativ, umplând în acest fel jumătate din locuri.

Rezidenții din Hong-Kong mi-au spus, în timpul unei vizite acolo, chiar după ultimele alegeri legislative, că acest lucru ar fi justificat de faptul că Hong-Kong există ca entitate politică datorită succesului întreprinderilor sale comerciale. Hong-Kong este fără îndoială cel mai comercial și mai orientat spre afaceri loc din lume și, întrucât companiile care creează economia sa sunt atât de importante pentru Regiunea Administrativă a Chinei, li se oferă voturi în cadrul alegerilor și locuri în legislatură. Cât timp va mai dura, până acest concept de Voturi Non-Umane se va răspândi și în restul lumii? Vreți să facem pariu?

Rezultatul acestui mecanism fascinant, super-realist, Mașină a Viitorului, prin care se promovează autoguvernarea, este că autoguvernarea nu există deloc, fiind luată de la oameni și înmânată giganților corporatiști, acum în termeni mai specifici ca niciodată. Înainte se accepta, pur și simplu, faptul că marile corporații *controlau* voturile. Acum, ei chiar *primesc* voturile!

Asta este ca și când, în Statele Unite, li s-ar oferi jumătate din voturi și jumătate din locurile din Congres, grupurilor de interese speciale. (Desigur, există unii care spun

că, de fapt, așa se întâmplă, doar că prin delegați. Poate ar fi un pic mai cinstit dacă le-am da voturile la alegeri și locuri în Congres chiar pe față. Pot auzi dezbateri de genul: „Ar vrea Domnul de la Connecticut să-l pună o întrebare Domnului de la Enron?")

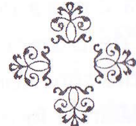
Un astfel de sistem ar însemna că din ce în ce mai puțini cetățeni din întreaga lume vor obține ceea ce vor. Și când ființele umane nu obțin ceea ce vor, sau când se simt amenințate (de ceva real sau imaginar), vor recurge la violență, ca să rezolve problema.

Pe vremuri, violența afecta un număr limitat de oameni. Apoi tehnologia a avansat și am învățat să distrugem mult mai mult. Acum putem să-i facem rău lumii întregi.

Mai demult, se recurgea la violență, ca la ultima resursă. Acum, cu o justificare morală deplină, o folosim ca *primă* resursă. Denumim acest lucru „a lua de la bogați, ca să dăm celor săraci", sau „război drept", sau „jihad". Fiecare îi dă o denumire prin care își justifică acțiunile.

Deci, aici se află acum omenirea. Este exact așa. După toți acești ani, suntem în faza în care ne luăm la întrecere, ca să vedem cine poate sădi o teroare mai mare, în inimile a cât mai mulți oameni. Fiecare consideră că este „îndreptățit" să facă ceea ce face.

Realitatea este că prea mulți oameni încă văd că e mai important să „aibă dreptate", decât să fie fericiți, și au făcut această alegere de multe ori – fie în mod individual, fie în mod colectiv. Mulți au procedat astfel, deoarece cred cu patimă că a avea dreptate este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu.* Dar dacă se înșeală *asupra acestui lucru?*

Putem să ieșim din această încurcătură, și iată cum. *Trebuie să folosim aceeași metodă ca și cea care ne-a adus aici.*

Realitatea colectivă a omenirii – istoria culturală, dacă preferați – a fost creată pe o perioadă de mulți, mulți ani, printr-un proces în trei trepte. Acest proces continuă și în zilele noastre. Arată cam așa:

1. Oamenilor li se oferă **informații** despre Dumnezeu și despre *Ce Vrea Dumnezeu* de către cei mai în vârstă – informații pe care ei le adoptă ca fiind adevărate.
2. Aceste informații susțin **credințele** despre Viață și cum este ea, precum și cum „ar trebui" să fie.
3. Aceste credințe produc **comportamente** în cadrul familiei umane, care creează experiența practică a omenirii.

Totul pornește de la informația inițială. Chiar și acei oameni care nu „cred în Dumnezeu" sunt afectați de ideile despre Dumnezeu, susținute de cei care cred. Lucrurile se întâmplă astfel, deoarece (a) există mai mulți oameni dintre cei care contribuie la cultura universală comună, care cred într-un anume gen de Dumnezeu, decât cei care nu cred și (b) toate societățile sunt construite pe baza legilor și tradițiilor ce își au rădăcinile în mituri sacre și povestiri culturale ale societății strămoșești.

Întrucât totul începe cu informația inițială, *prea puțini au decis să o pună la îndoială* acea informație – chiar dacă ea produce dezastre. Pur și simplu, refuzăm să punem la îndoială ipotezele noastre fundamentale și credințele noastre cele mai profunde. De-a lungul secolelor, omenirea a încercat să-și rezolve problemele la toate nivelurile, cu excepția nivelului la care există problema. Ea continuă să facă același lucru, chiar și astăzi.

Ne abordăm problemele ca și când ar fi probleme politice, deschise spre soluții politice. Vorbim despre ele, susținem dezbateri, elaborăm rezoluții pentru ele. Când nimic nu se schimbă, căutăm să le rezolvăm prin mijloace economice. Aruncăm bani, sau ne abținem să cheltuim bani, cum ar fi în cazul sancțiunilor. Când nici așa nu reușim, atunci spunem: aha, iată o problemă ce se poate rezolva pe cale militară. O vom rezolva prin forță. Așa că începem să aruncăm cu bombe. Nici ea nu funcționează niciodată, atâta vreme cât ceea ce e cu adevărat necesar este o soluție pe termen lung, pe care o așteaptă toată lumea. Dar credeți că cineva învață ceva?

Deloc! Tocmai am reluat ciclul de la capăt.

Motivul pentru care continuăm să alergăm și să nu ajungem nicăieri, precum „un hamster care se învârte pe o roată", este că nimeni nu îndrăznește să privească spre *cauza* acestei stări ce se perpetuează și pe care se pare că suntem hărăziți să o suportăm veșnic. Fie că, într-adevăr, nu știm acest lucru, fie că ne e teamă să admitem faptul că cea mai mare problemă a zilelor noastre nu este una politică, nu este una economică și nu este una militară.

Problema cu care se confruntă omenirea la ora actuală este o problemă spirituală.

Odată ce înțelegem această idee, soluția devine evidentă. Până când acest lucru nu devine clar, soluția ne scapă tuturor.

Credința oamenilor le creează comportamentul. Așadar, comportamentul poate fi modificat profund la nivelul credinței și nu la nivelul lui însuși. De zeci de ani vorbim, în cercurile psihologice, despre *modificări de comportament*. De fapt, ar trebui să vorbim despre modificarea credinței.

Ei, uite unde am ajuns! Ohh!!! Atenție! Vorbim acum despre cea mai sfântă parte a construcției de bază a oamenilor. Mulți oameni ar prefera să moară pentru credințele lor – sau să-i omoare pe alții – decât să le schimbe.

Chiar nu contează dacă aceste credințe sunt funcționale. Adică, dacă ele funcționează în sensul de a-i face pe oameni mai fericiți și de a crea o viață mai bună. Mulți oameni ar prefera să fie nefericiți, continuând să facă ceea ce cred, decât să fie fericiți, făcând altceva. De fapt, ei sunt *fericiți*, fiind *nefericiți*. După cum am subliniat deja în cadrul acestei convenții, suferința este o virtute.

Ce anume face ca acest scenariu incredibil să fie posibil? E chiar foarte simplu. Oamenii își vor permite să fie nefericiți – chiar se vor omorî cu bombe legate de piept sau în cabinele de pilotaj ale avioanelor, dacă ei cred cu adevărat că ceea ce fac este *Ceea Ce Vrea Dumnezeu*.

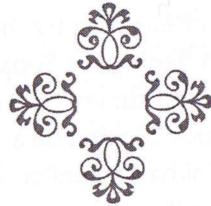
Ei cred asta cu tărie și fac parte dintre oameni din lumea noastră, care au o credință total greșită despre Dumnezeu. O parte a problemei există la nivelul credinței – și e vorba despre un lucru pe care nimeni nu vrea să-l spună cu voce tare, dar totuși trebuie spus – și anume că *lumea crede că Dumnezeu iartă violența folosită ca mijloc de rezolvare a conflictelor*.

Fără îndoială că este vorba de povestirile scrise în Biblie, în Coran, în Bhagavad Gita, în Cartea Mormonilor și

în alte scripturi, de unde mulți oameni de diferite credințe își extrag autoritatea morală pentru acțiunile lor și de unde fiecare copil, al oricărei culturi, învață despre Mânia lui Dumnezeu.

Desigur că nu există un astfel de lucru precum Mânia lui Dumnezeu. Este una dintre credințele complet false ale omenirii. Dar foarte mulți oameni cred că ea *există*. Ei cred că e normal să acționăm unii față de alții, în același fel în care Dumnezeu se poartă cu noi.

La urma urmei, *dacă nu putem să-L folosim pe Dumnezeu ca model, atunci pe cine să folosim?*

O lume în care să comitem violențe unul asupra altuia nu ar fi posibilă, dacă ființele umane și-ar schimba credințele fundamentale despre Dumnezeu, despre viață, și unul despre celălalt – iar acest lucru a fost subliniat, mereu și mereu, în această carte. Insistăm să credem că suntem separați de Dumnezeu și că suntem separați unul de celălalt și că viața înseamnă a trăi fiecare separat.

Propria noastră Teologie a Separării este cea care a creat lumea așa cum e astăzi: un loc unde pacea lipsește cu desăvârșire – la fel și posibilitatea de a o crea. Nu numai între oameni, dar și în inima oamenilor. Bineînțeles că acesta este locul de unde ar trebui să înceapă pacea – acolo ar trebui să se nască. Comportamentul este copilul credinței – iar credința se află în inima noastră. Atunci când vom crede profund că suntem cu toții Una, totul se va schimba. *Totul.*

Ceea ce trebuie să facem, provocarea noastră aici este să găsim modalitatea de a-i determina pe oameni să acționeze în mod colectiv, întrucât aproape în permanență ei fac totul de unii singuri. La modul individual, aproape întotdeauna acționăm având ca scop interesul maxim al celor pe care îi iubim. Singura întrebare, în cazul acesta, este: *pe cine iubim?* Pe scurt, provocarea noastră este *conștiința de grup.*

Până acum s-ar părea că nu am fost capabili să acționăm împreună la acest nivel. Da, bineînțeles că am făcut eforturi. Am format asociații, alianțe, ligi și consorții și ne-am străduit să unim națiunile, în ideea că nimeni nu ar putea

obiecta la un astfel de scop comun, cum ar fi acela de a elimina foametea din lume. Cu toa~e astea, nu reușim. Nu putem să facem nici măcar acest lucru. Nu putem stopa moartea oamenilor prin înfometare, pe o planetă pe care există mai multă hrană decât este necesar.

Și de ce? *De ce?*

Răspunsul este același ca cel dinainte. *Deoarece continuăm să încercăm să ne rezolvăm problemele la orice nivel, cu excepția nivelului la care există problemele.*

Ca să folosim acest exemplu specific, continuăm să spunem că a asigura suficientă hrană pentru oameni e o problemă politică – dar, de fapt, nu este. Continuăm să pretindem că e o problemă economică – dar, de fapt, nu este. Am încercat să o încadrăm în anumite zone ale lumii, ca fiind o problemă militară. Nu este. Ne-am obișnuit să spunem același lucru, mereu și mereu – până când chiar asta ajungem să credem. *E vorba de o problemă spirituală.* Nu numai foametea din lume, dar *toate* problemele majore cu care ne confruntăm. Ele sunt create de credințele noastre.

Adevărul este că nu am fost învățați că *toți suntem membri ai unui singur grup, numit Omenire.* Sau poate că ni s-a spus, dar nu am fost învățați *ce înseamnă* acest lucru din punct de vedere practic, nici nu am fost încurajați de niciuna dintre instituțiile existente în lume, să preluăm acest înțeles și să-l inserăm în viața noastră de zi cu zi, într-un mod cu adevărat funcțional. În acest fel, ele nu rămân, de fapt, decât niște cuvinte.

Ne gândim la masacrul din Darfur, Sudan, și repetăm doar „of, of“, dăm din cap și ne minunăm cum de lumea a ajuns în halul ăsta. Am lăsa, oare, vreun membru *al propriei noastre familii* să moară de foame, sau în urma unui genocid? Sigur că nu. Am face orice pentru a stopa acest lucru. Astfel

că problema e foarte clară. *În niciun caz, noi nu-i vedem pe oamenii din Darfur, ca pe membrii ai familiei noastre.*

Cu toate acestea, îi vedem pe *alți* oameni ca pe membri ai familiei noastre, doar în cazul în care nu noi le facem un rău. Luați în considerare răspunsul omenirii la cutremurul de 9.0 grade, din 26 decembrie 2004, în largul insulei indoneziene Sumatra. Peste 173.000 de vieți au fost pierdute din cauza valului tsunami produs de cutremur și aproape două milioane de oameni au rămas fără adăpost, dar la aceste urmări ne-am mobilizat rapid, adunând sume uriașe de bani, peste noapte, transportând alimente și stocuri de medicamente celor flămânzi sau accidentați, acționând în cel mai scurt timp posibil, cu toate forțele, ca să le alinăm suferințele.

Ce anume a făcut ca Darfur, unde peste 75.000 de oameni au murit de foame și din cauza violențelor și unde două milioane au rămas flămânzi și fără adăpost, să nu merite aceeași reacție? Ar putea fi vorba de faptul că, atunci când vedem că oamenii se rănesc unii pe alții, ne vedem pe noi înșine separați de ei, printr-un sentiment de vinovăție?

Oricare ar fi motivul pe care l-am adoptat, Tehnologia noastră de Separare a reușit să separe omenirea *de ea însăși* – și, bineînțeles, de toate formele de viață. Deoarece noi credem că Dumnezeu este o entitate separată, credem că viața este ceva ce ni se întâmplă NOUĂ și nu PRIN noi. Privim la ceva cum ar fi Darfur sau tsunami din 2004 și *nu suntem în stare să vedem cum putem face noi ca astfel de lucruri să se întâmple.*

Conștiința noastră este cea care le determină să se întâmple. *Conștiința Separării* noastre este cea care permite ca ele să se întâmple. Dacă reflectăm, legătura noastră cu experiența Darfur e ușor de sesizat – chiar dacă nu e ușor de admis. În cazul tsunami, este posibil ca toți acei ani

de testări subterane ale armelor nucleare – testări care au spintecat interiorul Pământului și au lăsat goluri imense sub scoarța lui – să fi creat modificări plăcilor tectonice, devansând cu milenii mișcarea acestor plăci și ciocnirea lor una de cealaltă? E posibil ca modurile greșite în care ne purtăm cu Pământul nostru să fi produs multe alte dezastre ale mediului, cu care ne confruntăm acum, din ce în ce mai des?

Oare comportamentul, deciziile și alegerile omenirii – cele care se nasc din *conștiința* noastră – au vreun impact, de orice fel, asupra procesului în derulare al evoluției planetei și chiar asupra vieții?

Privind la aspecte pur practice, ar fi posibil ca ceva atât de simplu, precum un mai bun sistem de alarmă în caz de tsunami (sau, în acest caz, *orice fel* de sistem de alarmă tsunami) ar fi putut să salveze mii de vieți, în decembrie 2004 și că un astfel de sistem ar fi putut fi pus în funcțiune, dacă omenirea s-ar fi văzut ca Unul și ar fi făcut din aceasta o prioritate? (Alte națiuni sau regiuni mai bogate au deja așa ceva.)

Cum poate fi justificat faptul că *nu* a fost considerat o prioritate? Cum pot explica națiunile mai bogate, faptul că nu le-au oferit țărilor mai sărace, pe gratis, această tehnologie? Sigur că nu pot. Și, în felul acesta, impresionați de oroarea sutelor de mii de morți și pocniți în față de propria lor conștiință, guvernele națiunilor înstărite ale lumii s-au grăbit să facă tot posibilul să instaleze un sistem de avertizare și prin alte locuri din lume, dar și pe plajele lor proprii. Puțin cam târziu, probabil, dar acel sentiment tardiv că „suntem cu toții în aceeași oală“ este, să presupunem, mai bun decât a nu avea niciun sentiment.

E frustrant, nu-i așa? Chiar și *să citim* despre astfel de lucruri este frustrant, deoarece pare că am fi fost învinși, iar și iar, de probleme pe care noi nu le-am creat și pentru care nu putem face nimic.

Dar, de fapt, ESTE ceva ce putem face noi. *Aici e cheia.*

Putem arunca o privire sinceră – odată pentru totdeauna – asupra credințelor noastre fundamentale despre Dumnezeu și despre viață și putem admite că multe dintre ele nu mai funcționează. Putem admite că multe nu au funcționat *niciodată*. Atunci putem să le schimbăm. Atunci putem să-i ajutăm și pe alții să le schimbe. În felul acesta putem ridica conștiința omenirii.

Putem să facem acest lucru! Chiar *putem*.

De mii de ani, oamenii au pretins că Dumnezeu are un program diferit de al nostru. Acest lucru ne permite să-l transferăm Altcuiva, responsabilitatea pentru viețile noastre. Chiar și mai convenabil este faptul că oamenii insistă că ei trebuie să îndeplinească ce e în programul lui *Dumnezeu*, apoi își acordă permisiunea să definească acest program după bunul lor plac. (Ați observat cumva anumite personaje pe scena lumii, care fac exact acest lucru?) Și îl fac conform *propriilor lor credințe* despre Dumnezeu și despre *Ce Vrea Dumnezeu*.

Un exemplu izbitor al acestei situații este faptul că doi lideri pot să-și trimită popoarele la război, fiecare având pretenția că Dumnezeu este de partea sa.

Dacă oamenii ar folosi interesele omenirii – mai degrabă decât ceea ce au ei pretenția că ar fi interesele lui Dumnezeu – ca să-i ghideze în acțiunile lor, ar putea să obțină rezultate remarcabil diferite. Interesele omenirii nu pot fi atât de imperfecte. Interesele omenirii, spre deosebire de cele ale lui Dumnezeu, sunt foarte evidente.

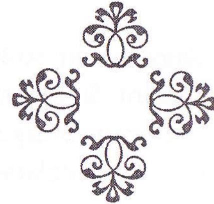
Cel mai mare interes al omenirii este *viața*. Acesta este și cel mai mare interes al lui Dumnezeu, dar unii oameni pretind altfel. Ei își imaginează că Dumnezeu are un interes *mai măreț* decât viața oamenilor – și asta le permite să o risipească cu atâta ușurință. Aceasta le permite să

distrugă clădiri cu avioanele, strigând „Allah e mare!", sau să arunce bombe asupra civililor nevinovați, fiind plătiți cu bani pe care scrie *„noi avem încredere în Dumnezeu"* *

Dar certitudinea morală care provine din atât de multe teorii teologice ale omenirii, se prăbușește în fața acestui mesaj, din patru cuvinte:

DUMNEZEU NU VREA NIMIC.

Iată de ce este atât de periculoasă această carte.

* *In God we trust*, formulă scrisă pe monedele și bancnotele americane. n. tr.

Acum urmează cel mai periculos capitol al acestei cărți. Probabil că ați crezut că a fost capitolul 13, dar acesta este adevăratul punct culminant. Aceasta este partea pe care anumiți oameni care dețin puterea nu vor ca voi să o citiți, deoarece știu că veți fi impresionați și că acesta va fi începutul sfârșitului jocului lor. Urmează să privim la aceleași categorii pe care le-am explorat mai devreme – dar prin prisma noii noastre înțelegeri despre Ce Vrea Dumnezeu.

De-a lungul secolelor, ne-am străduit să creăm Pacea și Buna înțelegere pe Pământ. Sunt convins că încă suntem în stare să realizăm acest lucru. Desigur că timpul e destul de scurt. În curând, pistele de decolare se vor închide. Mediul înconjurător s-ar putea să nu reziste la modul în care îl tratăm, iar noile noastre tehnologii – care ne dau posibilitatea să folosim „bombe murdare" și alte arme de distrugere în masă, inclusiv arme chimice și biologice – o iau cu mult înaintea dezvoltării spirituale. Cu toate acestea, eu rămân un optimist. Mai cred că putem reuși. Mai cred că urările de Crăciun se pot împlini.

Există, de fapt, două căi pe care putem merge, pentru a realiza acest lucru. Una este cea pe care religiile organizate au încercat-o de-a lungul secolelor: să convertească pe fiecare la Unica Religie Adevărată și să ne oblige să-i urmeze regulile.

Aceasta ar fi abordarea de tip „salvați lumea prin răspândirea credinței", cea care nu numai că nu a salvat lumea, dar a dus-o în pragul distrugerii.

O altă cale este dezvoltarea conștiinței umane, astfel încât ea să includă conștientizarea faptului că Dumnezeu și viața sunt unul și același lucru, că totul în viață face parte dintr-un tot unitar și că religiile noastre diverse sunt, mai degrabă, minunate cărări diferite, care duc spre aceeași destinație – o destinație pe care sufletul nu trebuie să se străduiască să o atingă, deoarece deja se află acolo: îmbrățișarea fără de sfârșit, a lui Dumnezeu.

Doctrina Unimii, folosită ca bază pentru toate deciziile politice, economice, sociale, de educație și religioase ale omenirii, ar schimba într-un mod radical viața pe care o trăim acum pe Pământ. Cea mai mare schimbare ar fi renunțarea la credința noastră că Dumnezeu ar vrea ceva de la noi.

Dacă oamenii ar gândi că Dumnezeu nu vrea nimic, teama și vinovăția ar dispărea complet din viețile lor spirituale. Acest lucru ar îmbogăți imens rasa umană. În sfârșit, ar putea îmbrățișa un nou tip de Dumnezeu, iar acest lucru i-ar determina pe oameni să trăiască un nou tip de viață la nivel individual, personal dar și global, ca parte a colectivității numită omenire.

Ce fel de schimbări ar putea vedea omenirea?

Ce fel de modificări ar apărea în viața ta personală? Să aruncăm o a doua privire asupra categoriilor în care credința despre viață a fost împărțită mai înainte și să vedem în ce fel lucrurile ar părea diferite, în lumina noului gând despre *Ce Vrea Dumnezeu.*

Dumnezeu

Oamenii vor înțelege că Adonai, Allah, Brahma, Dumnezeu, Elohim, Iehova, Krishna și Yahew sunt printre mul-

tele nume pe care le-au dat Unicului Lucru care Există. De asemenea, vor înțelege că Unicul Lucru care Există*, este tot ceea ce există. Nu există nimic care să nu fie o parte din Unicul Lucru care Există. TOT este Ființa Supremă, Creatorul Cerului și Pământului, Dăruitorul de Viață, Omnipotentul, Omniscientul, Omniprezentul și Înțeleptul de dincolo de Înțelegerea Umană.

TOT este Alpha și Omega, începutul și sfârșitul, nu e separat de omenire, dar este una cu aceasta, nu e separat de viață, dar este una cu aceasta, atât Creator cât și Cel care a fost creat – Cel care a fost creat fiind, în mod necesar, inclus în propria imagine a lui TOT.

TOT nu vrea și nu are nevoie de nimic. Nici n-ar putea! Este singurul lucru care este. Ca atare, TOT nu Judecă pe nimeni, nici nu decide, făcându-și vreun fel de Socoteală, dacă o Parte a Sa va fi capabilă să se întregească cu Întregul propriului Sine, deoarece nicio Parte nu a fost vreodată separată de Întreg și nici nu ar putea fi.

Un rezultat al acestei noi învățături este că nici unei ființe umane nu-i va mai fi frică de Dumnezeu, sau de Allah, de Krishna, sau de TOT – sau orice nume au ales să-l dea Totului în Tot. Ei Îl vor iubi pe Dumnezeu în mod complet și absolut, ca fiind acest amalgam uimitor care este Dumnezeu.

De data aceasta, ființele umane nu vor mai confunda iubirea cu teama. Vor vedea, în mod clar, că acestea se exclud reciproc, că nu pot exista în același timp și în același spațiu. Efortul de a pretinde că pot – că, într-un fel oarecare, funcționează împreună, este ceea ce a transformat mulți oameni în ființe nevrotice, care încearcă să trăiască o realitate care este complet scoasă din ceea ce știu, în mod instinctiv, că este așa și, prin urmare, complet contrar naturii lor.

* în engleză TOT, de la The One Thing (that is) n. tr.

Cuvântul lui Dumnezeu și Mesagerul lui Dumnezeu

Oamenii vor înțelege că pot găsi cuvântul lui Dumnezeu în toate Sfintele Scripturi din lume și că nicio scriptură nu este mai autorizată sau mai completă decât alta, dar că fiecare în parte conține o mare înțelepciune și fiecare conduce la o mai bună înțelegere a Unicului Lucru care Există (TOT).

În același fel, oamenii vor înțelege că există mulți mesageri ai lui TOT – că, fără îndoială, toți oamenii de pretutindeni sunt mesageri și că mesajul lor este viața lor, trăită. Asta, deoarece viața este un proces prin care viața primește informații despre viață, prin expresia vieții însăși. Viața îi spune vieții despre viață, prin viață. TOT este chiar ceea ce arată a fi. Fiecare ființă umană este atât Mesagerul, cât și Mesajul.

Un rezultat al acestei noi învățături este că ființele umane nu vor mai încerca să-și imagineze care e textul corect și care e mesagerul adevărat. Pur și simplu, vor privi mai în profunzime, ca să vadă care text și care mesager le vorbește în acel mod cu ajutorul căruia ei să poată exprima și trăi legătura lor cu Divinul și să înțeleagă marile mistere și minuni ale vieții. Oamenii vor înceta să mai încerce să-i convingă pe alții că mesagerul și textul care a atins inima lor este singurul spre care ar trebui să-și întoarcă fața.

Războaiele și uciderile în numele unui anume text sau mesager vor fi imposibil de justificat în aceste circumstanțe și, pur și simplu, vor dispărea.

Paradisul și Iadul

Oamenii vor înțelege că Universul nu este un teritoriu îndepărtat, separat de Paradis, dar că face parte din Sin-

gurul Teritoriu care există*. Vor înțelege că Paradisul este experiența călătoriei prin acel teritoriu într-o stare de extaz – stare ce poate fi atinsă în orice moment, indiferent unde se întâmplă să fii, pe acest teritoriu al vieții.

Oamenii vor înțelege și că viața nu este un sistem de răsplată și pedeapsă, și că nimeni nu e trimis în Iad sau condamnat de Dumnezeu.

Cel puțin un lider important al religiei lumii, Papa Ioan Paul al II-lea, a clarificat deja acest lucru. În 28 iulie 1999, el a făcut în fața audienței papale, o declarație teologică ce-ți taie răsuflarea.

„Osânda veșnică nu poate fi atribuită unei inițiative a lui Dumnezeu, deoarece, în iubirea Sa milostivă, El nu vrea nimic altceva decât izbăvirea ființelor pe care El le-a creat", a declarat Papa, în fața unei lumi uluite. „Osânda veșnică nu este niciodată inițiativa lui Dumnezeu, ci o pedeapsă autoimpusă, a celor care au ales să refuze iubirea și milostenia lui Dumnezeu", a adăugat pontiful. Și ce este această „osânda veșnică", la care ne referim? Este acea tortură fără sfârșit, într-un loc plin de flăcări, numit iad? Nu, a spus Papa. Iadul, a anunțat el, nu există ca un loc anume, dar este „o *situație* în care cineva se află, după ce, în mod liber și definitiv a renunțat la Dumnezeu, care este sursa vieții și a bucuriei".

Papa a spus că oamenii trebuie să fie foarte atenți la modul în care interpretează descrierea biblică a Iadului – „un foc de nestins" și „un cuptor încins" – pe care le-a numit exprimări simbolice și metaforice. Aceste fraze-imagine au rolul de a „indica frustrarea completă și goliciunea unei vieți fără Dumnezeu", a spus Ioan Paul.

Deci, care este adevărul? Există, cu adevărat, ființe umane în iad? Acesta este „ceva ce nu putem ști", a spus Papa Ioan Paul al II-lea.

* în engleză: TOT – The Only Territory (there is) n.tr.

Este o declarație remarcabilă, din partea liderului spiritual al uneia dintre cele mai mari organizații religioase din lume. Dacă s-ar fi pus această întrebare cu mai mult de zece ani în urmă, ar fi existat foarte puțini preoți, rabini, mulahi pe această planetă, care ar fi răspuns altceva decât imediatul și fără echivoc *„Da! Că doar asta vă spunem tot timpul!!!"* Dar, se pare că Papa a avut asupra acestui subiect unele idei noi, care sunt foarte mult în armonie cu Noua Spiritualitate, deoarece ele elimină teama de Iad, ca uneală teologică pe baza căreia s-a construit o întreagă spiritualitate, ce a afectat, în mod profund, omenirea.

Un rezultat al acestei noi învățături: conceptul oamenilor despre viață, nu va mai fi modelat de o construcție de tip câștig-pierdere a Vieții de Apoi. Vor fi formulate noi idei legate de experiența pe care o trăim după moarte. Oamenii nu-și vor mai structura viețile, în funcție de speranța de a ajunge în Rai sau de teama de a merge în Iad. Vor înceta să facă lucruri extraordinare, șocante sau autodistructive, ca să obțină rezultatul favorabil. Vor descoperi noi motive ca să acționeze așa cum vor acționa, să aleagă ce vor alege, să spună ce vor spune și să gândească ce vor gândi. Vor crea *acea nouă dimensiune a moralității,* pe care omenirea o caută de atâta timp.

Viața

Oamenii vor înțelege că viața nu este nici o școală și nici o perioadă în care dai probe. Dacă Dumnezeu nu vrea nimic, nu există niciun motiv să dai probe. Dacă oamenii sunt Una cu Dumnezeu, nu există nimic ce trebuie învățat, există doar necesitatea de a ne aminti ceea ce a fost uitat.

Oamenii vor înțelege că viața nu e un chin în cursul căruia sufletul se luptă să ajungă înapoi la Dumnezeu, ci este mai degrabă un proces continuu, prin care sufletul

caută să evolueze, să se dezvolte și să experimenteze natura sa intrinsecă, cea care este nelimitată și Divină. Va fi clar, de asemenea, că acest proces, numit *evoluție*, nu se sfârșește niciodată, dar este experimentat veșnic de către suflet, la nivele diferite și în forme de viață diferite.

Oamenii vor înțelege, de asemenea, că viața nu este limitată la ceea ce poate fi perceput prin cele cinci simțuri, ci este mult mai amplă și mai profundă în dimensiune decât și-au imaginat vreodată, sau au fost vreodată învățați de către religie. Un rezultat al acestei noi învățături este că mult mai multă atenție i se va acorda acelei dimensiuni care nu este percepută prin cele cinci simțuri, iar aceasta va fi baza pentru o nouă înțelegere a vieții și a modului în care ea poate să devină o experiență fericită și minunată.

Viața nu va mai fi trăită cu un ochi îndreptat spre Viața de Apoi și cu un ochi spre ceea ce este creat, exprimat și experimentat la multe niveluri de percepție, în Sfântul Moment de Acum. Oamenii vor deveni pe deplin conștienți că „acum“ este Singurul Timp care Există*.

Viața nu va mai fi trăită ca o luptă sau ca un efort „de a ne întoarce acasă“ la Dumnezeu – ci, mai degrabă, ca o expresie a naturii intrinsece a fiecăruia, care curge liber și care este nelimitată și Divină. „A ajunge în Rai“, nu va mai fi scopul suprem al vieții. *A crea* Paradisul, oriunde te-ai afla, va fi perceput ca obiectiv principal. Pentru a trăi acest lucru, oamenii nu vor avea nevoie să mărturisească niciun fel de păcate, să postească zile întregi, să facă pelerinaje, să meargă săptămânal la locuri de închinăciune, să plătească zeciuiala în mod regulat, să îndeplinească anumite ritualuri – deși vor fi liberi să aleagă oricare dintre aceste lucruri, dacă așa le place, dacă îi ajută să-și amintească cine sunt ei în relația cu Dumnezeu, sau să se conecteze cu scopul lor.

* în engleză: TOT – The Only Time (there is) n.tr.

Datorită înțelegerii lor mult mai profunde și a bogatei experiențe personale de viață, în totalitatea ei, pentru oamenii de pretutindeni, viața în sine va deveni valoarea principală și nucleul în jurul căruia gravitează tot înțelesul și exprimarea spirituală.

Bărbatul și Femeia

Oamenii vor înțelege că Dumnezeu nu este nici bărbat, nici femeie, că Dumnezeu nu este de niciun gen.

Deoarece ideea de un Dumnezeu bărbat va fi respinsă ca simplistă și neexactă, oamenii vor înțelege și că bărbații nu le sunt superiori, în vreun fel, femeilor. Gândul că Dumnezeu vrea ca bărbații și femeile să aibă roluri limitate în viață va fi abandonat, în favoarea unei imagini a unei egalități complete între sexe. Într-adevăr, în ceea ce-i privește pe toți oamenii de pretutindeni – indiferent de rasă, credință, gen, vârstă sau convingere sexuală – eliminarea superiorității și egalitatea absolută a indivizilor va fi Singurul Gând care Există*. Un rezultat al acestei învățături este că, din societatea noastră civilă, vor dispărea discriminarea și abuzul asupra femeilor.

Căsătoria

Oamenii vor înțelege căsătoria ca pe un instrument spiritual, o unealtă sacră, folosită de ființe evoluate, pentru a îndeplini programul sufletelor și a duce la bun sfârșit acea parte a călătoriei lor, care implică reciprocitatea cu un anumit Altul, în scopul evoluției și a permanentei *re*-creări a Sinelui. De asemenea, vor înțelege că toate relațiile umane sunt create pe baze sfinte – inclusiv relația intimă cu un *altul* – sunt foarte importante, că sfânta căsătorie este un contract cu un înțeles profund și consecințe extraordinare.

* în engleză: TOT – The Only Thought (there is) n.tr.

Oamenii vor înțelege că nu sunt două suflete care se întâlnesc din întâmplare, ci că fiecare întâlnire umană are un scop și este încărcată cu daruri, că fiecare îmbrățișare a inimilor și parteneriatul sufletelor, fie el scurt sau de durată, înseamnă desfășurarea unei înțelegeri mistice – invitația lui Dumnezeu de a experimenta și a dezvolta conștiința, înțelegerea și expresia Esenței Divine a Ființei.

Un rezultat al acestei învățături este că oamenii nu vor mai vedea căsătoria ca pe o oportunitate de a se completa pe ei înșiși, sau de a aduce ceva în viețile lor – „ceva ce lipsește" – ci de a sărbători faptul că nu lipsește *nimic*, că ei sunt un Întreg, Compleți și Perfecți, exact așa cum sunt, că vor evolua și se vor dezvolta prin trăirea acestui miracol minunat al acestei relații atât de speciale.

Oamenii nu vor mai încheia căsătorii (sau nu vor rămâne în ele) din motive de siguranță, deoarece vor înțelege că singura securitate adevărată constă nu în a deține sau a poseda, nici în a fi deținut sau posedat... nu în a cere sau a aștepta și nici chiar în speranța că ceea ce cred ei că e necesar în viață, va fi furnizat de o altă persoană... ci, mai degrabă, în cunoașterea faptului că tot ce doresc... iubirea, înțelepciunea, înțelegerea, intuiția, puterea, compasiunea, forța... toate se află chiar în ei înșiși.

Oamenii nu vor mai începe o căsătorie în niciun fel care i-ar limita, controla, împiedica sau restricționa pe partenerii lor, sau pe ei înșiși, de la exprimarea liberă și onesta celebrare a ceea ce este cel mai înalt și mai bun în ei – inclusiv iubirea față de Dumnezeu, iubirea față de viață, iubirea față de oameni, iubirea față de muncă și orice aspect al ființei lor care îi reprezintă în mod autentic și le aduce bucurie.

În cele din urmă, oamenii nu vor vedea căsătoria ca pe ceva care le produce obligații, ci mai degrabă ca pe ceva care le oferă oportunități... oportunități de evoluție, de ex-

primare de sine, de a-și ridica viața la cel mai înalt potențial, de a se vindeca de orice gând fals sau idee măruntă pe care au avut-o vreodată despre ei înșiși și despre reunirea supremă cu Dumnezeu, prin comuniunea a două suflete.

Vor vedea căsătoria ca pe o adevărată Comuniune Sfântă... și nu ca pe o uniune pe veci între o femeie și un bărbat, la bine și la rău. O vor vedea ca pe o uniune între două persoane care se iubesc și care va dura atât cât vor alege cei doi, ca pe o călătorie prin viață împreună cu cel drag, ca partener egal, împărțind în mod egal atât autoritatea, cât și responsabilitățile inerente în orice parteneriat, ducând împreună orice povară, bucurându-se, în mod egal, de momentele de glorie. Ei vor înțelege că succesul mariajului se măsoară prin ceea ce s-a dat și s-a primit, înțeles și amintit, trăit și vindecat și prin progresul care s-a realizat.

Și, în cele din urmă, toți oamenii vor înțelege că mariajul înseamnă muncă de echipă – muncă de echipă a două suflete care au creat o echipă sfântă care să împlinească munca sfântă a vieții însăși, care este munca evoluției și expresia Divinității, prin experiența unității. Aceia care vor avea, cu adevărat, o uniune sfântă vor ști că aceasta este *o uniune în trei*, că echipa lor constă din fiecare în parte și din Dumnezeu – și că aceasta este Singura Echipă care Există*.

Sex

Oamenii vor înțelege că uniunea sexuală este o expresie glorioasă și minunată a Unimii Ființei, o experiență extraordinar de puternică și profund încărcată de înțelesuri, a aspectelor celor mai intime din punct de vedere fizic, emoțional, psihologic și spiritual, pe care doi oameni le pot împărtăși, și o sărbătorire a iubirii și a vieții, ce nu are egal în forma fizică.

* în engleză: TOT – The Only Team (there is) n.tr.

De asemenea, ei vor vedea în mod clar că sexul nu este încărcat cu niciun fel de tabu, cu ce să faci și ce să nu faci, ci că el are scopul de a fi trăit cu bucurie de către doi adulți, în orice mod care aduce plăcere și care respectă granițele, dorințele și acceptul celor doi.

Oamenii vor înțelege, de asemenea, că și corpul uman este sacru, nu ceva care stingherește, și că nicio parte din el nu este altceva decât frumusețe, iar acest corp, în întregul lui, poate fi arătat și văzut fără a te rușina.

Un rezultat al acestei învățături este că sentimentul de vinovăție și de rușine produs de sex va dispărea din familia umană. La fel se va întâmpla și cu agresiunea sexuală. Exprimarea sexuală va fi ridicată la nivelul profundului, nu va fi niciodată coborâtă la nivelul profanului și nimeni nu va mai gândi că energia spirituală și cea sexuală nu se amestecă, ci, mai degrabă se va considera că energia sexuală reprezintă o frumoasă exprimare a energiei spirituale în formă fizică.

Mult mai mulți oameni vor cunoa;te sexul tantric, în care experiența sexuală este exprimată ca o uniune sacră. *Tantra* este definită ca „înțelegerea Unimii Sinelui cu lumea vizibilă" și, atunci când sexul este experimentat ca fiind sacru, el este, în forma fizică, Singura Tantra care Există*.

Homosexualitatea

Oamenii vor înțelege că nu există formă sau modalitate în care exprimarea unei iubiri care este pură și adevărată să fie considerată ca nepotrivită. Un rezultat al acestei învățături este că oamenii pentru care atracția sexuală pentru același gen e percepută ca naturală, nu vor mai fi denunțați, defăimați, condamnați, ostracizați, izolați, atacați sau omorâți, de către oameni care sunt convinși că fac Voia Domnului. Această persecuție pe scară largă va fi stopată.

* în engleză: TOT – The Only Tantra (there is) n. tr.

Iubirea

Oamenii vor înțelege că iubirea nu este nici cuantificabilă și nici condiționabilă. Vor știi că termenul de „iubire condiționată" este un oximoron și că iubirea nu poate fi parcelată în loturi de mărimi diferite – dar, fie că e prezentă, fie că nu e, la un moment dat sau cu o anume persoană, ea reprezintă o experiență a Inimii, Minții și Sufletului, o expresie deplină a Esenței Binecuvântate a Sinelui.

Pe măsură ce oamenii vor înțelege că iubirea nu este cuantificabilă, vor vedea că poate fi exprimată în diferite feluri și că aceste diferite *feluri* de iubire sunt ceea ce ei au confundat, în trecut, cu diferite *nivele* de iubire.

Deoarece va fi clar că Dumnezeu nu vrea nimic de la ființele umane și le dă totul oamenilor, El va fi, în sfârșit, modelul suprem a ceea ce este iubirea și înseamnă iubirea.

Un rezultat al acestei învățături este că vălul de confuzie din jurul iubirii se va ridica, în sfârșit. Oamenii vor folosi termenul de „iubire", ca să se refere la cu totul altceva decât ceea ce înseamnă ea acum, în cele mai multe dintre relațiile umane. Nu va mai fi confundat cu cuvântul „nevoie", sau folosit în locul lui. Termenul de „iubire" va fi profund respectat, întrucât va fi clar că este încărcat cu energie (așa cum sunt toate cuvintele, dar acesta este într-o măsură foarte mare) și produce vibrații mai puternice și total diferite decât, probabil, orice alt termen exprimat în diversele limbi ale omenirii, cu excepția diferitelor denumiri ale Divinității. Într-adevăr, va fi clar că nu există un termen universal, comun tuturor limbilor, care să fie mai apropiat de captarea însăși Esenței lui Dumnezeu. Oamenii vor vedea, cu claritate, că pentru a-L defini pe Dumnezeu cu un singur cuvânt, „iubire" este Singurul Termen care Există*.

* în engleză: TOT – The Only Term (there is) n.tr.

Liberul Arbitru

Oamenii vor înțelege că voința lor este cu adevărat *liberă*. Vor ști că Dumnezeu nu-i va face niciodată să sufere consecințe groaznice în Viața de Apoi, fiindcă ar fi făcut o alegere în detrimentul alteia, în cursul vieții.

Un rezultat al acestei învățături este acesta: contradicțiile vor fi scoase din promisiunile lui Dumnezeu făcute oamenilor și acest lucru îi va inspira să elimine și ei contradicțiile din propriile lor promisiuni făcute unii altora. O nouă definiție a „libertății" va fi creată, una care va reflecta ceea ce acest cuvânt a fost intenționat să însemne cu adevărat – totala și completa eliminare a limitărilor de orice fel.

Suferința

Oamenii vor înțelege că Dumnezeu nu vrea ca cineva să sufere vreodată și nu-i pretinde niciunei ființe să sufere fără rost sau fără de sfârșit, doar pentru „a avea o atitudine corectă" față de Dumnezeu, sau pentru a face „ceea ce e bine". Un rezultat al acestei învățături este că, dacă au propriul control asupra circumstanțelor, oamenii nu vor pretinde ca ei înșuși sau alții să sufere dureri fizice continue, fără niciun rost, sau la nesfârșit. Oamenii vor înțelege, de asemenea, diferența între suferință și durere – observând că durerea este o experiență obiectivă, iar suferința este bazată pe o decizie subiectivă.

Multe mame trăiesc durerile nașterii nu ca pe o suferință, ci ca pe o sărbătoare a vieții însăși, intensă și plină de bucurie, ce *produce* ea însăși viață, prin însuși procesul vieții. A te ridica la acest nivel de conștiență, când e vorba despre tot ce înseamnă durere, aduce ridicarea conștiinței proprii și adoptarea unei schimbări de perspectivă, ceea ce poate să modifice cu totul, o întreagă experiență. Astfel, *conș-*

tiința este folosită ca o unealtă transformatoare, creând, în mintea umană, o experiență a trupului care înfruntă evidența exterioară – și o transmută, în același timp.

Banii

Oamenii vor înțelege că banii reprezintă o energie ca oricare alta, că ea are o valoare neutră a sa proprie și că ceea ce le conferă o anume valoare, este ce anume se face cu ei. Vor înțelege, de asemenea, că Dumnezeu nu are nimic împotriva banilor, iar ideea că banii și spiritualitatea nu merg împreună este total falsă.

Un rezultat al acestei învățături este că oamenii se vor simți eliberați de sentimentul de vinovăție în raport cu banii, iar societatea, în general, își va schimba atitudinea față de bani, făcând astfel posibil ca persoanele care fac lucruri bune pentru lume – chiar și aceia care îndeplinesc „lucrarea Domnului" – să câștige atât cât pot sau cât doresc, fără a se considera că acesta este un lucru greșit.

Va deveni evident faptul că, pentru ca societatea să poată funcționa la cel mai înalt nivel, cea mai mare recompensă ar putea fi oferită persoanelor care înalță societatea la cele mai mari valori – și nu invers.

Moralitatea

Oamenii vor înțelege că moralitatea nu este de neschimbat, sau că este dictată de *Ce Vrea Dumnezeu*, deoarece Dumnezeu nu vrea absolut nimic.

Un rezultat al acestei învățături este că oamenii vor hotărî să definească singuri moralitatea, refuzând să cedeze autoritatea vreunei organizații sau instituții. Rezultatul acestui lucru va fi acela că principiile morale contemporane vor reflecta, într-un mod mult mai autentic, compor-

tamentele contemporane. Astfel, oamenii vor fi capabili să acționeze, să se comporte în felul obișnuit în care o făceau până acum – dar fără să se simtă vinovați sau fără teama de a fi judecați, scoși în afara societății sau condamnați.

Argumentul că, dacă se întâmplă acest lucru, valorile omenirii vor scădea, nu va fi validat, deoarece oamenii, dat fiind nivelul mai înalt de responsabilitate față de ei înșiși, se vor ridica pe trepte mai înalte de măreție, în crearea și exprimarea a cine sunt ei cu adevărat.

Ei vor vedea că *scopul și miracolul vieții este de a ne re-crea pe baze noi, în mod constant, în următoarea cea mai Măreață Versiune a celei mai Grandioase Viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem Noi – ca specie, ca indivizi și ca ființe Divine, într-un univers cauzal.*

Moartea

Oamenii vor înțelege că moartea nu există. Vor ști că oportunitatea de a învăța și de a evolua nu se termină niciodată, că vremea de a fi răsplătiți sau pedepsiți pentru modul în care ne-am trăit viețile nu va veni niciodată, deoarece viața nu este o propunere de răsplată-și-pedeapsă, ci mai degrabă un proces de evoluție continuă și fără de sfârșit, de expansiune, de autoexprimare, autocreare și autoîmplinire.

Moartea va fi înțeleasă ca fiind, pur și simplu, doar o pură tranziție – o modificare glorioasă în cadrul experienței unui suflet, o schimbare la nivelul conștiinței noastre, o eliberare, o îndepărtare de durere, o victorie în procesul etern al evoluției.

Un rezultat al acestei învățături este că mulți oameni vor ști că moartea nu e ceva de care trebuie să se teamă, ci o parte minunată a unei experiențe minunate, numită Viață.

Oamenii vor vorbi despre moarte în mod liber și fără tristețe inutilă. Nu se vor mai simți datori să se agate

de viață, atunci când sunt în suferință și pe moarte, deoarece vor ști că nu există altceva DECÂT viață și, ca atare, nu există motiv să se agațe de Singurul Lucru care Există. Suferința nesfârșită, la încheierea timpului unei persoane, într-o anumită formă fizică, nu va mai fi necesară sau considerată a fi o chestiune de integritate morală, mai mult decât în cazul altor forme de viață. Aceasta nu înseamnă că a-ți suprima viața, ca metodă de a scăpa de anumite dificultăți sau momente de tristețe, va fi sau este încurajată. Va fi de la sine înțeles că viața în forma fizică prezentă este un dar minunat și nimeni nu va dori să-l arunce, ca să scape de provocările vieții. Din contră, la cel mai profund nivel, va înțelege că poate fi folosită pentru a trăi experiența a cine suntem noi cu adevărat.

În acest fel, precum și în multe alte feluri, viețile personale vor fi extrem de diferite, atunci când oamenii vor crea o nouă spiritualitate.

Imaginați-vă niște relații personale cu toți ceilalți, care să nu mai fie bazate pe necesitate, ci care se creează într-un mod mai profund, dintr-o experiență a împlinirii personale, a puterii personale și a expresiei personale a celui mai înalt gând despre tine însuți și despre ceilalți, gând ce sălășluiește în fiecare dintre noi!

Imaginați-vă dragostea care se naște nu din simțământul că „nu pot trăi fără" o anume persoană, ci din conștiința faptului că expresia și experiența Sinelui tău cel mai măreț, mai înalt și mai deplin nu depinde de o altă persoană, ci îmbogățește imens orice ființă a cărei viață ați atins-o, oferindu-vă posibilitatea de a iubi cu adevărat, din poziția celui care dăruiește!

Imaginați-vă o carieră și o muncă care să fie percepute ca o bucurie și o sărbătoare a ceea ce este mai înalt și mai bun în voi și cea mai fericită experiență a Cine Sunteți.

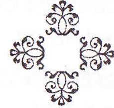
Imaginați-vă o viață fără frica de Dumnezeu și fără sentimentul de vinovăție pentru cea mai mică încălcare a ceea ce vă imaginați că sunt Legile lui Dumnezeu!

Imaginați-vă libertatea sufletului, a minții și a corpului, care ar putea fi trăită atunci când veți înțelege, în sfârșit, că *sunteți cu adevărat* Una cu Dumnezeu! Imaginați-vă puterea pe care o veți experimenta – puterea de a crea viața visurilor voastre și de a-i ajuta și pe alții să o creeze pe a lor!

Imaginați-vă sfârșitul frustrărilor, a neliniștilor și grijilor pentru ziua de mâine – ca să nu mai vorbim despre tristețea și sentimentele neplăcute ce nu par a putea fi alungate, pentru lucruri care s-au întâmplat ieri – când vă veți da seama că *nimic nu poate fi în neregulă*, că toate lucrurile sunt perfecte așa cum sunt, că Dumnezeu nu cere nimic diferit din partea voastră, cu excepția a ceea ce chiar sunteți, a ceea ce chiar faceți și a ceea ce aveți chiar acum!

În cele din urmă, imaginați-vă că trăiți experiența de a venera și de a vă minuna de măreția vieții, exprimându-vă pe voi înșivă, CA VOI, în viața de zi cu zi, datorită minunatei voastre conștiințe extinse.

Aceasta este doar o fărâmă din ceea ce ar putea fi viața în zilele unei Noi Spiritualități – și nici măcar nu trebuie să așteptați ca întreaga omenire să creeze această experiență, la modul colectiv. Toți oamenii pot începe prin a crea acest lucru în mod individual – pentru ei înșiși și pentru cei a căror vieți o ating. De fapt, aceasta este ceea ce viața vă invită să faceți! Este ceea ce Dumnezeu *vă cere* să faceți, chiar acum!

Acum se pune întrebarea: cum să Îl folosim pe Dumnezeu?

24

Pe măsură ce ne pregătim cu toții să facem ceea ce ni se cere să facem, pe măsură ce decidem dacă să decidem cine suntem noi, în relație unii cu alții, în relație cu viața și în relație cu Dumnezeu, ar fi benefic să dezvoltăm în continuare ceea ce am făcut aici, în această carte. Zilnic, putem analiza, în mod obiectiv, orice credință despre Dumnezeu și despre Viață și să decidem dacă vreunele dintre ele mai sunt eficiente sau, din contră, nu mai funcționează.

Aceasta înseamnă să aruncăm o privire foarte atentă asupra fiecărui domeniu din viața noastră – așa cum am făcut aici – și să observăm ce anume ne spunem unul altuia despre ele și ce anume ni se spune, de către acei pe care îi considerăm autorități în viața noastră.

Atenție mare!

Este vorba de a continua autoexplorarea despre care vorbim noi acum. Să presupunem că vă gândiți serios la propriul mariaj, la cel al unui prieten, sau al unuia dintre copii. Căsătoria este ceva ce vă preocupă. Este un moment minunat pentru a ne întreba: mai există și alte credințe, în afara celor examinate aici și care ar putea să tulbure cunoștințele noastre despre adevărul legat de căsătorie?

Am analizat căsătoria mai devreme, dar haideți să mai aruncăm o privire. Să facem o analiză mai amănunțită a „poveștilor" culturii noastre, în legătură cu acest subiect. Să examinăm ce anume înțelegem despre căsătorie, din una dintre sursele autorizate ale omenirii, Sfânta Biblie.

1 Este acceptat ca o căsătorie să constea dintr-o uniune dintre un bărbat și una sau mai multe femei (II Sam. 3:5)

2. Căsătoria nu încalcă dreptul unui bărbat de a-și lua concubine pe lângă soție sau soții (II Sam. 5:13; I Regi 11:3; II Cronici 11:21)

3. O căsătorie este considerată validă, numai dacă soția este virgină. Dacă se descoperă că soția nu este virgină, mariajul este considerat desfăcut și femeia va fi executată (Deut. 22:13-21)

4. Este interzisă căsătoria între un drept credincios și un necredincios (Gen. 24:3; Num 25:1—9; Ezra 9:12)

5. Dacă un om căsătorit moare fără copii, fratele acestuia trebuie să se căsătorească cu văduva. Dacă el refuză să se căsătorească cu văduva, sau în mod deliberat nu îi oferă copii, trebuie sa plătească o amendă și să fie pedepsit, în modul hotărât, de către lege (Gen. 38:6-10; Deut. 25:5-10)

Desigur că nimeni nu sugerează că Biblia ar trebui interpretată la modul literal. Este de înțeles că aceste articole, ca și alte pasaje – din toate sursele și pe mai multe teme – ne indică, pur și simplu, contextul istoric în cadrul căruia sunt conținute mesaje mai generale, atemporale.

Și exact aici este punctul cheie.

Istoria este istorie, dar dacă încercăm să aplicăm istoria, literalmente, la timpurile prezente, nu putem face nimic altceva decât să o repetăm. Și nu cred că mulți dintre noi ar vrea să facă acest lucru.

Dacă, pe măsură ce revedem o parte din trecutul colectiv al omenirii, vom avea curajul să confirmăm faptul că unele dintre ideile noastre istorice despre Dumnezeu și despre Viață nu mai funcționează, atunci înseamnă că deschidem porțile pentru idei noi, cu care să le înlocuim pe cele vechi. Cheia pentru acest lucru este să facem primul pas. Pur și simplu, trebuie *să vrem cu adevărat să admitem*

că unele din ideile noastre despre Dumnezeu și despre Viață nu mai funcționează.

Fiți îngăduitori cu voi înșivă, pe măsură ce vă apropiați de acest lucru, înțelegând că în termeni evoluționiști, noi, oamenii, suntem fără îndoială niște copii și astfel putem fi iertați pentru încăpățânarea și incapacitatea noastră de a vedea și de a înțelege anumite lucruri – cu atât mai puțin să le și acceptăm.

Multor oameni le place să creadă că suntem o specie extrem de evoluată. De fapt, omenirea abia a depășit faza *copilăriei* pe această planetă. În cartea lor, *O Lume Nouă, O Minte Nouă*, Robert Ornstein și Paul Ehrlich plasează acest aspect într-o perspectivă uimitoare, într-un paragraf care ne tulbură mintea:

Să presupunem că istoria Pământului poate fi așezată într-un singur an calendaristic, data de 1 ianuarie, miezul nopții, reprezentând originea Pământului, iar miezul nopții, 31 Decembrie, momentul prezent. Fiecare zi a „anului" Pământului ar reprezenta 12 milioane de ani ai istoriei prezente: pe această scară, prima formă de viață – o simplă bacterie – ar fi apărut cândva, în luna februarie. Forme de viață mai complexe vor apărea mult mai târziu; primii pești apar în jurul datei de 20 noiembrie. Dinozaurii sosesc în jurul lui 10 decembrie și dispar în ziua de Crăciun. Primii dintre strămoșii noștri, recunoscuți ca ființe umane, nu își vor face apariția până în *după-amiaza zilei de 31 Decembrie*. *Homo sapiens* – specia noastră – ar apărea pe la ora 11:45 p.m. Tot ce s-a întâmplat în istoria scrisă a omenirii s-ar petrece în *ultimul minut* al anului.

Vedem astfel cam unde ne situăm, pe o scară a desfășurării evenimentelor. În cartea lor, Robert Ornstein și Paul Ehrlich construiesc un caz puternic, explicând faptul că specia umană este atât de primitivă, încât creierele noastre nu s-au dezvoltat suficient ca să proceseze, în mod eficient, datele pe care viața însăși ni le oferă zilnic.

Oare am putea include aici și datele care ne sunt oferite de Dumnezeu? Bineînțeles – și chiar facem acest lucru.

Dar asta nu este o veste proastă. Din contră, deoarece pe măsură ce ne demonstrează, într-un mod spectaculos, unde ne aflăm acum, ne arată și unde suntem capabili să ajungem. Dacă ne dă motive să înțelegem *cum* am devenit *ceea ce* am devenit, ne oferă același motiv ca să vedem acum, în mod foarte clar, cum *putem* deveni ceea ce *alegem* să devenim.

Ne aflăm acum în cel mai captivant moment care a existat vreodată de când suntem aici. Pe scara Ornstein – Ehrlich, omenirea este pe cale să intre în Minutul Doi. Sunt convins că suntem gata să abandonăm scenariul perimat pe care l-am trăit cel puțin o dată până acum, și în care tehnologia depășește capacitatea noastră spirituală de a o utiliza, să abandonăm reacția noastră reptiliană de „luptă-sau-fugi", pe care o folosim în aproape orice situație în care ne simțim amenințați. Și, mai ales, suntem gata să abandonăm insistența noastră pentru Teologia Separației, această teologie fiind considerată ca ultimă expresie despre Cum Stau Lucrurile în Univers. Putem să ne lărgim conștiența, pentru a include posibilități care nu au existat niciodată în experiența umană. Sunt convins că acum suntem gata să dovedim că Shakespeare avea dreptate când spune în piesa *Hamlet*: „Există mai multe lucruri în Cer și pe Pământ.... decât ați visat vreodată în filozofia voastră".

Mai există un subiect pe care trebuie să-l abordăm aici și care e, pe departe, cel mai captivant. Este vorba despre cum să creăm viața, așa cum ne-ar place să o experimentăm pe această planetă.

Mai devreme am explorat două întrebări fundamentale ale Teologiei. Acestea erau:

1. Cine și Ce este Dumnezeu?
2. Ce vrea Dumnezeu și de ce?

Răspunsurile la aceste întrebări erau:

1. Dumnezeu este viață și totul în viață.
2. Dumnezeu nu vrea nimic, deoarece Dumnezeu are și *este* tot ce Dumnezeu ar putea dori.

Acum, dacă aceste răspunsuri sunt corecte, urmează în mod logic o a treia întrebare:

3. Deci, care este scopul lui Dumnezeu și care este rolul lui Dumnezeu?

Sau, ca să fim mai direcți: care este scopul de a avea un Dumnezeu?

Există un lucru pe care trebuie să-l precizăm – și anume, că nu este nici o separare. Pur și simplu „separarea" *ca aspect de viață* nu există. Toate lucrurile din viață sunt combinate, coagulate, îmbinate, conectate – Creatorul și Cel Creat sunt Una. Și ce dacă? ASTA e totul?

Noi și Dumnezeu suntem Unul și același lucru? În aceasta constă Noua Spiritualitate?

Nu. Este mai mult de atât. Există mai mult decât faptul că Dumnezeu este totul.

Dumnezeu poate fi *folosit*.

ACESTA este scopul de a-L avea pe Dumnezeu.

Mai devreme am precizat că există un motiv foarte bun de a crede în Dumnezeu. De asemenea, am spus că *acesta este motivul*. Forța, puterea, energia, tot ce înseamnă viața însăși poate fi *folosit* cu rezultate consistente și previzibile. Ce interesant că acest punct de vedere este subliniat mereu și mereu, în învățăturile tuturor religiilor!

Toate religiile ne învață că puterea lui Dumnezeu poate fi folosită. Majoritatea însă ne învață să ne îndreptăm în afara noastră, pentru a accesa această putere. Noua Spiritualitate invită oamenii să se îndrepte spre *interiorul* lor. Noua învățătură va fi:

DACĂ NU TE ÎNTORCI SPRE INTERIORUL TĂU, NU VEI AVEA NIMIC

Jean Houston, antropologist și expert în științe so-ciale, exprimă acest lucru, într-un mod foarte elocvent î cartea sa, *Salt peste timp*. Ea spune: „Oamenii sunt pre cum vitraliile. Ei strălucesc, dar când se așterne întunericu adevărata lor frumusețe se dezvăluie doar dacă lumina vin din interior."

Această idee s-a strecurat în cultura comună a om nirii. Probabil că cea mai memorabilă exprimare, pent generația tânără, a fost o propoziție elocventă, a unui cel bru producător de filme science-fiction:

„Forța e cu tine."

Acum, întrebarea care urmează este: cum să Îl fo sim pe Dumnezeu?

E simplu. Gând, cuvânt și faptă.

Ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci este felul în care Îl folosești pe Dumnezeu.

Acestea sunt cele trei Unelte ale Creației – iar ele sunt perfecte. Sunt absolut mărețe. Sunt eficiente.

Gândește numai la ceea ce vrei să experimentezi, spune numai ce vrei să existe cu adevărat, fă numai ceea ce alegi să demonstrezi ca fiind Realitatea ta cea mai măreață.

Privește îndeaproape. Nu este exact ceea ce a făcut orice maestru? A făcut vreun maestru mai mult de atât?

Nu.

Într-un cuvânt, NU!

Dar acum descoperim un alt secret. Când dorești ceva anume, încearcă să afli ce *trăiri* îți imaginezi că vei avea, dacă ai obținut acel lucru. De ce? Deoarece – și aici este cheia, de o importanță uriașă – întotdeauna sufletul tău caută o experiență *interioară* și nu o experiență din afara lui. Majoritatea oamenilor gândesc că ceea ce vor se află în afara lor. Nu este. Este în interiorul lor. Este ceea ce omenirea caută mereu și „trăire“ este cuvântul cu care am denumit această experiență.

Aceasta este cea mai eliberatoare înțelegere a lucrării de evoluție personală, deoarece înseamnă că *în niciun moment nu se cere ceva exterior persoanei tale,* pentru a cunoaște pacea interioară și bucuria interioară.

Aceasta este exact ceea ce Dumnezeu știe în orice moment. Aceasta e ceea ce Dumnezeu ESTE. Și de aceea e posibil să poți spune, în mod categoric că, *ceea Ce vrea Dumnezeu* de la oameni este absolut nimic.

Nici tu nu vei vrea nimic, atunci când îți vei da seama că tot ceea ce căutai erau de fapt *trăirile,* că doar atât ai căutat tot timpul și că orice ai dori să trăiești ca experiență se află în interiorul tău, în orice moment.

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Prin sentimente, sufletul tău îi vorbește minții despre cine ești tu și despre legăturile tale cu Tot Ce Există. Pe parcursul întregii vieți încerci să simți ce simțeai înainte de separarea de Tot Ce Există. După asta ai tânjit, fără să fii capabil să identifici acest lucru, dar pe care l-ai știut întotdeauna. Este impulsul vieții însăși.

Prin sentimente experimentăm toate evenimentele exterioare. Acest lucru nu este valabil și pentru formele inferioare de viață. Ken Keyes Jr. subliniază acest aspect într-o altă carte a sa, *Calea spre fericirea întregii vieți.* Dacă te mușcă un șarpe, asta nu înseamnă că este supărat. Șerpii nu știu nimic despre supărare. Ei nu au astfel de sentimente. Acționează doar din instinct, instruiți de un creier reptilian limitat să acționeze în conformitate cu necesitățile de supraviețuire, obținute de la anumiți stimuli exteriori. Un șarpe nu poate reacționa la stimuli *interiori.* Pentru ca nu are nici unul.

Un mamifer, în schimb, îi are pe amândoi. Creierul mamiferelor s-a dezvoltat după creierul reptilian, pe măsură ce formele de viață au continuat să evolueze pe Pământ. Este vorba de al doilea nivel al creierului și aici sunt experimentate *sentimentele.* Un leu poate deveni furios, dacă cineva îi amenință teritoriul. Un leu reacționează în conformitate cu necesitățile de supraviețuire, bazate pe stimuli exteriori, *dar și* interiori.

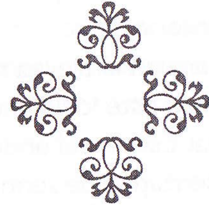
O ființă umană are un al treilea nivel de dezvoltare a creierului. Creierul uman este locul unde se manifestă gândirea, logica și rațiunea. Este locul unde datele obținute de la ambii procesori de senzații și de sentimente (creierul reptilian și creierul mamiferelor) sunt puse la un loc, analizate și înțelese la un nivel superior. Este locul unde se iau *deciziile conștiente,* pe baza tuturor surselor de informații. Dife-

rența între deciziile conștiente și cele inconștiente constă în faptul că, aici, *conștiința ia în considerare consecințele.*

Când ființele umane acționează fără să se gândească la rezultatul acțiunilor lor, se spune că acționează „precum animalele". Noi *suntem* animale, bineînțeles. Suntem mamifere și avem creier de mamifere, construite pe creierul reptilian. Avem exact aceeași reacție de „luptă-sau-fugi", ca și șerpii. Avem exact aceeași mânie ca și leii. Și avem și capacitățile de a raționa ale formelor mai înalte de viață, ale ființelor evoluate. Dar bineînțeles că trebuie să le și folosim. Iar sentimentele reprezintă o unealtă excepțională a creierului, pe care majoritatea oamenilor nu o folosesc în modul cel mai eficient. *Majoritatea oamenilor își petrec viața reacționând la sentimente, mai degrabă decât să le folosească pentru creație.*

Acum, înainte să ne despărțim, vreau să împărtășesc cu voi această extraordinară informație. Aceasta răspunde, în mod direct, întrebării: „Dacă Dumnezeu nu vrea nimic, atunci care este scopul de a avea un Dumnezeu?"

Scopul de a avea un Dumnezeu este acela de a *folosi* esența și energia care ESTE Dumnezeu și care este *viața*, într-un fel care îți permite să creezi propria ta experiență – prin urmare, să devii ceea ce este Dumnezeu: creatorul.

Datorită felului în care ai fost construit de Dumnezeu (adică, datorită modului în care este Dumnezeu), orice sentiment poate fi trăit fără existența unui eveniment corolar stimulator, ce vine din afară. Acesta este, fără îndoială, unul dintre cele mai mărețe secrete ale vieții. Acesta este modul *în care lucrează Dumnezeu.*

Știai că poți să *te gândești*, pur și simplu, la un eveniment și să captezi trăirile pe care vrei să le experimentezi?

Privește un film de groază – sau unul romantic. Nu e necesar să treci printr-o experiență exterioară cu propriul tău corp, ca să simți ceea ce simte persoana din film. Poți chiar să știi foarte clar că persoana pe care o vezi pe ecran *nu este implicată* în acțiune, ci doar interpretează un rol. Chiar nu contează. Oricum vei trăi aceleași simțăminte. Producătorii de filme numesc acest lucru „a obține încrederea publicului". Sarcina lor este să facă un film atât de realist, încât tu ajungi să-ți anihilezi neîncrederea.

Poți să folosești aceeași tehnologie cu ecranul minții tale, plasându-te în rolul principal și *pornind* acțiunea! Poți să trăiești orice senzație dorești, în orice moment dorești. Iar acum urmează adevăratul miracol. Adesea vei descoperi că, prin crearea unei anume trăiri interioare, poți crea un eveniment în afara ta.

Ai perceput clar ce-am spus? Nu e o afirmație de doi bani! Este vorba de un anunț de o importanță enormă. *Crearea unei trăiri în interiorul tău poate crea un eveni-*

ment în afara ta. Acest lucru se întâmplă deoarece trăirile, sentimentele, mișcă energia – iar energia este materia din care e făcută viața.

Acest fenomen este abordat, cu o extraordinară acuratețe, într-o carte clasică, *Puterea gândirii pozitive**, scrisă acum peste cincizeci de ani, de reverendul Dr. Norman Vincent Peale, un preot creștin, care a înțeles că simțămintele sunt un dar de la Dumnezeu care ne conferă puterea creației. Această carte s-a vândut în milioane de exemplare și încă se mai vinde.

O privire asupra acestui proces, puțin mai modernă și nu de orientare creștină, este oferită de cartea contemporană *Cere și ți se va da*, scrisă de Esther și Jerry Hicks**, care ne vorbește despre puterea bucuriei – cum să intri în contact cu ea, cum să o creezi și cum să o folosești ca pe o unealtă minunată, pentru a-ți crea experiențe bogate și depline.

Faptul că poți crea ceva, imaginându-ți acel lucru cu mintea ta, *văzându-l* ca și când s-ar fi împlinit deja și dându-ți voie să experimentezi *trăirile* asociate cu acesta, reprezintă dovada celei mai mărețe știri de care omenirea a auzit vreodată: Dumnezeu nu vrea nimic.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut ceva specific din partea noastră, e greu de crezut că ne-ar fi atribuit puterea de a crea ceva ce *noi vrem*! Și totuși, noi avem această putere. Credeți acest lucru? Dacă nu, atunci bineînțeles că nu aveți nicio putere – deoarece voi vă *folosiți puterea, pentru a crea realitatea că nu o aveți!*

(„Facă-vi-se după credința voastră."***)

Dumnezeu îi spune omenirii un singur lucru: „Vrerea mea pentru voi este vrerea voastră pentru voi". Acest lu-

* publicată de Editura Curtea Veche n ed.
** publicată de Editura Adevăr Divin n.ed.
*** compară Matei 9:29 Noul Testament n. tr.

cru deschide spațiul pentru miracole. Miracole *personale*, în propria voastră viață, de zi cu zi.

Acesta este modul în care Dumnezeu se îngrijește de voi. Dumnezeu se îngrijește de voi, oferindu-vă puterea de a vă îngriji voi înșivă. Fiecare ființă umană are capacitatea de a-și crea propria realitate, în orice moment de acum. De aceea, Acum este cel mai important moment care există – punct de vedere demonstrat elocvent de Eckhart Tolle, în cartea sa extraordinară *„Puterea prezentului"**

Și nu ceea ce *faci* în momentul prezent este cel mai important element în procesul creației, ci modul în care *simți*. Sentimentele tale, trăirile tale sunt cele care îți creează realitatea interioară, iar realitatea ta interioară îți creează experiența exterioară.

Acest lucru te pune exact în scaunul șoferului. Din nefericire, mulți oameni nu știu să conducă. Ei nu dețin controlul, deoarece simțămintele lor pot adesea să-i domine și să-i conducă. Deseori, acțiunile lor din astfel de momente, le afectează întreaga viață.

Aud atât de des acest lucru în seminarile *Recreează-te pe Tine însuți*, pe care le susțin în lumea întreagă. Pe parcursul acestor seminarii intensive, le spun participanților: „Poți să ai orice fel de sentimente dorești. Sentimentele pot fi Lucruri pe care le-ai Ales și nu Lucruri pe care trebuie să le Înduri."

Le spun participanților că simțămintele sunt create de gânduri și că fiecare gând nu este altceva decât o idee invocată în mintea voastră, *care nu este realitate, ci doar o simplă idee – ideea voastră DESPRE realitate.*

O parte din ceea ce facem în seminarile *Recreează-te pe Tine însuți* este de a invita oamenii să renunțe la „poves-

* publicată de Editura Curtea Veche n. ed.

tea" lor. O poveste, în vocabularul meu, este, de la început până la sfârșit, un scenariu pe care îl creăm în mintea noastră, despre cineva sau despre ceva, bazat pe un Gând inițial, care s-a ivit pe neașteptate în mintea noastră – de obicei, născut în urma unei judecăți.

Odată ce ai înțeles acest lucru, literalmente poți să hotărăști să simți în orice fel dorești, în legătură cu orice experiență pe care o ai – și, în acel moment, să o trăiești într-un mod absolut nou, dacă asta este ceea ce ai ales. Ai putea să decizi chiar *înainte ca lucrurile să se întâmple*, ce anume vei simți în anumite condiții sau circumstanțe.

Există o povestire despre un bărbat care, conducând noaptea târziu pe un drum de țară, a avut o pană de cauciuc. A deschis cutia de scule și a descoperit că nu avea cric. A privit împrejur și și-a spus: „Poate găsesc pe cineva prin împrejurimi, care să îmi împrumute un cric" și a pornit în josul drumului. Apoi, pe măsură ce mergea, a început să-și creeze propria poveste despre tot ce se întâmpla.

„Sunt în mijlocul unui drum pierdut de țară", se plângea el. „Nu cred că există vreo casă la kilometri împrejur". Dar, deodată, îi apăru în fața ochilor o fermă. „Este atât de târziu" și-a spus. „Probabil că nu mai e nimeni treaz la ora asta". Atunci văzu o lumină în fereastră. „Cred că e doar un felinar de noapte", își spuse el, din nou. „Întreaga familie doarme liniștită, iar fermierul a lucrat din greu întreaga zi la câmp și e imposibil să se scoale, iar eu va trebui să bat la poartă la nesfârșit, până când fermierul se va trezi furios că l-am scos din pat, iar când îi voi spune că am nevoie de un cric, o să îmi spună: „Of Doamne, omule, vrei acum să mă îmbrac și să mă duc până la hambar, ca să-ți caut unul! și va fi cu adevărat supărat, așa că îmi va trânti ușa în față și ..."

Între timp, omul ajunse la poarta fermei, într-o stare de agitație de nedescris. A bătut în poartă cu putere – iar

poarta s-a deschis aproape instantaneu. „Da?", a spus mirat, fermierul. „Ce fel de om ești tu, să te porți în felul ăsta? Nu poți să vezi că am un necaz? Ceea ce voiam era doar o mică favoare! Pur și simplu, aveam nevoie de un cric! Așa că să nu cumva să te *gândești* să-mi trântești ușa în nas!"

Moment în care fermierul chiar a trântit ușa.

Cu greu aș crede că nu există vreun om în viața asta, care să nu aibă cel puțin o versiune similară a ceea ce s-a întâmplat în propria sa viață. E vorba despre o experiență greu de înțeles, deși a fost creată de unul dintre cele mai puternice instrumente folosite vreodată de oameni. Cei mai mulți îl folosesc în mod involuntar.

Acest proces de a ne decide dinainte trăirile poate fi folosit într-un mod pozitiv sau într-un mod negativ și, din păcate, cel mai des este folosit de oameni într-un mod negativ – deoarece, de obicei, oamenii nu știu că îl folosesc și, de fapt, *neagă* faptul că îl folosesc. Acest gând anticipat despre ceva, născut de o judecată înaintea faptului, se numește *pre*-judecare sau prejudecată.

O persoană poate să aibă „prejudecăți" sănătoase sau „prejudecăți" nesănătoase. Prejudecățile nesănătoase sunt judecăți pe care le faci dinainte și care îți produc stres sau reacții negative, precum supărare, resentimente sau teamă. Prejudecățile sănătoase sunt judecăți pe care le faci dinainte și care îți produc reacții pozitive, precum pacea interioară, bucuria interioară sau o stare de bine.

Poți să privești spre anumite evenimente anticipate în viața ta (multe dintre ele sunt mult mai ușor de prevăzut decât ți-ai putea imagina) și poți să decizi, *chiar înainte ca aceste incidente să se întâmple*, ce vei simți legat de ele. Acest lucru ar putea să pară a fi „calculat" – și chiar așa și este! Nimic nu e „greșit" în a fi calculat, mai ales atunci când plănuiești cele mai bune rezultate emoționale pentru tine

și cei apropiați. Aceasta este ceea ce eu numesc Prejudecată Pozitivă. Poți crea și o nouă percepție despre ceea ce se întâmplă chiar aici, chiar acum.

Byron Katie*, creatoarea procesului pe care ea îl numește *Lucrarea*, vorbește cu o minunată claritate despre toate acestea, în cartea *A Iubi Ceea Ce Este*, scrisă împreună cu Stephan Mitchell. Lucrarea este foarte similară cu *Procesul A Ceea Ce Este*, pe care îl folosesc în seminarile *Recreează-te pe Tine însuți.* Ambele invită oamenii să privească la modul în care gândesc despre ceva, opus experienței lor concrete și reale. Adică, „povestea" lor, opusă realității „cu picioarele pe pământ" sau „din această clipă".

Când oamenii sunt dispuși să renunțe la „povestea" lor, percepția li se schimbă și se întâmplă lucruri surprinzătoare. Iar când sunt dispuși să renunțe la „povestea" lor despre *Ce vrea Dumnezeu*, viața întreagă se poate schimba.

*Editura FOR YOU este pe punctul de a publica *Cine ai fi tu, fără povestea ta?*, de Byron Katie, carte care va apărea la începutul anului 2010. N.ed.

Există puține lucruri în viață, pe care le trăim pentru prima dată ca experiență. Teama nu este o primă experiență pentru nimeni. Nici mânia. Și nici iubirea. Toate au mai fost trăite și înainte.

De fapt, în acest moment al vieții tale, ar fi perfect adevărat să spui că nu ești capabil să ai o nouă experiență emoțională, pentru simplul motiv că nu există niciuna. Tot ce este nou sunt *condițiile sau circumstanțele exterioare*, care creează sau stimulează experiența emoțională pe care o ai. Chiar și acestea nu sunt foarte noi. Sunt, pur și simplu, variațiuni pe aceeași temă. Sunt mecanisme declanșatoare, care reamintesc o experiență fizică anterioară și te invită la o reacție emoțională. Despre asta este vorba: invită să re-*acționați* sau să *acționați din nou*, așa cum ați mai făcut-o și înainte.

Acest lucru se întâmplă când folosim creierul nostru inferior – combinația între creierul reptilian și creierul de mamifer, despre care am vorbit mai înainte.

Această parte din creierul nostru nu poate face diferența. *Nu cunoaște diferența* între lucruri. Nu poate defini timpul. Nu poate separa un moment de alt moment, nici o persoană de altă persoană. Gândește că ieri este acum și acum este ieri – și încearcă să le vadăpe amândouă ca pe același lucru. El poate, de exemplu, să gândească că soțul tău este, de fapt, tatăl tău, contopindu-i pe ambii într-o singură persoană.

Poate că, atunci când erai copil, unul dintre părinți ți-a spus ceva care te-a durut foarte mult, deoarece era chiar persoana de la care așteptai sprijin și aprobare – și astăzi, când

soțul tău a spus același lucru, sau ceva foarte similar, *creierul tău inferior crede că cel care vorbește este părintele tău.*

Întrucât ți-ai reținut emoțiile atât de mult timp, reacția ta ar putea fi total disproporționată față de „ofensă". Doar după ce lucrurile s-au calmat puțin, atât tu cât și soțul tău vă veți mira de unde provin atâta supărare și atâtea resentimente.

Ele provin de la invitația pe care a primit-o mintea ta de a gândi că *acum* este *înainte* și că *ei* sunt *ceilalți.* Mecanismul de „luptă-sau-fugi" s-a declanșat. Este momentul „supraviețuirii de sine".

Maeștrii refuză această invitație. Ei văd totul *ca și când* ar fi pentru prima dată, ca și când nimic asemănător nu s-a întâmplat vreodată. Ei privesc în profunzime la ceea ce simt – și analizează adevărul. Maeștrii îi aduc fiecărui moment o gândire originală, mai degrabă decât păcatul originar.

În acest mod, Maeștrii văd Momentul Prezent – adică, ce se întâmplă acum și aici – mai degrabă decât *re*-crearea unor momente experimentate anterior și povestea care a fost construită în jurul lor. Astfel, ceea ce pentru alții ar fi fost un moment al reacției, pentru maeștri devine unul al creației.

Se poate întâmpla același lucru și în cazul tău. Tu poți să alegi, în mod conștient, cum să simți. Poți să faci acest lucru, permițându-le sentimentelor tale să fie controlate de partea superioară a creierului și nu de partea inferioară, creierul reptilian și creierul de mamifer. Poți literalmente *să-ți ridici nivelul conștiinței.* În acel moment, sentimentele tale, ca și cele ale maestrului, devin creație și nu reacție. Ele îți devin cei mai buni prieteni.

Chiar și acele sentimente sau trăiri pe care tu nu le alegi în mod conștient, îți pot fi cei mai buni prieteni, pentru că îți semnalează cât de mare este distanța între adevărul tău interior și realitatea ta exterioară.

În cartea *A Iubi Ceea Ce Este,* Byron Katie scrie: „Este ușor să fii dărâmat de anumite sentimente copleșitoare, așa că e de mare ajutor să-ți amintești că orice sentiment stresant funcționează ca un ceas deșteptător care îți spune milos: *Ești prins într-un vis.* Depresia, durerea și teama sunt daruri care spun: „Dragul meu, privește la ce gândești tu în acest moment! Trăiești într-o poveste care nu este adevărată în ce te privește!"

În momentul în care ai experiența unor sentimente negative, îi poți spune subconștientului tău: „Îți mulțumesc că mi-ai arătat acest lucru", apoi eliberează negativismul, înainte de a-l face să faci din el un adevăr și înainte să devină o emoție.

Emoția este o energie în mișcare*. Este ceea ce faci cu sentimentele pe care le *ai.* Un simțământ este, pur și simplu, un gând pe care îl ai despre ceva. O emoție este o erupție, o manifestare, o expresie specială a acelui gând. În momentul în care îl pui în acțiune, asta *face ca el să devină real.* Este vorba de o expresie exterioară, a unei idei interioare.

Deseori ne „etalăm emoțiile". Asta înseamnă că însuși corpul face unele acțiuni (sărim în sus de bucurie!) care anunță lumii ceea ce simțim. Există o diferență foarte subtilă aici, știu acest lucru. Mie personal mi se pare că o „emoție" este ceea ce mintea noastră îi spune corpului că trebuie să facă în legătură cu ceea ce simțim. „Simțim" un anume lucru și atunci devenim „total emoționali". Aceasta înseamnă, plini de Energie în Mișcare.

Simțămintele sunt întotdeauna adevărate. Emoțiile pot fi câteodată înșelătoare. O persoană ce stă pe stradă și urmărește o altă persoană care plânge, nu are idee ce anume se întâmplă. Nu are cum să știe ce se întâmplă, decât că cealaltă persoană are o puternică stare emoțională.

* joc de cuvinte: e-motion, în care motion - mișcare n.tr.

Ar putea fi un simțământ de tristețe – sau de mare bucurie.

Astfel, simțămintele reprezintă adevărul nostru cel mai profund. Emoțiile sunt manifestări mentale și fizice ale simțămintelor, după ce mintea a trecut prin ele cu o analiză nesfârșită și foarte rapidă.

Mintea nu are habar despre simțăminte și trăiri. Doar inima noastră știe. Desigur că mintea *crede* că știe, așa că vine cu tot felul de răspunsuri. Unele dintre ele sunt în armonie cu adevăratele noastre simțăminte. Altele nu.

În momentele de mari decizii și alegeri în viață, ar fi benefic pentru noi să pătrundem adânc în interiorul nostru și să privim la Adevăratele Simțăminte. Acolo se află adevărul nostru – și nu în Emoțiile noastre.

Procesul *Ceea Ce Este*, pe care îl folosesc în seminarile *Recreează-te pe Tine însuți*, este un mod minunat de a face acest lucru, legat de o chestiune specifică sau o problemă imediată.

Lucrul cel mai minunat despre acest proces este că, odată ce ai învățat cum să-l folosești, poți să și faci acest lucru acasă, cu ușurință. Poți să-l utilizezi în orice moment, în orice loc, cum dorești.

La început poate vrei să folosești hârtia și creionul, dar după ce ai încercat de câteva ori, va deveni un proces automat. Este cu adevărat un proces mental, prin care poți să treci foarte repede prin mintea ta, fără ca cineva să știe că faci acest lucru.

Aceasta îți conferă un al doilea nivel de stare de maestru pentru a-ți crea experiența ta, clipă de clipă și zi de zi.

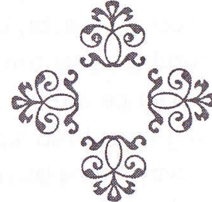
Primul nivel este acela de a decide tu, în mod conștient, cum anume *hotărăști să simți*, în privința anumitor lucruri.

Al doilea nivel este acela de a decide, în mod conștient, cum anume *hotărăști să exprimi* anumite simțăminte pe care le ai, fie că alegi acele simțăminte în mod deliberat, sau nu. Acestea sunt țelurile Procesului A Ceea Ce Este.

Avem aici un material extrem de puternic.

Acest mecanism pe două nivele este Instrumentul Instrumentelor.

Negativitatea nu e ceea ce te poate doborî; negativitatea este ceea ce tu poți înfrânge.

Când renunțăm la „povestea" noastră despre *Ce vrea Dumnezeu*, putem renunța la cel puțin două simțăminte pe care nu trebuie să le mai trăim vreodată: frica și vinovăția. Mereu am spus că frica și vinovăția sunt singurii dușmani ai omenirii. Acest lucru este profund adevărat.

Vinovăția nu are rost și nu este, în nici un caz, același lucru cu regretul. Regretul este sentimentul care ne spune că ne pare rău pentru ceea ce am făcut și că nu dorim să mai facem acel lucru din nou. Vinovăția este sentimentul care *ne inculpă pentru ceva* și nu ne lasă niciodată să ne mântuim, indiferent *ce* vom face. Regretul ne dă putere, vinovăția ne paralizează.

Frica nu are rost și nu e același lucru cu prudența. Prudența este simțământul care ne spune că ne va fi bine dacă privim în ambele direcții, înainte să abordăm curba pe șosea. Frica este simțământul care nu ne lasă nici măcar să intrăm în curbă. Prudența ne dă putere, frica ne paralizează. Frica este sentimentul care, ca și oricare alt simțământ, creează vibrații.

Am învățat, mai devreme, că sentimentele pot produce aparența realității. Acest lucru se întâmplă datorită faptului că simțămintele mișcă energia, simțămintele sunt energie și energia este materialul din care este făcută viața. Frica, în sine, este o energie, o vibrație.

Totul este o vibrație. Fizica cuantică și teoria superstringurilor – și, în prezent, ultima expresie a acestora,

numită teoria M* – ne spun că tot ce există nu se compune din „puncte" de energie, ci din „stringuri" circulare absolut minuscule, care vibrează constant, cu frecvențe diferite. Aceste stringuri au capacitatea de a se interconecta, intersecta unele cu altele, creând „super-stringuri".

Este oare posibil ca vibrațiile „superstringurilor" să fie create cu mintea? Când intrăm într-o cameră unde cei de acolo tocmai s-au certat, chiar dacă au încetat cearta, în momentul în care intrăm, simțim imediat că în cameră sunt *vibrații proaste*. Oare, oamenii care s-au certat, sunt cei care au creat aceste vibrații?

Sentimentele se simt *în aer*. Și, cu cât spațiul este mai compact, cu atât mai ușor se simte acest lucru. Asta, deoarece simțămintele – adică *energia* – sunt concentrate într-un spațiu limitat și cu cât vor fi mai puțini oameni, cu atât vor fi mai puține variațiuni în acest amestec, făcând ca energia să fie mai puțin amestecată și mult mai ușor de identificat.

Toți creăm variații în fluxul de energie din jurul nostru. Producem fluctuații. Noi *înșine* suntem fluctuații. Noi suntem schimbări permanente în câmpul energetic care se învârte în jurul nostru. Fluctuațiile noastre creează, la rândul lor, alte fluctuații sau „perturbații" în câmpul de energie adiacent câmpului nostru de energie - iar acestea afectează

* În mijlocul anilor '90, Edward Witten de la Institutul pentru Studii superioare, dar și alți cercetători importanți au considerat că cele cinci versiuni diferite ale teoriei stringurilor e posibil să descrie același lucru, văzut din perspective diferite. Ei au propus o teorie care le unește pe toate, numită Teoria-M, în care M nu este specificat în mod special, dar, în general, se consideră ca se referă la membrană. Teoria-M a unit toate teoriile stringurilor, afirmând că stringurile reprezintă, de fapt, felii unidimensionale ale unei membrane bidimensionale, care vibrează într-un spațiu din dimensiunea a 11-a. n. tr.

câmpul din jurul lor și așa mai departe, spre exterior, tot mai departe spre exterior, într-o eternă distribuție a energiei care atinge câmpuri de influență din ce în ce mai mari, cu cât se îndepărtează de Sursa inițială, dar cu un impact din ce în ce mai mic, cu cât distanța este mai mare de Sursă.

În acest fel, fiecare gând afectează întreaga lume – și, fără îndoială, într-o oarecare măsură, întregul univers. Cât de mult? Probabil că nu într-un mod foarte semnificativ, dată fiind lipsa de concentrare pură și consistență a energiei pe care cei mai mulți oameni o emană. Dar dacă aceasta este concentrată și fermă, dacă devine vârful ca o rază laser a unei clarități excepționale, poate să treacă efectiv prin orice obstacol aflat în câmpul de energie înconjurător, rearanjând acel câmp, în forma pe care noi, ca indivizi, o alegem.

Acesta este modul în care mulți oameni au învățat să influențeze profund și să aibă un impact extraordinar asupra realității lor personale. *Ei trăiesc viața, așa cum aleg să o trăiască.* Și, atunci când mulți indivizi fac aceeași alegere, *în mod colectiv*, energia *combinată* a *conștiinței colective* poate avea, în orice mediu, o influență imediată și detectabilă asupra unei realități mai extinse. În cele din urmă, aceasta ar putea afecta chiar viața pe Pământ.

Punctul esențial în acest caz este concentrarea și consecvența, combustibilul este simțământul și instrumentul este gândul. Cum ne concentrăm? În ce fel ne menținem consecvenți? Și aici, de asemenea, ni s-a oferit un mecanism ușor de înțeles, ușor de folosit. Mecanismul se numește Intenție.

Noi ne influențăm energia creativă prin intențiile noastre, în orice moment. Facem acest lucru fie conștienți, fie inconștienți – dar o facem tot timpul. În măsura în care intențiile noastre ne sunt clare, suntem creativi în mod conștient. În măsura în care intențiile noastre proprii apar

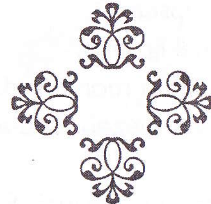
dintr-un program de care nici măcar nu suntem conștienți (o reacție a subconștientului), energia noastră devine împrăștiată și ne este extrem de greu să obținem un anume rezultat, pe care îl dorim în viața noastră.

Viața se desfășoară conform intențiilor noastre.

Acest lucru a mai fost spus de multe ori.

Acum ești invitat să-ți concentrezi atenția asupra acestui lucru.

Concentrează-ți atenția asupra intenției tale. Renunță la vinovăție și frică – acesta fiind primul pas prin care îți limpezești intențiile, căci vinovăția și frica nu fac altceva decât să le întunece.

Există un lucru pe care îl puteți observa în toate aceste discuții despre *Ce vrea Dumnezeu* și despre procesul vieții și creația pură. Tu te afli în centrul a tot ceea ce este.

A lipsit doar un singur lucru în ce privește modul în care Îl percepi pe Dumnezeu.

TU.

Tu ești ceea ce lipsea.

Dar acum nu mai lipsești.

Ai fost pierdut la un moment dat, dar acum ești regăsit. Ești regăsit în Dumnezeu. Și L-ai regăsit pe Dumnezeu în tine.

Dumnezeu este Unica Ființă. Sau, altfel spus, Dumnezeu este Unicul care *ființează*.

Și cum ființează Dumnezeu? Dumnezeu ființează ca Dumnezeu Însuși.

Gândește-te la asta.

Cumpănește asupra acestor lucruri, adânc în inima ta.

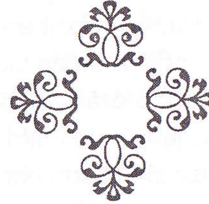
Acum modul de a înțelege se extinde. Dintr-odată devine clar că Dumnezeu FIINþEAZĂ prin ceea ce Dumnezeu *este*. „A ființa“ și „a fi“ sunt unul și același lucru. Este un cerc. Un cerc fără de sfârșit și fără de început. Nu încerca să găsești începutul sau sfârșitul, pentru că vei căuta în zadar Ceea Ce Nu Este. Doar Ceea Ce Este există. Există Un Singur Dumnezeu. Ce fel de Dumnezeu este acesta?

Allah? Adonai? Dumnezeu? Elohim? Hari? Iahve? Krishna? Rama? Vishnu? Iehova?

Sunt toți la un loc.

Acum cuvintele încep să-și schimbe forma. Cuvintele sunt forma de comunicare cea mai puțin demnă de încredere. Pe măsură ce căutările pentru înțelesuri mai înalte avansează, tot ce pot să facă cuvintele este să se destrame.

Dumnezeu este ce Dumnezeu este.
Dumnezeu este ce Dumnezeu?
Dumnezeu este ce?
Dumnezeu este.
Dumnezeu.

Dumnezeu este Dumnezeu. Sau, ca să folosim propriile cuvinte ale lui Dumnezeu:

EU SUNT CEL CE SUNT.

Am auzit acest lucru atât de des, în anii copilăriei.

Eu sunt cel ce sunt, spuse Dumnezeu.

Niciodată nu am înțeles ce înseamnă. Apoi, într-o bună zi, mulți ani mai târziu, mergeam în josul unei străzi, împreună cu un maestru. Am văzut un om murdar, împuțit, nebărbierit, ce zăcea sprijinit de un zid, ținând într-o mână amorțită, o sticlă de vin. Sforăia. „Iată, pentru numele lui Dumnezeu, ce pot să ajung și eu", am murmurat. Maestrul meu m-a privit și a spus: „Nu. Iată, *datorită* grației lui Dumnezeu, acolo pot să ajung și eu".

Nu am priceput nimic, așa că profesorul mi-a explicat.

De fiecare dată când vezi ceva ce pare a fi în afara ta, nu te separa, ci contopește-te cu acel lucru. Devin-o unul și același. Tu ești unul și același lucru cu tot ce te înconjoară. Nu te încuraja singur să gândești gânduri de separare.

Privește acest om și spune-ți: „Uite-mă pe mine, sunt un bețiv." Privește o stea de cinema și spune-ți: „Uite-mă, sunt celebru!".

Privește iarba și spune: „Uite-mă, sunt iarbă!".

Continuă să te vezi pretutindeni. Doar privește și spune: „Eu sunt acela."

Practică această metodă în fiecare zi și, după trei luni, ea îți va da o perspectivă complet diferită asupra vieții.

Așa am făcut. Când mă plimbam prin împrejurimi, îmi spuneam în mintea mea, de îndată ce priveam la ceva: „Eu sunt acela!"

Într-o zi, îi explicam unei persoane cu care mă plimbam împreună, de ce priveam lucrurile într-un mod atât de profund. Se pare că aveam o anumită expresie pe față, care îmi trăda starea. Am fost întrebat: „La ce te gândești?" Și i-am răspuns: „Păi, mă gândeam că eu sunt acel lucru".

„Tu ești acel lucru? Despre ce vorbești?"

Atunci am început să arăt spre lucrurile ce se aflau în jurul meu spunându-i: „Eu sunt asta, eu sunt asta, eu sunt asta ...". Și prietenul meu m-a întrerupt: „Nu, nu ești. Tu ești tu." I-am răspuns: „Nu chiar. Nu, în realitatea supremă. În lumea iluziilor, eu sunt „eu" aici, dar în realitatea supremă eu sunt „eu" cel de aici, dar sunt în același timp și acel lucru."

Prietenul meu mi-a aruncat o privire întrebătoare.

I-am răspuns: „Nu, serios. Eu chiar sunt cel ce *sunt*!"

Apoi, mi-a trecut un fior rece pe șira spinării. Brusc, mi L-am imaginat pe Dumnezeu care se plimbă și, arătând spre un lucru sau altul, îi spune unei lumi neîncrezătoare: *Eu sunt cel ce sunt.*

În acel moment m-am eliberat.

Acum, și tu ești liber.

Liber de orice limitare pe care ai avut-o vreodată în ceea ce te privește. Liber de orice idee pe care încă o ai faptul că Dumnezeu și tu sunteți separați.

Toate sufletele lumii pot fi eliberate. Noua Spiritualitate este o mișcare a drepturilor civile pentru suflet, care, în cele din urmă, eliberează omenirea de opresiunea credinței într-un Dumnezeu separat, furios, violent și de temut.

Ființele umane *au fost întotdeauna libere.*

Pur și simplu, nu au știut acest lucru.

Nici tu, nici vreunul dintre strămoșii tăi, nici strămoșii strămoșilor tăi nu L-ați dezamăgit pe Dumnezeu. Niciodată nu ai fost nesupus lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu a emis nici un fel de ordin. Cui ar vrea Dumnezeu să-i comande? Și către cine Și-ar îndrepta Dumnezeu pedepsele, dacă poruncile sale nu sunt respectate? Și-ar folosi El mâna dreaptă, ca să-și plesnească mâna stânga?

Noua Spiritualitate, ca să mai clarificăm o dată, nu încearcă să înlocuiască religiile actuale ale omenirii, ci să le dezvolte; nu vrea să le elimine, ci să le împrospăteze cu un adevăr mai amplu și o relevanță mai mare pentru Noul Mileniu.

Noua Spiritualitate nu este un sacrilegiu, sau apostazie, blasfemie sau erezie. Este o abordare complet diferită. Extrem de diferită fața de ceea ce am fost învățați până acum de principalele religii ale lumii. Chiar pentru acest motiv, ea poate reprezenta o valoare enormă pentru omenire.

Aceleași vechi povești despre Dumnezeu și despre viață sunt cele care ne ucid. Aceleași vechi gânduri, aceleași vechi cuvinte, aceleași vechi fapte.

Iată Noua Spiritualitate, în trei cuvinte:

Dumnezeu este totul.

Ce revelație profundă! Ce viziune remarcabilă! Ce conștientizare care schimbă vieți!

Din această conștientizare vine o concluzie perfectă.

Dumnezeu nu vrea nimic.

Imediat începi să înțelegi. Dintr-odată începi să vezi. Orb ai fost, dar acum vezi.

Noi, oamenii nu trebuie să fim salvați de „ispitele Diavolului", nu trebuie să fim salvați de noi înșine. Ne amenințăm singuri cu condamnarea la Iad, chiar aici, pe Pământ, dar acum avem șansa să alegem într-un mod mult mai înțelept.

Trebuie să alegem între miturile străvechi, povești culturale vechi de secole, tehnologii depășite, sau noile adevăruri, o înțelepciune mai grandioasă a lui Dumnezeu și o Lume Unificată, exprimată ca Unul, ce proiectează splendoarea Vieții Însăși *în* viața însăși și în sfârșit aduce posibilitatea unui Nou Mod de Viață pentru Toată Omenirea.

Trebuie să alegem între Ieri și Mâine.

Omenirii i s-a făcut invitația de a explora posibilitățile magnifice ale Dumnezeului de Mâine* și lumea pe care acest nou Dumnezeu o poate crea.

Nu este câtuși de puțin vorba de un nou Dumnezeu, ci doar de o nouă înțelegere a Dumnezeu prezent, a Dumnezeului Unic, a Singurului Lucru Care Există.

Noua înțelegere ar putea lansa cei O Mie de Ani de Pace, despre care s-a scris. Ar putea da naștere Glorioasei Epoci de Aur.

---

* a se vedea cartea *Dumnezeul de mâine,* de același autor, publicată de Editura FOR YOU. N. ed.

Foarte puțini oameni vor fi în stare să creadă tot ce este conținut în această carte.

Cel puțin, la început.

Va veni însă o zi, când toată lumea va accepta ceea ce a fost scris aici, ca pe ceva „de la sine înțeles". La acea dată din viitor, toate acestea vor părea atât de *evidente*. Chiar și astăzi, este deja evident pentru unii. Există unii care *vor crede* acest mesaj chiar acum, în acest moment. Dintre aceștia, unora li se va părea greu să stea liniștiți. Ei vor dori să facă ceva cu ceea ce au aflat, deoarece vor recunoaște imediat că s-ar putea schimba totul în lumea noastră.

Vor fi oameni care vor înainta fără teamă spre teritorii necunoscute, deschizând o cale pentru cei care îi vor urma, visând visele pe care numai cei curajoși le pot visa.

S-ar putea să nu dețină poziții în care să fie văzuți, dar în curând ar putea fi percepuți ca adevărate candele ce luminează lumea cu adevărat. E posibil să nu dețină poziții în care să dețină putere, dar în curând îi vor da putere întregii specii, pentru a-și revendica moștenirea și a-și trăi, în sfârșit, adevăratul destin. Prin urmare, ei vor fi printre acele ființe umane care schimbă viața pe Pământ, într-un mod remarcabil. Iar aceasta va fi moștenirea lor.

Și tu ai putea fi printre cei puțini aleși. Dacă sufletul tău se umple de bucurie la înțelegerea mesajului revelat aici, în termeni atât de simpli, încât nu mai pot fi răstălmăciți, distorsionați sau negați, atunci tu ești acela. Dacă

mintea ta zboară spre noi posibilități pentru propria ta viață și pentru oamenii de pretutindeni, ca rezultat al acestui mesaj, atunci tu ești acela.

Dacă ești tu acela, s-ar putea să începi să trăiești în conformitate cu mesajul pe care l-ai găsit aici. Și, trăind în acest fel, în mod tacit îi vei invita și pe alții să aibă în vedere idei alternative, extrem de puternice, care dezvăluie experiența ta, întrucât unii nu vor mai putea să-ți ignore comportamentul și se vor minuna de ceea ce știi și de modul în care ai ajuns la această cunoaștere.

Va fi momentul perfect de a face ceea ce eu numesc Invitația Tăcută. Comportamentul tău, modul în care îți trăiești viața, reprezintă prima parte a Invitației Tăcute. Și alții din jurul tău vor dori să exploreze posibilitățile extraordinare pe care gândurile tale le oferă. Când te vor întreba cum poți să treci prin lume și prin viață, cu o astfel de stare plină de pace, bucurie și iubire, atunci le vei spune. Liniștit, fără nici o încercare de a „converti" sau de a crea prozeliți, le vei spune, pur și simplu, ce anume înțelegi tu când e vorba despre lume, viață și Dumnezeu.

Vei face acest lucru, deoarece știi că aceste idei ar putea să-ți răstoarne complet lumea cu susul în jos – și deoarece îți dai seama că lumea ta s-ar putea să aibă nevoie de un pic de astfel de răsturnare, chiar acum. Și vei mai face acest lucru, deoarece știi că dacă cineva ca tine nu va face acest lucru, nimeni nu-l va face.

Este adevărat că mesajul prezentat aici va capta atenția multor persoane influente și cu mare deschidere. Este un mesaj absolut uluitor, care își va face, cu siguranță, drum spre oamenii cu poziții înalte din guverne, afaceri, media, TV, sport, învățământ și religie. Este adevărat și faptul că, dintre aceștia, un mic număr ar putea să descopere

că sunt de acord cu acest mesaj. Cu toate acestea, puțini vor fi cei care vor fi în stare să admită acest lucru.

Persoanelor importante, care au influență și putere, nu le prea place să-i facă pe alții să nu se simtă în largul lor. Aceasta este o problemă legată de ce anume pun ei pe primul plan. Oamenii importanți nu pot face prea multe în mod public pentru a activa idei cu care ei s-ar putea să fie de acord, în cazul în care aceste idei sunt neconvenționale. Unii o fac. Majoritatea nu.

Corupția apare în multe forme, inclusiv corupția conștiinței, a minții și a voinței. Cea din urmă este cea mai distrugătoare.

Cea mai mare parte a corupției nu apare în lume prin ceea ce oamenii fac, ci prin ceea ce ei nu fac. A nu face nimic înseamnă a face totul. A nu spune nimic înseamnă a spune da.

Se pare că *Nu* trebuie pronunțat.

Întrucât persoanelor aflate în poziții importante le este greu să spună *nu* ideilor prezente acum în lume despre Dumnezeu și despre Viață, o nouă conducere ar trebui găsită, dacă vrem ca noile idei să atingă un număr mai mare de oameni care să le ia în considerare și să le exploreze.

Prima calificare pentru a deveni un astfel de conducător este puterea voinței. Omenirea trebuie să-și redobândească voința colectivă și noi conducători trebuie să arate calea, fiind călăuze.

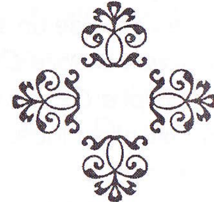
Aici este locul în care poți interveni și tu.

Te rog, ia în considerare posibilitatea *ca tu să te fi adus singur spre acest mesaj de vindecare, în acest moment*, ca răspuns al unei chemări a sufletului tău. Este o chemare de a-ți lua zborul spre înălțimi. Este o dorință ce vine din profunzimea ta, ca să faci o diferență, într-o lume plină de *in*diferență.

Din cauza acestei indiferențe, lumea noastră ne-a fost luată. Viața la care am visat se transformă încetul cu încetul într-un coșmar care ne face disperați – și va continua să se întâmple tot așa, dacă nu ne trezim acum.

Am văzut soarele apunând peste dorințele multora dintre noi. Cu toate acestea, după cum spunea Ernest Hemingway atât de elocvent, soarele răsare din nou. Haideți să nu ne lăsăm pradă somnului, chiar în zori. A venit timpul ca omenirea să se trezească.

Ce-ați zice să ne trezim unul câte unul, apoi ușor, cu blândețe, să ne trezim unii pe alții?

ÎNCHEIERE

Una dintre cele mai importante cărți pe care le-ai citit vreodată ar putea fi chiar aceasta. Iar acest lucru poate fi adevărat, fie că ești de acord cu ea, fie că nu.

Dacă nu ești de acord, atunci nu am nicio îndoială că măcar ți-a clarificat punctul tău de vedere, mai bine ca oricând – iar acesta chiar e un lucru bun. Dacă ești de aceeași părere, sunt absolut sigur că ți-a fost de foarte mare folos.

Pot să-ți spun că scopul acestei cărți nu e să te facă să-i accepți conținutul, ci e vorba de un scop mult mai înalt: *acela de a redeschide discuția despre Dumnezeu – despre Cine Este Dumnezeu și despre Ce vrea Dumnezeu.* Dacă a făcut acest lucru – și numai acest lucru – atunci cartea și-a atins scopul pe care și l-a propus.

Aș vrea să-ți mulțumesc pentru curajul pe care l-ai avut de a explora acest subiect, împreună cu mine. Știu că știi faptul că orice gând nou sau diferit despre Dumnezeu este descurajat de mulți oameni. Aceștia sunt cei care spun că ei cunosc deja tot ce trebuie cunoscut în legătură cu această temă. Ei îți vor spune că *ultimul lucru pe care îl vrea Dumnezeu* este un nou mod de a gândi despre *Ce vrea Dumnezeu.*

Nu se admite nici un fel de gândire nouă. Aceasta este regula. Orice mișcare spre o gândire nouă este demonizată, iar Mișcarea Noului Gând este considerată lucrarea lui Satana. Există oameni care îți vor spune că riști să nu ajungi la mântuirea sufletului, dacă încerci doar să explo-

rezi cu seriozitate noua gândire pe care ai găsit-o aici – ca să nu mai vorbim de a ți-o însuși.

Dacă omenirea ar fi adoptat aceeași poziție cu privire la tot ce e nou în ce privește știința, tehnologia sau medicina, practic nu ar mai fi făcut nici un progres, în ultimii 300 de ani. E adevărat că, până și în aceste domenii, noile idei au fost adoptate adesea într-un ritm foarte încet – dar, cel puțin, au fost permise. Cel puțin au putut fi *introduse* și, cu timpul, discutate.

Nu s-a întâmplat la fel în teologie. Orice fel de discuții serioase privind o altă variantă legată de Dumnezeu și de viață, și care nu e în conformitate cu noțiunile general acceptate de o anumită cultură, nu numai că sunt descurajate, dar sunt etichetate ca *o ofensă adusă credinței* și pedepsite corespunzător. Nici măcar într-o lucrare de *ficțiune* nu se pot explora idei diferite despre Atotputernicul. Vă amintiți de Salman Rushdie?

În Statele Unite, lucrurile sunt mai puțin grave. Idei noi și copleșitoare despre Dumnezeu sunt, pur și simplu, ignorate. Am scris până acum cinci cărți de mare succes despre Dumnezeu, aflate în topul listei de best-sellere din *New York Times*, iar *zarul însuși* nu a făcut recenzia nici măcar a uneia dintre ele.

Atunci când e vorba despre cele mai sacre credințe, societatea noastră nu tolerează idei noi care atacă doctrina – sau măcar o pun la îndoială. În felul acesta, încercăm să construim o realitate a secolului al XXI-lea, folosind uneltele morale, etice și spirituale ale secolului întâi. Aceasta seamănă cu un chirurg care intră într-o sală de operație modernă, ținând în mână o piatră bine ascuțită.

Nu e cazul să ne construim ziua de mâine, bazându-ne pe astfel de instrumente primitive. Prohibiția împotriva noilor idei și a gândurilor noi legate de Dumnezeu

poate și trebuie să fie ridicată. O nouă discuție despre Dumnezeu și *Ce vrea Dumnezeu* trebuie să înceapă.

Epoca în care trăim tremură în mijlocul prăbușirilor ontologice" spune Jean Houston în cartea sa extraordinară, *Forța Vieții.* „Totul se schimbă: morala, structurile deja stabilite, guvernele de factură standard, religiile, structurile economice, chiar realitatea consensuală se prăbușește - țesătura fundamentală a vieții și procesul prin care ne-am organizat realitatea și am crezut că știm cine, de ce și unde suntem."

Lumea prin care ne-am înțeles pe noi înșine - o lume care și-a început mandatul de bază acum câteva mii de ani, cu anumite idei despre omenire, despre Dumnezeu, despre realitate și despre ordinea morală și metafizică și care, în termenii vieții noastre existențiale a început acum trei sute de ani, printr-o revoluție științifică - este o lume care nu mai funcționează. Este o lume al cărui termen a expirat, ale cărei paradigme se erodează și care nu ne mai asigură mijloacele și punctele de referință prin care să ne înțelegem pe noi înșine. Nu suntem cu mult diferiți de pisica ce aleargă și cade din vârful stâncii, dar continuă să dea din picioare și să creadă că încă aleargă, călcând pe aer, deasupra abisului, până când își dă seama de situație și spune „hopaaa!

Există o bucată de timp între sfârșitul unei epoci și momentul în care descoperim că s-a sfârșit. Noi suntem copiii acelei perioade, oamenii timpului cuprins între paranteze - și nu există perioadă mai palpitantă în care să trăiești, decât acesta, deoarece viitorul se deschide în perioada parantezelor - acum se

pun semințele unei epoci noi și noi mituri sunt pe cale să apară...

Poți și tu să ajuți în acest proces. Știu sigur că mulți dintre voi doresc acest lucru. Există o întrebare care mi s-a pus mult mai des decât oricare alta, în anii care au urmat după publicarea primei mele cărți*. Oamenii care au fost profund impresionați și adânc emoționați de prospețimea mesajului mi-au scris cu miile (peste 60.000 de scrisori și e-mail-uri), întrebând: „Ce pot să fac pentru a ajuta ca acest mesaj să fie răspândit *în lume*, să trimit acest mesaj mai departe, să împărtășesc și să răspândesc aceste idei? Dacă aceste minunate mesaje despre iubirea necondiționată a lui Dumnezeu îi pot afecta și pe alții, în același fel în care m-au afectat pe mine, sunt absolut convins că ele pot schimba lumea. Cum aș putea să-i determin pe oameni cel puțin să vorbească despre ele?"

O să vă facă o mare plăcere să știți că oamenii *chiar vorbesc* despre ele. Cartea pe care tu o ții acum în mână, va fi citită în lumea întreagă. Deci, aici vorbim deja de un salt. Sunt multe de făcut, dar noi nu pornim chiar de la zero. Avem acum o oportunitate măreață. Omenirea are o oportunitate măreață.

Oportunitatea ce ni se oferă acum este aceea de a crea un spațiu de posibilități pentru ca o Nouă Spiritualitate să apară pe Pământ – un gen de spiritualitate care nu va împiedica sau distruge, în nici un fel, obiceiurile noastre tradiționale, legate de credință. Mai degrabă le va înviora, împrospăta, însufleți, le va *extinde* și le va permite să înflorească – aducându-i, în sfârșit, lumii noastre o experiență individualizată a Divinului, într-o formă unificată, care nu

* Conversații cu Dumnezeu, Editura FOR YOU n.ed.

acuză pe nimeni pentru modul în care se apropie de Dumnezeu – de acel Dumnezeu pe care ei Îl înțeleg și care nu creează conflicte sau condamnări, în numele lui Dumnezeu. E oare prea mult să cerem așa ceva din partea religiei?

Chiar este?

Nu cred. Dar ceea ce știu este că acest tip de spiritualitate vindecată nu poate apărea din plin aici, pe Pământ, fără contribuția voastră. Voi trebuie să fiți creatorii precum și purtătorii acestui mesaj. Este o sarcină prea mare? Nu. Sunt multe lucruri pe care le puteți face, mai întâi în casa voastră, în modul în care vă învățați copiii, în care interacționați cu familiile voastre. Apoi, în locurile în care sunteți în fiecare zi. La birou. În magazin. La bancă. Pe internet. Aduceți-vă în aceste locuri energia – aduceți-vă energia deja schimbată. Atingeți viețile oamenilor din aceste locuri, cu ceea ce v-a atins pe voi – minunea și bucuria iubirii adevărate a lui Dumnezeu, acceptarea absolută oferită de Dumnezeu, prezența Lui, reconfortantă, intensă și dătătoare de putere. *Fiți voi schimbarea pe care vreți să o vedeți în lume.* Să avem permanent în minte cuvintele extraordinare rostite de Ghandi.

Această idee de a fi noi schimbarea este mai ușoară decât credeți – și cu un mai mare impact, decât vă imaginați. Ea poate schimba totul. Pentru voi. Pentru cei din preajma voastră. Pentru cei din preajma lor. Pentru cei din preajma celor din preajma lor. Și așa mai departe, și așa mai departe.

Cu adevărat.

Cu adevărat.

Să credeți acest lucru.

Și acum aș vrea să fac o precizare: nu trebuie să fii singur în această acțiune. Este o veste minunată și sper ca aceasta să fie concluzia cu care pleci de aici. Sute, mii – ce

vorbesc eu! ... milioane – gândesc acum așa cum gândești și tu. Cum aș putea să contribui și eu, în felul meu, cât de mărunt, la vindecarea acestei lumi, ca să o facem un loc mai bun, să terminăm odată cu nebunia asta? Ce aș putea să fac ca să ajut toată lumea să vadă credința adevărată și să schimbe acele credințe ce ne duc spre autodistrugere?

Și, în felul acesta, îți găsești aliați. Ai parteneri. După cum spunea și John Kennedy: Dezbinați, putem realiza puține lucruri; împreună, puține sunt lucrurile pe care nu le putem face.

Prin urmare, haideți să lucrăm împreună.

Unul dintre primele lucruri pe care le putem face este să fim la curent cu ceea ce fac *alții.* Din acest motiv am creat *Schimbarea credințelor: Newsletter al Noii Spiritualități (Changing Beliefs: The Newsletter of the New Spirituality),* o publicație citită de mii de persoane, disponibilă on-line sau în căsuța voastră de e-mail. El conține nenumărate povești despre modul în care viața oamenilor a fost atinsă de către Dumnezeul care iubește necondiționat, prezentat în această carte, articole despre cum să aplici principiile Noii Spiritualități în viața de zi cu zi și informații ce te conectează cu oameni din vecinătatea ta sau de pretutindeni în lume, care muncesc pentru a plasa un nou gând despre Dumnezeu și despre Viață, pe piața ideilor și, în cele din urmă, în cultura umană.

Acest Newsletter minunat poate fi obținut prin abonare la http://www.cwg.org/main.php?p=Connect. Linkul te duce la pagina unde poți să semnezi, asigurându-ți o modalitate rapidă și ușoară de a primi acest dar pentru suflet, trimis prin e-mail. (Dacă nu aveți un computer, puteți primi acest newsletter în cutia voastră poștală, după ce ați scris la adresa ce o veți găsi mai jos).

O altă modalitate de a avansa spre înțelegerea mai profundă și aplicarea în lumea reală a mesajului descoperit aici este prin participarea la seminarile *Re-crează-te pe tine însuți*, care se concentrează pe evoluție personală și dezvoltare spirituală. În cadrul acestor evenimente se dezbate *Procesul Despre Ce Este*, menționat în textul acestei cărți, în care li se oferă oamenilor oportunitatea de a-și depăna și elibera „povestea" și de a se deplasa de la procesul de reacție spre creație, în momentele importante ale vieții lor. Pentru a afla mai multe informații despre program și locații intrați pe siteul http://www.cwg.org Puteți de asemenea vizita „CwG blog".

Iată datele noastre de contact:

Fundația „Conversații cu Dumnezeu"
PMB #1150 1257 Siskiyou Blvd. Ashland,
Oregon 97250
Telephone: 541.482.8806
Website: www.cwg.org *e-mail:* info.cwg.org

Poate doriți să vă conectați în același timp și cu organizația noastră înfrățită, Echipa Omeniei (Humanity's Team), creată de fundația noastră, la
www.HumanitysTeam.com.

Această Echipă lucrează pe baze de colaborare cu noi, în scopul de a deschide grupuri de studiu pentru Noua Spiritualitate, precum și alte programe și activități educaționale în orașe și sate, pe tot globul pământesc. Este vorba de încununarea eforturilor noastre la nivel global.

În cele din urmă, puteți chiar să vă alăturați grupului „brățări cu mesaj", de mare actualitate și să primiți și să dăruiți mai departe brățările care spun „I am a Part of the Change" (Sunt parte a schimbării), astfel ca și alții să știe că v-ați alăturat acestui efort mondial. Doar intrați pe www.partofthechange.com.

Pe 23 iunie 2004, a fost publicat un comunicat de presă extrem de interesant. Un studiu științific, realizat de Harris Interactive cu o lună înainte a stabilit că 69% dintre americanii adulți sunt convinși că *diferențele religioase sunt cea mai mare piedică pentru a realiza pacea globală.*

Nimic nu poate fi mai aproape de adevăr. Acesta este subiectul cu cel mai mare ecou al celor două cărți ale mele *Noile Revelații* și *Dumnezeul de Mâine**. Aș îndemna pe fiecare cititor al acestei cărți să studieze aceste texte, pentru a avea o viziune și mai profundă a ceea ce se găsește în aceste pagini. Studiul Harris este minunat, deoarece demonstrează faptul că mulți oameni au început să înțeleagă și să confirme adevărata natură a celei mai mari probleme cu care se confruntă omenirea astăzi. Există multe modalități de a rezolva această problemă, iar Dr. Bruce Chilton, preot episcopal, autor, lector și profesor de teologie, crede că una dintre cele mai dinamice modalități ar putea fi provocarea clericilor – acei oameni purtători ai Cuvântului lui Dumnezeu în întreaga lume – de a explora mai profund bazele teologice ale propriei lor înțelegeri.

„Pe măsură ce întâlneam clerici și dascăli într-ale religiei, deveneam din ce în ce mai îngrijorat, văzând cât de limitată este formarea lor intelectuală," mi-a mărturisit Dr. Chilton, când l-am vizitat în biroul său din Bard College, Statul New York, în toamna lui 2004. „După părerea mea, trebuie să acționăm într-un mod decisiv, pentru a schimba lucrurile."

Sunt cu totul de acord. Dr. Chilton mi-a spus că este în mod deosebit întristat de propria sa observație și anume că studenții de astăzi, care studiază teologia, nu par a pune prea multe întrebări cu adevărat de cercetare sau de explorare temeinică în privința materialelor pe care le studiază. Pare ca și când s-ar împotrivi ideii de a contesta sau

* publicate de Editura For You n.ed.

provoca doctrina la orice nivel – chiar și în *școala* de teologie, acolo unde se presupune că astfel de provocări ar trebui să fie riguroase.

Ca reacție la ceea ce a observat, Dr. Chilton a fondat la Bard, Institutul pentru Teologie Avansată.

„Institutul a început în momentul în care clericii locali m-au solicitat să le ofer cursuri pentru a-și continua educația“, mi-a spus el. Aceasta se întâmpla în 1988 și acum are membri de un nivel spiritual foarte diferit, prieteni pasionați și cu o bună educație, hirotonisiți sau nu, din tot spectrul perspectivelor religioase. Începând cu anul 1996, Institutul a sponsorizat o serie de conferințe, abilitate să abordeze probleme de teologie comparată, în context istoric. Lucrările ce au rezultat de la aceste conferințe au fost toate publicate și se bucură de respect internațional.

Dar, din perspectiva mea, inițiativa cea mai valoroasă este țelul următor al Dr. Chilton – și anume, să creeze *un program avansat în teologia comparată, pentru membrii actuali ai clericului.*

Acest program, care este aproape gata pentru a fi prezentat Statului New York pentru validare în această formulă, este proiectat cu scopul de a lărgi orizontul clericilor și studenților din domeniul teologiei, care vor fi eligibili pentru a fi admiși și, de asemenea, pentru a-i sensibiliza la tradițiile mistice ale religiilor mondiale, m-a informat Dr. Chilton.

„Printre atâtea semne religioase nesănătoase, care vin în calea noastră zilnic“ mi-a spus el, „nu pot să mă gândesc la nicio altă schimbare care ar avea o influență atât de mare și atât de rapidă asupra temperamentului religios al Statelor Unite și al lumii întregi, decât lărgirea orizonturilor teologice ale preoțimii noastre.“

Sunt convins că Bruce Chilton tocmai a atins punctul cel mai sensibil. Pot să spun că el înfăptuiește un lucru care

este, în același timp, extrem de curajos, dar și extraordinar de relevant. Sunt absolut încântat de ceea ce acest Institut, pe care el l-a înființat, realizează în momentul de față, dar și de ceea ce ar putea să creeze în viitor.

Dacă ceea ce ați aflat aici despre Institutul de Teologie Avansată vă pasionează, sper să deveniți o parte a acestei activități, oferindu-vă sprijinul. Se pot trimite și contribuții financiare (deductibile de la taxe) în favoarea:

Institutul de Teologie Avansată, Bard College
P.O. Box 5000, Annandale-on-Hudson,
NY 12504-5000

Adresa de Internet a Institutului este: www.bard.edu/iat. Puteți trimite e-mail la: iat@bard.edu, iar numărul de telefon este 845.758.7279.

În zilele noastre, religia *reprezintă* cel mai mare obstacol împotriva păcii în lume. Nici nu e cazul să mai comentăm acest lucru. Nici să ne ascundem după degete. E cazul să facem ceea ce 69% din poporul american a făcut în sondajul Harris. Pur și simplu, să recunoaștem lucrurile așa cum sunt ele. Această problemă a devenit atât de acută, încât ziaristul Nicholas Kristof, de la *New York Times*, s-a simțit îndemnat să scrie, pe 17 iulie 2004:

„Dacă ar fi să credem ultima parte a seriei de povești evanghelice *Lăsați în urmă (Left Behind,* Iisus va reveni pe Pământ, îi va aduna pe cei ne-creștini la stânga sa și îi va zvârli într-un foc veșnic.

Iisus a ridicat doar o mână și o prăpastie imensă s-a și deschis larg în pământ, suficientă ca să-i înghită pe toți. Cu toții au căzut înăuntru, urlând și țipând, dar bocetele lor au fost curând înăbușite și tăcerea s-a așternut, de îndată ce pământul s-a închis peste ei.

Acestea sunt romanele pentru adulți cel mai căutate în Statele Unite și s-au vândut în peste 60 de milioane de exemplare în toată lumea. Ultima este *Apariție glorioasă* (*Glorious Appearing*) în care Iisus se întoarce pe Pământ, ca să-i șteargă de pe fața Pământului pe toți necredincioșii. Este deconcertant să descoperi cum epurarea etnică este sărbătorită cu cea mai înaltă evlavie.

Dacă un musulman ar scrie o versiune islamică a *Apariției glorioase* și ar publica-o în Arabia Saudită, descriind triumfător masacrarea milioanelor de ne-musulmani de către Dumnezeu, am face șoc. Noi am legat, pe bună dreptate, religiile fundamentaliste ale Islamului cu intoleranța de care dau dovadă și acum a cam venit timpul să vedem și bârna din ochii noștri."

În continuarea aceluiași articol, Dl. Kristof menționează: „Aceasta contează în lumea reală, în același fel în care religiile fundamentaliste contează în Arabia Saudită. Fiecare formă de fundamentalism creează o puternică separare morală între oamenii decenți, pioși, cum suntem noi înșine – și cei necredincioși, destinați iadului."

Apoi, ca un ecou al propriilor mele sentimente, ziaristul de la *Times* a spus: „Am avut unele rețineri să scriu acest articol, deoarece nu vreau să ridiculizez credințele religioase ale nimănui și milioane de americani sunt convinși că *Apariția glorioasă* descrie voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în cele din urmă, cred că este o greșeală să tratezi religia ca pe un tabu – fie în această țară, fie în Arabia Saudită."

În final, Dl. Kristoff a folosit opinia exprimată în acest ziar, pentru a pune o întrebare pertinentă.

„Chiar ar trebui să-i oferim intoleranței un permis de liberă trecere, dacă rădăcinile ei se află într-o credință religioasă? Mulți creștini americani, odată ce au citit Biblia, au înțeles că afro-americanii au fost blestemați ca descendenți ai lui Ham, fiul lui Noe și Dumnezeu le-a hărăzit o viață de sclavi. În secolul al XIX-lea, milioane de americani au acceptat, în modul cel mai sincer, această justificare biblică a sclavagismului ca fiind cuvântul lui Dumnezeu – dar, în mod cert, ar fi fost greșit să se țină cont de un astfel de nonsens rasist, pur și simplu pentru că a-l exprima pe față ar putea fi perceput ca o denigrare a credinței religioase a anumitor popoare. Oamenii au dreptul să creadă într-un Dumnezeu rasist, sau un Dumnezeu care aruncă în iad milioane de non-evangheliști. Nu cred că ar trebui să interzicem cărțile care spun acest lucru. Dar ar trebui să ne simțim stânjeniți, atunci când cărțile noastre foarte bine vândute celebrează cu multă bucurie intoleranța religioasă și violența împotriva celor necredincioși.

Nu acesta este țelul Americii și mă îndoiesc că el ar fi țelul lui Dumnezeu."

Sunt absolut sigur că nu este.

Și astfel vedem, în acest caz, în termenii vieții de zi cu zi, dilema noastră actuală. Întrebarea care se pune acum nu este *Care e problema?*, ci *Ce putem face în această privință?*

Orice am alege să facem în ce privește modul în care vom acționa, nu putem face nimic singuri. Va fi necesar să fim mai mulți și nu unul singur, sau doar câțiva – pentru a face ceva cu adevărat semnificativ. Așa că, am pornit acum într-o căutare îndrăzneață, pe care unii ar putea-o numi chiar temerară...

Știu că seria *Conversații cu Dumnezeu* reprezintă cărți care au emoționat milioane de oameni în întreaga lume, schimbând în mai bine nenumărate vieți. Dacă am

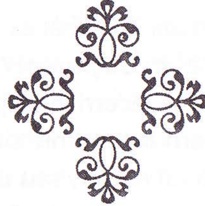
putea găsi acum doar o parte dintre cititori și i-am chema să ni se alăture pentru a lucra împreună în scopul creării unei Noi Spiritualități, am putea genera o forță de neoprit și o sursă nelimitată de energie umană, care ar putea să întoarcă, în sfârșit, această lume cu susul în jos.

Dacă rezonați cu ceea ce ați citit aici, sau dacă ați fost atinși într-un mod pozitiv de vreuna dintre cărțile *Conversații cu Dumnezeu*, vă invit să vă alăturați comunității noastre globale. Puteți trimite adresa dvs. de e-mail la: readers@nealedonaldwalsh.com.

Veți deveni sursa mea de inspirație!

Neale Donald Walsh
Ianuarie 2005
Ashland, Oregon

P.S. Desigur că cel mai rapid lucru pe care îl puteți face pentru a îndrepta mesajul despre o Nouă Spiritualitate către lume, este *de a da mai departe această carte*. Sper că o veți pune în multe mâini.

Niciodată nu veți
schimba lucrurile,
luptând cu realitatea existentă.
Pentru a schimba ceva,
construiți un model nou,
care să facă modelele
existente să pară învechite.

R. Buckminster Fuller